SONDRA STANFORD

Meandrele sufletului

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

- Ce idee să înghesui în jurul unei mese oameni care nu s-au văzut niciodată în viața lor! Parcă ar fi nişte oi la adăpare! Fermecător mod de a mânca, în perspectivă.

- Nu te plânge, pufni Antonia arătându-i cu o privire amuzată planturoasa sa vecină. Am de ales între a o lua pe genunchi, sau a mă aşeza pe ai ei. Tu, cel puțin, eşti la capătul mesei.

Dale nu-şi descreți fruntea.

- Ce se va întâmpla când va fi toată lumea instalată! Sper măcar că spectacolul va fi bun!

-Ai uitat oare că tu m-ai invitat la această serată? încep să cred că regreți!

- Haide surioară, nu te supăra. Cunoşti oare mulți băieți gata să înfrunte asemenea îmbulzeală pentru plăcerea de a ieşi cu sora lor mai mică?

Antonia începu să râdă şi aruncă în jur o privire uşor curioasă. Sala era imensă, plină cu atâtea mese şi scaune câte putea conține. Numai datorită unui bacşiş generos reuşise

Dale să obțină locuri atât de aproape de scenă. Totuşi, Antonia bănuia că spectacolul era cea mai mică preocupare a sa. Ca şi cina, de altfel. Nu avea decât o grabă, ca amândouă să se termine pentru a se putea duce cât mai repede la sala de jocuri.

îl privi gânditoare pe tânărul bărbat, care lovea nerăbdător şi nervos masa cu vârful degetelor. La douăzeci şi nouă de ani, era mai degrabă un bărbat frumos, cu părul negru, ochii căprui, luminoşi şi fața rotundă de adolescent. în schimb, îi plăcea mai puțin mustața impresionantă pe care o arbora, în speranța de a-l îmbătrâni.

Cât de deosebiți erau unul de celălalt! Antonia avea părul castaniu-roşcat, care-i cădea în valuri pe umeri, ochii verzi în care se zăreau puncte mici cafeniu-roşcate şi o bărbie voluntară - bărbia tatălui său - pe care o considera incompatibilă cu idealul de frumusețe feminină. Şi pentru că fratele semăna cu mama lor, era convinsă - deşi pe nedrept - că era mult mai frumos decât ea.

Antonia era absolut inconştientă de efectul pe care-l produceau asupra bărbaților ochii verzi, mărginiți de gene negre dese, gura cărnoasă şi chiar mica bărbie distinsă, plină de îndrăzneală şi caracter.

îşi întâlnise fratele în ajun, după un an de când nu se mai văzuseră. Nu se schimbase şi rămăsese la fel de vesel şi gata să se distreze, cum fusese întotdeauna. Şi gata să se ascundă de muncă, ceea ce-i reuşise întotdeauna perfect.

Dar Dale oare într-adevăr nu se schimbase, se întrebă brusc, ascultându-l povestind o partidă de blackjack, pe care o făcuse în acea după-amiază. Dădea povestirii aceeaşi intensă înflăcărare pe care o observase la el înainte de cină, la masa de joc. Văzându-l întorcând cărțile ca şi când era o chestiune de viață şi de moarte şi nu era vorba despre câțiva dolari amărâți, se simțise brusc

îngheţată de groază. în această pasiune pe care o descoperea la fratele său, bănuia ascunsă o ameninţare periculoasă. Poate ar fi fost mai bine să nu vină la Las Vegas?

Totuşi, când Dale îi telefonase la Dallas pentru a-i propune să-l însoţească, ideea o încântase. Rob se opusese cu putere, dar ea nu cedase. Oare ce rău făcea venind să se relaxeze câteva zile cu propriul frate? îl convinsese în cele din urmă şi Rob admisese că se putea lipsi de ea la birou timp de o săptămână şi chiar mai mult.

Astfel că în ajun, Antonia se dusese să-şi aştepte fratele la aeroportul din Dallas şi luaseră împreună avionul spre Las Vegas.

Călătoria trecuse ca fulgerul: aveau atâtea lucruri să-şi povestească! Dale îi vorbise despre munca sa, apoi, de data aceasta glumind, despre fetele cu care ieşea. Dar subiectul îi adusese foarte firesc la evocarea căsătoriei recente a tatălui lor, cu o femeie pe care n-o cunoşteau. într-adevăr, ofiţer de marină la pensie, acesta se stabilise în Spania la foarte puţin timp după ce rămăsese văduv.

Se regăsiseră cu plăcere şi Dale, o tachinase cu amabilitate referitor la munca sa... şi la Rob. Fuseseră fericiţi să schimbe o mulţime de noutăţi, după cinci ani de despărţire. Doar un subiect rămăsese tabu. Şi deşi fusese prezent permanent în mintea Antoniei, nu şi-ar fi întrebat fratele pentru nimic în lume. Existau lucruri pe care era de preferat să nu le ştie.

- Păcat că nu a putut veni şi avocatul tău. Mi-ar fi plăcut să-mi fac o idee despre cel pe care te pregăteşti să-l faci să intre în familie şi, cum tata este la celălalt capăt al lumii...

- Vrei să spui că am nevoie de aprobarea ta să mă recăsătoresc? Aş fi fericită să-l cunoşti pe Rob, Dale, dar nu am nevoie de binecuvântarea ta să-l iau de soţ. Nu mai sunt

puştoaica de optsprezece ani, căreia i se aruncă praf în ochi. Imaginează-ţi că ştiu ce fac.

- Am înţeles, surioară. Eşti o femeie de douăzeci şi cinci de ani şi chiar foarte dură, mi se pare. Dar întotdeauna vei fi sora mea mai mică. Şi nu te voi lăsa să faci de două ori aceeaşi prostie.

- Linişteşte-te. S-au făcut trei ani de când sunt secretara lui Rob Wallis. Am avut destul timp să ne cunoaştem. Iar Rob, este complet diferit de...

- Patrick! exclamă Dale, ca şi când tocmai avusese un şoc.

Antonia înălţă capul şi lăsă atât de brutal paharul, încât stropi faţa de masă. Ochii i se măriră de surpriză, nevenindu-i să creadă. Crezu că îşi va pierde răsuflarea. Nou-venitul nu era altul decât Parick Traven, bărbatul de care tocmai vorbiseră... fostul ei soţ. Dale se ridicase pentru a-i strânge mâna.

- Bună seara, Antonia, spuse Patrick, pe cel mai politicos ton, cufundându-şi calm privirea în decolteul rochiei verzi.

Apoi, tot la fel de calm, luă loc în faţa ei.

- Salut, Patrick, exclamă Antonia pe un ton degajat, ca şi când nu observase deloc insulta calculată. Ce surpriză să te întâlnesc aici!

- Este o adevărată surpriză, întări Dale pe un ton evident mai călduros, dar cu siguranţă era o întâmplare. Pe mine ai venit să mă vezi?

Privirea lui Patrick păru să părăsească fără tragere de inimă decolteul Antoniei, pentru a se aţinti asupra lui Dale şi doar după o imperceptibilă ezitare, răspunse:

- într-adevăr, te căutam.

- Ce nu merge? Afacerea din New Orleans? Credeam că totul merge bine acolo?

- Aşa şi este, răspunse Patrick cu un aer detaşat.

- Dar atunci? insistă Dale, este altceva?

Tensiunea bruscă a fratelui său nu-i scăpă Antoniei. Păruse sincer fericit să-l vadă pe Patrick. Oare ce-l putuse tulbura atât de neaşteptat?

Patrick îşi aținti câteva clipe privirea gânditoare asupra lui Dale, înainte de a răspunde.

- Este vorba de ceva absolut personal. Ar fi mai bine să stăm de vorbă, după spectacol, în camera mea, la hotel.

- Personal? repetă Dale, cu o voce uşor temătoare.

- Nu te îngrijora, interveni Antonia, liniştitor. Patrick vrea să spună pur şi simplu că afacerile voastre nu mă privesc şi că este de preferat să vorbiți între patru ochi.

- Dimpotrivă, declară imediat Patrick, te priveşte în asemenea măsură, încât vă propun amândurora să stați de vorbă cu mine, îndată ce ne vom putea retrage în mod cuviincios.

Complet descumpănită, Antonia preferă să tacă.

*
* *

Chelnerul veni să le ia comanda şi, până la începutul spectacolului, Patrick întreținu conversația cu o uşurință remarcabilă. Uşurință pe care Antonia era departe s-o împărtăşească. Patrick părea că găsea foarte firesc să se afle față în față cu fosta sa soție, după cinci ani de despărțire. Este adevărat că el aşteptase această întâlnire. Antonia, în schimb, era încă sub şocul surprizei. Surpriză care se amplifica datorită întrebării derutante: oare ce avea să spună atât de personal, după tot acest timp? Nu avea nici un sens. Când îl părăsise pe Patrick, fratele său continuase să lucreze pentru el. în afară de această legătură, nici o altă relație nu exista între ei. Nu se mai văzuseră niciodată.

îl privi pe ascuns. Fuma liniştit, bându-şi cafeaua, cu o mână

pusă lângă scrumieră. Presupunând că ar fi dorit asta, ar fi putut lua foarte uşor mâna aceea care o mângâiase deseori şi pe care o mângâiase la rândul său... Scutură din cap şi se grăbi să alunge acele gânduri. Patrick era absorbit în conversaţia cu Dale şi profită ca să-l observe.

Nu se schimbase... sau prea puţin. Corpul înalt de un metru nouăzeci era la fel de viguros, la fel de subţire şi de elegant ca odinioară. Dădea încă acea impresie de forţă stăpânită, de bărbăţie şi de senzualitate care o tulburase atât de mult... odinioară. Costumul de culoare închisă, bine croit, se mula perfect pe umerii laţi şi pe bustul puternic. Părul ca cerneala era la fel de des, dar tâmplele erau argintii. Câteva riduri îi apăruseră pe frunte şi-i marcau faţa cu trăsături ferme şi regulate. Ceea ce se schimbase cel mai mult, erau ochii şi gura. Privirea întunecată, odinioară atât de iubitoare, atât de tandru zâmbitoare, devenise gravă, enigmatică, de nepătruns. Iar buzele senzuale, altădată atât de moi şi prompte cu sărutări, se înăspriseră.

Antonia de-abia dădu atenţie cântăreţului pe care dorise atât de mult să-l asculte. Pentru ea, seara se transformase într-un chin. Atmosfera era încordată şi între cei doi bărbaţi. Tentativele lui Patrick de a anima conversaţia se răriseră, iar Dale de-abia se atinsese de cină. Indispoziţia îi sporise atât de mult încât devenise vizibilă şi renunţase la orice efort de conversaţie. Cu gura crispată, fuma ţigară după ţigară, cu privirea absentă, pierdut parcă într-o reflectare posacă. Chiar şi Patrick îşi pierduse din dezinvoltură. Pentru Antonia fu adevărată uşurare să vadă spectacolul terminându-se. Se ridică rezervată şi toţi trei îşi croiră drum spre ieşire.

- Am închiriat o maşină, anunţă Patrick. Să mergem la

hotel. Vom putea sta de vorbă în camera mea.

Antonia se simțea obosită şi ar fi preferat să se culce. Dori să protesteze, dar o privire rapidă spre fratele său o făcu să-şi schimbe părerea. Era alb ca varul şi părea gata să i se facă rău. Scoase o batistă din buzunar şi-şi şterse fruntea.

Fără să-l privească pe Patrick, Antonia străbătu holul cazinoului, percepând ca prin ceață zornăitul jetoanelor şi vocile confuze care veneau de la mesele de joc. în uşă, aerul răcoros de afară o surprinse şi se înfioră în rochia uşoară, fără mâneci.

- Ar fi trebuit să-ți iei un şal, îi spuse la ureche vocea lui Patrick.

Tresări. Nu-l ştia atât de aproape.

- Maşina este acolo, adăugă acesta, luând-o de braț. Fii atentă la trotuar.

Antonia se eliberă brusc, parcă electrizată de această atingere.

- Nu... mă atinge! îi spuse printre dinți.

- N-ai spus întotdeauna aşa, remarcă Patrick încet.

- Lucrurile s-au schimbat puțin, nu crezi?

Maxilarul lui Patrick se crispă.

- într-adevăr, exclamă cu un mic salut ironic. S-au schimbat chiar foarte mult...

Vocea avea un accent amenințător care făcu să treacă un frison pe şira spinării Antoniei.

- Ce... vrei să spui prin asta?

- Urcă! răspunse cu o voce dură, deschizându-i portiera.

Se supuse, uluită. Când el închise portiera, avu strania senzație că se afla în spatele gratiilor unei închisori.

Dale se instală în spate şi, în tăcere, porniră pe Strip, artera principală din Las Vegas.

Antonia privea defilând luminile străzii. Parcă îi adresau mici semnale batjocoritoare, ca pentru a o invita să împărtăşească plăcerile oraşului. De aceasta venise. Şi se afla acolo, închisă, pradă celor mai sumbre presentimente. Ceva nu mergea... dar ce?

Când ajunseră în sfârşit la destinaţie, în camera lui Patrick, teama i se transformase în migrenă.

Acesta le arătă cu nonşalanţă scaunele şi se duse la telefon pentru a comanda cafea. Dale se aşeză pe un scaun, în timp ce Antonia se prăbuşi pe canapea. Stânjenită, începu să se joace nervoasă cu inelul de logodnă. întâlnind privirea lui Patrick, se înfioră: chipul îi era dur, întunecat şi o cută rea îi crispa gura. înţelese că o ura şi bănuia că se pregătea s-o facă să sufere.

Patrick îşi aprinse o ţigară şi se apropie de fereastră. Rămase acolo, întors cu spatele, cu umerii puţin încovoiaţi, ca sub povara unei imense oboseli. Vocea stinsă a lui Dale rupse în sfârşit tăcerea.

- Patrick, murmură, te rog, să nu dăm totul în vileag.

Patrick se întoarse încet şi Antonia fu frapată de expresia sa tristă.

- Aşadar, ştiai de ce voiam să te văd?

- Da. Dar la ce bun s-o amesteci pe Antonia în asta? Las-o să plece.

- Nu. O priveşte la fel de mult ca pe tine şi o ştii bine.

- La naiba, dacă o priveşte! izbucni Dale, ridicându-se dintr-o săritură. N-ai dreptul s-o amesteci în toate astea!

- Oricum, până la urmă va afla.

înfrânt, Dale se aşeză din nou şi-şi luă capul în mâini.

- îmi veţi spune, până la urmă, ce se întâmplă? exclamă Antonia cu o voce tremurătoare. Ce este cu toate aceste mistere? Sincer, nu mai pot!

Se bătu discret la uşă. Era chelnerul etajului, cu tava cu cafele.

- Fii amabilă, Antonia, ceru Patrick. Vrei să serveşti tu?

- Am impresia că ar fi mai indicat o tărie, decât o ceaşcă de cafea, remarcă aceasta, încercând să glumească.

Cei doi bărbaţi ştiau că nu bea niciodată, dar nici unul dintre ei nu schiţă măcar un zâmbet. Patrick veni să se aşeze la celălalt capăt al canapelei. Antonia îl servi, apoi îi întinse o ceaşcă fratelui său.

- Ei bine, Dale? începi tu, sau preferi să-i explic eu în locul tău?

- Ascultă, Patrick... îmi pare rău... dar... dar ce vrei să spun? mormăi Dale, cu privirea aţintită asupra picioarelor.

- Vorbeşte, Patrick, te rog, îl imploră Antonia cu o voce fără inflexiuni. Voi înnebuni, dacă se continuă astfel!

Acesta îşi aşeză ceaşca şi o privi drept în ochi. Tânăra femeie fu din nou frapată de expresia sa de tristeţe. Dar era departe să se aştepte la ceea ce urmă şi păli auzindu-l declarând brutal:

- Dale a luat bani din casierie, Antonia.

îl privi pe Patrick, de parcă îl vedea pentru prima dată în viaţă. Tremura atât de tare, încât acesta trebui să-i ia ceaşca din mâini.

- Nu te cred! exclamă cu o voce gâtuită. Minţi! Refuz să te cred, mă auzi?

Scutura din cap, ca pentru a nega ceea ce ascultase şi, aproape fără să-şi dea seama, lovea pieptul lui Patrick cu pumnii.

- îmi pare rău, Antonia, îi spuse el, prinzând-o de încheieturile mâinilor. Nu exista alt mijloc de a-ţi spune. Crede-mă, aş fi dat orice să nu fie adevărat!

Puţin domolită de blândeţea vocii, se întoarse spre fratele

său, dar acesta îi evită privirea.

- Spune-mi că minte, Dale! Spune-mi că nu este adevărat!

Dar Dale continua să se uite cu încăpățândare în podea. Iar în lunga tăcere care urmă interogației alarmate, Antonia înțelese că Patrick spusese adevărul. îşi eliberă brusc mâinile, luptând împotriva unei teribile dorințe de a plânge. Era mai rău, mult mai rău decât şi-ar fi putut imagina vreodată.

- De ce Dale? murmură surd. Câştigi bine în viață, ai tot ce-ți poți dori... De ce?

- Aveam datorii de joc, îi răspunse printre dinți.

- Datorii de joc? repetă Antonia neîncrezătoare.

Dale dădu din cap şi-şi aprinse o țigară cu mâna tremurând.

- Da. Mai întâi nu mult. Dar s-au acumulat şi cu cât jucam mai mult, sperând să ies din încurcătură, cu atât mă afundam mai mult. Cum eram mâna dreaptă a lui Patrick, mi-a fost uşor să umflu facturile de plată şi să falsific socotelile....

- Şi nu te-ai gândit niciodată că se va observa?

Dale ridică din umeri.

- Atâta timp cât a fost vorba de sume mici, am sperat să le pot înapoia. Apoi m-am convins că nu-i făceam mare fraudă lui Patrick. Era milionar, ce importanță puteau avea pentru el câteva sute de dolari?

- Câteva mii de dolari, îl corectă calm Patrick.

- Câteva mii, fie. Dar nu dintr-o singură lovitură, ştii bine. Şi mai ştii cât de mult regret, Patrick. Ai fost întotdeauna extraordinar cu mine. Mi-ai acordat încredere şi-mi reproşam că te-am dezamăgit. Dar sunt atât de uşurat că totul a ieşit la iveală, în sfârşit! Ei bine... ce hotărăşti? Chemi polițiştii, sau aştepți să te întorci în Texas?

- Asta, răspunse Patrick calm, depinde în întregime de

Antonia.

- De Antonia? repetă Dale, năucit.

- De... mine? bâigui aceasta, pălind brusc.

Patrick pălise de asemenea, dar privirea pe care o aţintise asupra Antoniei avea ceva necruţător.

- Da, Antonia, de tine. Tu îl poţi trimite în închisoare, sau să-l laşi în libertate.

Tânăra femeie simţi un nod în gât şi trebui să facă un efort pentru a întreba:

- Şi... ce trebuie să fac?

- Să te recăsătoreşti cu mine, îi răspunse cu o voce de gheaţă.

Antonia se aruncă înapoi, ca şi când fusese lovită, şi se rezemă de canapea, cât mai departe de el.

- Nu... vorbeşti serios, presupun? reuşi să bâiguie.

- N-am fost niciodată în viaţa mea mai serios: sau te recăsătoreşti cu mine, sau fratele tău va merge la închisoare.

Antonia îi aruncă o privire lui Dale, care era la fel de uluit ca ea.

- Dar... dar de ce? întrebă cu o voce tremurătoare.

- Pentru Tammy. Am nevoie de ajutorul tău. Când ne-ai părăsit, a trebuit s-o trimit la pension. N-aveam de ales. Dar n-a mers. A fost trimisă înapoi de şapte ori. Dacă te întorci, va putea trăi acasă şi să meargă la şcoală ca orice copil de vârsta ei.

Antonia scutură capul şi, cu un gest nervos, îşi ridică părul de pe ceafă.

- Nu... ştiu ce să-ţi spun, Patrick... sunt logodită, ştii...

Acesta zâmbi sarcastic.

- Ştiu. Ti-am văzut inelul. Dar asta nu schimbă absolut cu nimic condiţiile mele: sau te căsătoreşti cu mine, sau Dale merge la închisoare. Alegerea este a ta.

Brusc, Antonia se simţi cuprinsă de furie. Furie... şi ură. Bărbatul acesta, care-i fusese soţ, amant... bărbatul acesta dur, obişnuit ca nimic să nu-i reziste... acest bărbat nu se schimbase. Sora sa mai mică nu era decât un pretext de care se folosea pentru a o obliga să se întoarcă. Şi cu o acută certitudine, ştia că era pentru a se răzbuna, pentru a o pedepsi că-l părăsise. Slăbiciunea lui Dale fusese pentru el un mijloc de-a o impresiona şi a o răni: nu-i va da nici o şansă.

îşi privi fratele şi apelul implorator pe care-l citi în ochii săi, îi îndepărtă orice dorinţă de revoltă. Mânia îi dispăru, făcând loc unei senzaţii de gol şi de frig.

- Bine! spuse în cele din urmă, cu o voce fără timbru, pe care nu şi-o recunoscu. Ai câştigat... Tu ai câştigat întotdeauna.

Capitolul 2

O săptămână mai târziu, Antonia devenea pentru a doua oară doamna Patrick Traven. Se căsătoriseră din nou într-una din numeroasele capele mici din Las Vegas, iar Antonia nu se putu stăpâni să-şi amintească ziua îndepărtată a primei lor nunţi. Debordând de dragoste şi de încredere în viitor, îşi juraseră credinţă într-o biserică adevărată, plină de flori, în faţa părinţilor şi a prietenilor lor. Se revedea la braţul lui Patrick, radiind de fericire în rochia de mireasă... Astăzi, existau doar câteva buchete, iar Dale era singurul invitat. îmbrăcată într-o rochie simplă, galben pai, era parcă încremenită alături de Patrick, care avea o faţă de marmură. Cât despre viitorul lor, era lipsit de orice speranţă. Prima lor căsătorie se terminase trist, iar aceasta începea în tristeţe.

Totuşi, în mod curios, săptămâna nu fusese atât de neplăcută pe cât se temuse. Patrick se îmblânzise şi insistase ca Dale să-şi continue vacanţa cu Antonia, cum fusese prevăzut; din clipa aceea, îşi petrecuseră timpul toţi trei împreună. Dale nu mai jucase; nu mai pusese nici măcar o monedă la vreun joc de noroc, deşi de mai multe ori se duseseră la cazinou pentru a-i urmări pe jucători. Făcuseră o excursie lungă în munţii din Nevada şi, în fiecare seară, se duseseră să vadă unul din spectacolele care se dădeau în luxosul hotel Strip. Patrick nu căutase niciodată să rămână singur cu Antonia, dimpotrivă. Arăta faţă de frate şi faţă de soră aceeaşi atitudine amabilă şi degajată şi, fără perspectiva acelei căsătorii forţate, Antonia ar fi găsit chiar acele opt zile foarte plăcute.

Acum, totul se înfăptuise şi se întorseseră la hotel, în apartamentul lui Patrick. Antonia îi lăsă pe cei doi bărbaţi în salon şi se duse să-şi aranjeze ţinuta în cameră.

Privi în jur, evitând să întârzie asupra patului mare şi-şi zări bagajele lângă un dulap. N-avea nici măcar curajul să le desfacă.

îşi privi o clipă imaginea în oglindă. Pe chipul nebronzat, ochii întunecați nu reflectau decât o tristă disperare. Purta din nou pe deget diamantul şi verigheta pe care le lăsase când îl părăsise pe Patrick. Se măsură o clipă, gânditoare. Acum, era prizonieră. Dar avusese oare de ales? Era libertatea sa, pentru cea a lui Dale. Putea să-şi lase fratele arestat?

Oftă îndelung şi se întoarse în salon. în lipsa sa se adusese şampanie. Patrick umplea cupele, iar Dale era la telefon. Se aşeză pe canapea.

- Totul merge bine, spuse fratele său, închizând. Am loc la avion pentru după-amiază.

Patrick le întinse câte o cupă fiecăruia şi o ridică pe a sa.

- Pentru viitorul nostru! spuse privind-o pe Antonia cu un aer grav.

încet, Antonia îi imită. Acest toast era absurd, această ceremonie, o farsă... Dar acum totul fusese spus, iar regretele nu schimbau nimic din acest lucru.

Patrick veni să se aşeze pe canapea şi-şi trecu brațul în spatele ei. Antonia se încordă, dar cum n-o atinse, treptat se destinse. El avea diferite recomandări să-i facă fratelui său înainte de plecare şi tânăra femeie asculta distrată acele cuvinte care n-o priveau.

De altfel, Dale nu întârzie să-şi ia rămas-bun.

- Trebuie să plec şi mă duc să-mi fac valiza, spuse ridicându-se. Nu vă voi mai vedea până la întoarcerea voastră. Toate urările mele!

Se apropie de sora sa şi o sărută pe frunte.

- Sunt sigur că vei fi fericită, îi spuse încet.

Neîncrederea împietrise trăsăturile Antoniei. N-ar fi reuşit să schiţeze un zâmbet pentru tot aurul din lume. Dale se comporta ca şi când toate acestea ar fi fost fireşti, ca şi când nu avea nimic de-a face cu catastrofa care-i distrugea.

în faţa tăcerii sale, Dale roşi uşor şi i se adresă cumnatului:

- Ei bine... Patrick... mulţumesc că mi-ai acordat încă o şansă.

- Am încredere în tine. Ştiu că nu ne vei mai dezamăgi... nici pe mine... nici pe sora ta.

- Promit, spuse acesta încercând să zâmbească şi strângându-i mâna. La revedere şi, pe curând.

Părăsi în grabă încăperea.

Clipa de care Antonia se temea cel mai mult sosise: se afla singură cu Patrick. îl privi stânjenită, cu mâinile crispate pe genunchi.

- Este aproape prânzul, spuse el încet. Vrei să mâncăm aici, sau jos, la restaurant?

- Aş... prefera să cobor.

- Ai nevoie de o amânare? o întrebă zâmbind uşor. Ştiu Antonia, clipa adevărului este inevitabilă!

- Mă duc să-mi iau poşeta, spuse tânăra femeie, fără să ţină seama de cuvintele sale.

Nu se grăbiră să prânzească. Patrick comandă vin, pe care Antonia vru să-l refuze.

- Ştiu că nu ţii foarte bine la băutură, dar un pahar, două de vin, chiar şi după o cupă de şampanie... n-ai să mori din asta. La urma urmei, nu te căsătoreşte în fiecare zi.

- Nu? Totuşi, s-ar spune că la unii asta tinde să devină

obicei.

Patrick izbucni în râs.

- Te regăsesc! Mărturisesc că în aceste zile, m-am întrebat ce s-a putut întâmpla cu umorul tău!

- Zău? Aş fi jurat, dimpotrivă, că te străduiai să-l distrugi. Căsătoria asta formală mi se pare cel mai eficient mijloc de a reuşi.

Zâmbetul său dispăru.

- Te înşeli total. Când m-ai părăsit eram atât de nebun de furie, încât te-aş fi putut ucide, este drept, dar chiar şi furia dispare cu timpul. Iar spiritul este unul din lucrurile pe care le-am admirat întotdeauna la tine. Crede-mă, n-am încercat niciodată să-l distrug!

Antonia fu plăcut surprinsă şi mişcată de acest compliment, dar se feri să-i arate.

- Poate nu l-ai distrus, dar în orice caz l-ai atenuat serios!

Patrick râse din nou.

- Poate trebuia... doamnă Traven.

Antonia îl privi gânditoare.

- De ce... pentru ce căsătoria asta lipsită de sens, Patrick?

- Ti-am spus-o, din cauza lui Tammy.

- Nu te cred. Oricum... nu este singurul motiv.

- Nu? Şi ce alt motiv aş avea, după părerea ta?

Tânăra femeie ridică din umeri.

- Nu ştiu... poate răzbunarea.

- Pentru că m-ai părăsit, aşa este?

Antonia dădu din cap, iar Patrick îşi lăsă privirea să rătăcească îndelung prin încăpere, înainte de a răspunde.

- Poate ai dreptate.

Tânăra femeie împinse farfuria. Nu-i mai era foame. Toată

povestea asta era absurdă. Unde putea duce o căsătorie ca a lor, dacă nu la un dezastru?

Când părăsiră restaurantul, Patrick îi propuse să urce prima.

- Cu siguranță, doreşti să fii singură, să ai timp să despachetezi valizele. Voi veni mai târziu.

Antonia era gata să suspine de uşurare sprijinindu-se de butonul de apelare al ascensorului. în cabină, trebui să se rezeme de perete. Avea capul greu şi obraji îi ardeau. Vinul, probabil. Nu avea obiceiul să bea astfel, dar îi veni ideea că poate ar fi fost de preferat să bea mai mult. Patrick nu va întârzia să revină şi această perspectivă o demoraliza. Să bea, poate aceasta era soluția, îşi spuse cu amărăciune. Poate va reuşi să uite viitorul care o va aştepta lângă bărbatul care o iubise cu pasiune şi care acum o ura atât de mult, încât voia să facă din ea prizoniera sa...

Nu-i trebui mult timp să-şi aranjeze lucrurile. Nu le mai rămăseseră decât două zile înainte de a se întoarce în Texas, exact atâta timp cât să-l lase pe Dale să anunțe vestea şi să dea impresia că-şi oferiseră o scurtă lună de miere.

Era ciudat să-şi agațe hainele alături de cele ale lui Patrick. Era atât de mult timp de când nu mai împărțise acelaşi dulap cu el... o cameră... un pat.

Patul! Evitase cu grijă să-l privească, dar dorința de a dormi era mai puternică decât temerile. Nici chiar duşul nu reuşise să alunge efectul vinului. Ezită un timp: să se îmbrace şi să coboare din nou, sau să facă o mică siestă? în cele din urmă, căscatul o făcu să se decidă. îmbrăcă o cămaşă de noapte şi se strecură între cearşafurile răcoroase. Câteva minute mai târziu, dormea.

Când se trezi, era trecut de ora şaisprezece. Se întinse, se întoarse şi-l descoperi pe Patrick care, fără haină şi fără cravată, era aşezat în fața patului.

- Ei bine... te-ai odihnit?

- De când eşti acolo, privindu-mă? îl întrebă cu o urmă de indispoziţie.

- De aproape o oră, de ce? Te supără? Te-am văzut dormind, de sute de ori... şi chiar mai puţin îmbrăcată!

Antonia roşi şi-şi reproşă asta imediat. Se ridică şi păturile se îndepărtară; vru să le ridice, dar se abţinu: la urma urmei, Patrick avea dreptate. O văzuse mai dezbrăcată decât acum. Obţinuse dreptul de a împărţi camera sa. Putea să-l urască pentru asta, dar nu era un motiv să-i arate în ce măsură o afectase.

- Nu asta este problema, minţi cu siguranţă, dar nu-mi place să mă trezesc şi să văd că mă priveşte cineva.

Patrick se apropie şi se aşeză pe pat, foarte aproape.

- Eu nu sunt cineva, ci soţul tău, îi aminti ridicându-i o şuviţă de păr de pe frunte.

Tulburată, Antonia lăsă ochii în jos. Trupurile le erau atât de aproape, iar privirea care întârzia pe gâtul ei, la baza sânilor, era încărcată de o asemenea senzualitate, încât îşi simţi pulsul accelerându-se brusc.

- Eşti şi mai frumoasă decât acum cinci ani, îi spuse încet, înainte de a se apleca asupra gurii sale.

O strânse lângă el şi sărutul deveni mai insistent, îmbrăţişarea mai specială. încercă să reziste emoţiei pe care o trezea în ea, dar în zadar. Se simţea topindu-se sub mângâierile lui.

- Patrick... gâfâi slab, Patrick... nu... te rog...

- Haide, nu fi stupidă, murmură acesta cu voce schimbată. Ştii bine că n-am putut rezista niciodată.

închise ochii învinsă, în timp ce el se dezbrăca şi se strecura în pat. Antonia ştia că va obţine ce voia şi orice apărare pregătită cu răbdare timp de cinci ani se prăbuşise. Timp de cinci ani se străduise să-l uite pe Parick... Şi imediat ce o luă în braţe, ştiu că toate eforturile fuseseră zadarnice. Pasiunea atât de mult timp ţinută în frâu, reintră în drepturi şi se rostogoli asupra lor ca un uragan...

Puţin mai târziu, epuizaţi, domoliţi, se odihneau unul lângă celălalt, când Patrick spuse brusc:

- Ţi-a plăcut, nu?

- Da, recunoscu Antonia, privind tavanul.

Cum ar fi putut să nege, în timp ce fiecare fibră a trupului său îi dădea cu înflăcărare această dovadă?

- N-am avut niciodată probleme în acest domeniu, reluă el cu o voce mai dură. în acest caz, Antonia, ce s-a întâmplat? De ce ai plecat?

- Nu doresc să vorbesc despre asta.

- La naiba! izbucni Patrick. Ai fost soţia mea! Nu crezi că îmi datorezi o explicaţie?

- Nu. Nu-ţi datorez nimic. Iar faptul că m-ai obligat să mă întorc, nu schimbă câtuşi de puţin trecutul.

Şi fără să se preocupe de goliciunea sa, se ridică şi se duse în baie.

Făcu un al doilea duş, ca şi când apa putea s-o scape de mânia împotriva ei însăşi şi împotriva lui. Trupul o trădase şi răspunsese la înflăcărarea lui Patrick la fel de uşor ca odinioară. Şi ea crezuse în perfecta lor înţelegere fizică şi totuşi... totuşi, Patrick o înşelase! Scutură din cap la acest gând, ca pentru a alunga imaginea blestemată a Lorrainei White.

Oare mai era încă secretara lui Patrick? Şi de ce nu-l luase de soţ după divorţul lor? Intenţia s-o înlăture pe Antonia fusese evidentă încă din prima clipă. Şi-i fusese uşor s-o facă pe tânăra căsătorită în vârstă de optsprezece ani, intimidată de viaţa mondenă şi strălucitoare pe care o ducea Patrick, să simtă că locul ei nu era acolo. Totuşi, în ciuda acestei ostilităţi declarate, Antonia se ţinuse bine. îi ţinuse piept timp de doi ani, pentru că-l iubea pe Patrick. îi ascunsese cu grijă că se temea de secretara lui, păstrând pentru ea toate problemele şi dificultăţile. Făcuse tot ce putuse mai bine să se adapteze noului mediu şi totul fusese bine, măcar între ei doi.

Dar Antonia nu încetase niciodată să simtă în Lorraine o rivală. Patrick nu-şi ascundea admiraţia şi ataşamentul pentru ea, atât ca secretară, cât şi ca femeie. Dar adevărul nu ieşise la iveală până la acea călătorie pe care soţul său o făcuse cu Dale la Los Angeles... Patrick şi Lorraine aveau o legătură!

Patrick avusese nevoie de anumite acte şi-i ceruse Lorrainei să vină să le aducă. Nu ascunsese asta. De altfel, nu încerca niciodată să ascundă ceva... La această amintire, Antonia se înfioră de umilinţă.

în mod obişnuit, când Patrick era în călătorie îi telefona aproape în fiecare zi, dar în seara aceea, ea fu cea care încercă să-l găsească. Se simţea singură şi dorea să-i audă vocea. După ce sunase de mai multe ori fără succes, făcu o ultimă încercare exact înainte de a se culca. Şi de data acesta, în sfârşit, i se răspunse. Dar vocea de la capătul firului, din camera lui Patrick, era a Lorrainei White. îi trecuse imediat receptorul lui Patrick, care bâiguise câteva cuvinte de neînţeles, ca şi cum tocmai se trezise. Antonia închise fără să spună nici o vorbă.

De altfel, ce să-i spună, chiar şi acum? Rana fusese atât de

profundă încât nu se va vindeca niciodată. Chiar după cinci ani, Antonia se simțea incapabilă să evoce incidentul în fața lui Patrick. Din mândrie, desigur... Povestea era josnică, degradantă şi niciodată de atunci nu suflase cuiva vreo vorbă. Alesese singura soluție posibilă... fuga. Apoi, încetul cu încetul, îşi refăcuse viața şi descoperise că putea să trăiască fără Patrick.

Antonia părăsise casa înainte ca Patrick să se întoarcă din călătorie şi, timp de două luni, nimeni, nici chiar Dale, nu avusese veşti de la ea. Trebuia mai întâi să-şi revină din şoc, altfel nu-şi depăşea durerea... în cele din urmă îi telefonase lui Dale şi apoi imediat o sunase Patrick. Se arătase glacial şi când Antonia îi anunțase intenția de a divorța, nu făcuse nici o obiecție.

Problema se rezolvase prompt, prin intermediul unui avocat. Tânăra femeie refuză cu încăpățânare pensia propusă, neacceptând decât o sumă săptămânală necesară pentru plata cursurilor de secretariat, până ce obținu postul de secretară la Rob Wallis. în timpul acestor cinci ani, Patrick nu încercase nici măcar o dată s-o revadă... Evident, decizia de a se recăsători cu ea rămânea de neînțeles.

*
* *

Două zile mai târziu, părăseau Las Vegasul. Pe timpul zborului, Antonia nu acordă nici o atenție munților, sau Marelui Canion. Nu se gândea decât la viața pe care o va duce şi de la care nu trebuia să mai aştepte nici o bucurie. Chiar dacă Patrick era încă un amant pasionat, avea acum în el o duritate care-l făcea un necunoscut, un străin...

La Dallas, se duseră direct acasă la Antonia şi Patrick o lăsă cu valizele în timp ce se ducea să-l caute pe proprietar, pentru a

rezilia contractul. Imediat ce fu singură, tânăra femeie se grăbi spre telefon şi-l sună pe Rob. Dale promisese să-l anunțe, dar ținea să se explice ea însăşi şi nu fusese încă destul de mult timp singură pentru a o face.

Rob era foc şi pară.

- Dar ce te-a apucat, Antonia? se dezlănțui. Nu numai că m-ai lăsat baltă, fără secretară, dar ai uitat planurile noastre de căsătorie! Oare ce înseamnă asta, Antonia?

- Ştiu... Rob, bâigui aceasta, pare monstruos, dar nu este totuşi... atât de simplu...

- Oricum, explică-mi!

- Nu... pot, crede-mă Rob... Când am plecat să mă întâlnesc cu Dale, nici nu mă gândeam să-l revăd pe Patrick... nici... în sfârşit...

Rob păstră tăcerea, înainte de a întreba:

- Tipul ăsta te-a obligat să te căsătoreşti cu el? Asta încerci să-mi spui?

„Exact!“ se gândi Antonia, grăbindu-se totuşi să răspundă:

- Nu, nu, Rob, bineînțeles că nu! S-a întâmplat... aşa, pe neaşteptate! Nu este nimic de explicat. îmi pare rău, Rob, te asigur. Nu voiam să te rănesc...

Uşa camerei se deschise dintr-o dată, izbindu-se cu putere de perete. Antonia se întoarse şi păli întâlnind privirea ucigătoare a lui Parick.

- Ce emoționant! ricană acesta. Spune-i amorezului tău speriat că-şi va primi inelul de logodnă prin pachet recomandat!

Antonia repetă cu tristețe ceea ce-i spusese Patrick, apoi, adăugă în şoaptă:

-Acum trebuie să închid, Rob. îți voi scrie... îți voi explica. Sunt dezolată. La revedere.

Din două sărituri, Patrick fu lângă ea. O prinse de braț şi o strânse cu o violență neaşteptată.

- Să nu mai încerci niciodată să iei legătura cu el, mârâi printre dinți. Nici prin scrisori, nici prin telefon, nici altfel, mă auzi? Şi dacă descopăr vreodată că o faci în spatele meu, îți jur că te voi face să regreți că te-ai născut!

Antonia îl privea, fără să-i vină să creadă.

- Din ce în ce mai bine! exclamă cu o voce vibrând de o furie dureroasă. Ceea ce îți permiți tu, îmi interzici mie!

Patrick îi lăsă brațul şi se încruntă.

- La naiba dacă înțeleg ce spui!

Sub efectul mâniei, spusese mai mult decât voia. Era liber să se prefacă nevinovat, nu va reveni asupra trecutului. Cât despre viitor... asta era altceva.

- Să fie clar, Patrick, reluă tânăra femeie tăios. Dacă trebuie să renunț la iubirile mele pentru alți bărbați, trebuie să faci la fel cu femeile. Circumstanțele căsătoriei noastre nu au importanță, nu vreau să fiu de râsul lumii.

Spre marea sa surpriză, acesta fu de acord.

- Indiferent de sentimentele noastre reciproce, căsătoria asta va fi bazată pe fidelitate. Este minimum pe care-l putem aştepta unul de la celălalt, nu?

Patrick poza în campion al fidelității? Era puțin cam greu de crezut şi, după o clipă, dori să i-o spună. Dar ziua fusese lungă şi obositoare şi nu avea nici puterea, nici dorința să discute.

Cu un oftat resemnat, începu să-şi împacheteze lucrurile.

Capitolul 3

A doua zi dimineață, în avionul care-i ducea la ei acasă, Antonia întorcea distrată paginile unei reviste.

De la plecare, o obseda un singur gând: oare cum va fi

primită? Bunicii lui Patrick, sora sa mai mică, prietenii, nu ştiau nimic despre motivul plecării sale. Odinioară o înconjuraseră cu afecţiune... dar ce va fi acum? Va trebui să le înfrunte curiozitatea, poate chiar ostilitatea.

Aruncă o privire spre Patrick, cauza tuturor grijilor, şi nu-şi putu reţine un gest de duşmănie văzându-l relaxat, zâmbitor... Oare răzbunarea îi dădea acel aer mulţumit?

- Ce bine este să te întorci acasă! murmură acesta întinzându-se.

Antonia nu răspunse şi privi prin hublou. Avionul îşi începuse coborârea şi recunoscu Nueces Bay, podul peste canal, cargourile ancorate. Cât de scurtă i se păruse călătoria!

Tânăra femeie detesta aterizările; închise ochii, se prinse de mânerele scaunului şi brusc, simţi mâna lui Patrick aşezându-se peste a sa. Deschise ochii şi întâlni privirea lui Patrick: o privire intensă, aproape gravă. Avionul aterizase, dar ea nu-şi dăduse seama. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Oare ce însemna privirea aceasta ciudată, de nepătruns?

- Totul va fi bine, Antonia, îi spuse cu o voce liniştitoare. Trecutul este trecut, iar pe viitor, totul va fi bine.

Ea dădu din cap, fără o vorbă.

- Este deja mai bine! exclamă Patrick bătând-o cu afecţiune pe mână.

îndată după coborârea din avion, tânăra femeie regăsi căldura, umiditatea şi vântul de pe coastă. Incomodată de geanta încăpătoare şi de poşetă, avea greutăţi în a-şi menţine jupa la loc. Patrick izbucni în râs, iar ea îl imită spontan. Era prima dată, de o săptămână, când râdea cu el cu poftă şi brusc, îşi simţi inima mai uşoară.

- îţi iei zborul? îi spuse Patrick, luându-i poşeta.

- Am uitat de vântul de la Corpus Christi. Ca să nu mai vorbim de umezeală! Sunt deja complet lipicioasă.

- într-o săptămână, nu le vei mai da atenție.

- Ştiu. Când am ajuns în Dallas, mă sufocam fără această briză. îmi lipsea de asemenea şi apa. Primul lucru pe care doresc să-l fac, este să mă bronzez la soare, pe terasă.

- Până la urmă, sunt totuşi câteva mici lucruri care îți plac aici, îi răspunse cu un zâmbet. în ceea ce mă priveşte, mă grăbesc să te văd... în costum de baie din două piese.

în loc de orice răspuns, Antonia îi adresă o mică grimasă veselă. Apoi, brusc, toată buna dispoziție îi dispăru. în fața lor, mulțimea pasagerilor se îndepărtă şi o femeie se apropia făcând gesturi largi:

- Patrick! Ei! Ei! Patrick!

- Salut, Lorraine! Nu mă aşteptam să te găsesc aici, exclamă Patrick, îndată ce li se alătură.

Lorraine Withe era numai zâmbet... şi mai frumoasă ca niciodată. în ciuda vântului, nici o şuviță din părul frumos, blond-cenuşiu nu scăpase din coafura discret sofisticată. Purta un taior bej, sobru, căruia un fular portocaliu îi adăuga o notă de fantezie bine dozată.

Imediat, ca şi în trecut, Antonia se simți aruncată pe planul doi. Lorraine o ignora intenționat şi-i vorbea cu voce scăzută lui Patrick.

- Am preferat să vin mai degrabă eu însămi, decât să trimit pe cineva de la birou. Ai călătorit bine?

- Foarte bine; eşti amabilă că ai venit, dar să ştii că am fi putut lua un taxi.

- Desigur, dar m-am gândit că în timpul drumului ți-aş putea vorbi deja despre afacerile cele mai urgente.

Şi, ca şi când tocmai observase prezența Antoniei, îi adresă

un uşor semn din cap şi adăugă:

- Bună ziua. Dale m-a anunțat de sosirea ta.

Neconsiderând necesar să se arate prea prietenoasă, Antonia se mulțumi să-i răspundă la salut.

- Să mergem să ne luăm bagajele, propuse Patrick. Antonia se grăbeşte cu siguranță să ajungă acasă şi să se instaleze.

Lorraine păru nemulțumită, dar se abținu de la orice remarcă. Se duse şi se aşeză în fața maşinii sale, pentru a-i aştepta. Patrick nu mai avea decât să ia loc la volan, iar Antonia... în spate. Astfel, de la început şi fără o vorbă, Lorraine îi amintea că va fi întotdeauna cu un pas înaintea ei.

Dar, în mod curios, Antonia asistă la această manevră ca o spectatoare detaşată. Nici Patrick, nici Lorraine nu mai aveau puterea s-o facă să sufere. Dragostea pe care o nimicise cu atâta durere, nu-şi va mai intra niciodată în drepturi. Observă cu surprindere că schimbările survenite de la plecarea sa o interesau mai mult decât Lorraine White.

în cinci ani, oraşul se dezvoltase incredibil. Acolo unde altă dată nu se vedeau decât câmpuri şi câteva prăvălii, imobilele de birouri se întâlneau cu bănci şi centre comerciale.

Când se apropiară de coastă, Antonia fremătă de nerăbdare. în câteva minute vor fi acasă.

Acasă! Cuvântul i se păru puțin nepotrivit, date fiind împrejurările. Şi totuşi, nerăbdarea şi agitația persistau. Adevărul era acolo, în adâncul sufletului ei: după un lung exil de bunăvoie, se întorcea acasă.

Curând o luară pe bulevardul lat, mărginit de unele din cele mai frumoase locuințe din oraş, aproape invizibile în spatele plantelor agățătoare ca purpura, a leandrilor şi a palmierilor care

foşneau în vânt. Dar Antonia nu avea ochi decât pentru oceanul de un albatru intens şi sclipitor, unde în depărtare se legănau nişte ambarcaţiuni cu pânze, ca nişte imense păsări albe.

Maşina se angajă pe o alee, trecu de un portal şi după o curbă, se opri în faţa unui peristil.

Antonia coborî din maşină şi contemplă casa complet albă, cu obloane negre, plante agăţătoare şi urcioare cu flori strălucitoare. Câţiva arbori umbreau mica peluză din faţa treptelor scării de la intrare. în spatele grădinii, un gard din lauri izola proprietatea de stradă. Antonia oftă de plăcere: nu se schimbase nimic

Patrick luă bagajele şi toţi trei pătrunseră în răcoarea hotelului.

- Mi-am luat libertatea să accept pentru tine un prânz de afaceri, astăzi, Patrick, anunţă Lorraine în timp ce el parcurgea rapid un vraf de corespondenţă.

- Astăzi! Dar sunt obosit şi voiam să stau cu Antonia.

- înţeleg, dar domnul Wickers a insistat să vă vedeţi imediat ce te întorci. Pleacă în călătorie mâine.

- înţeleg! Nici un mijloc de a scăpa, oftă Patrick, trecându-şi o mână prin păr.

Apoi se întoare spre soţia sa şi adăugă cu un aer de scuză:

- Şi tu, te vei descurca?

- Şi de ce nu, te întreb? interveni Lorraine iritată. Nu soseşte într-o casă necunoscută!

- Nu te nelinişti, răspunse repede Antonia. Totul va fi perfect.

- Ce vei face?

-Mai întâi voi despacheta valizele; după care, voi merge cu siguranță să lenevesc la soare.

O licărire de amuzament complice străluci în ochii lui Patrick, amândoi amintindu-şi cuvintele de la coborârea din avion.

- Este târziu, ar trebui să te grăbeşti dacă vrei să ajungi la timp la masă, reluă Lorraine.

- De acord!

-Vii cu mine?

O privi surprins.

- Ei bine, nu... Iau maşina mea! Te voi întâlni la birou într-o jumătate de oră.

Era o concediere cum nu se putea mai clară.

- în acest caz, pe curând, spuse Lorraine, străduindu-se să zâmbească.

Imediat ce plecă, Patrick se scuză din nou:

- îmi pare într-adevăr rău, Antonia! în ziua întoarcerii tale!

Aceasta îi zâmbi, foarte mirată că simte atâta bucurie pentru că-şi exprimase dorința de a rămâne lângă ea.

- Nu te nelinişti, repetă; voi găsi cu ce să mă ocup, te asigur.

în aceeaşi clipă, în hol intră o cameristă; păru uimită să-i găsească acolo.

- Iat-o pe doamna Traven, Opal. Eu trebuie să ies, aşa că cere-i lui Barney să urce bagajele; ajut-o pe soția mea să-şi aranjeze lucrurile.

- îndată, domnule. Sunt fericită că v-ați întors. îi voi cere Juanitei să pregătească prânzul pentru doamna Traven.

Patrick se pregăti să iasă; brusc, făcu stânga-mprejur, şi cu

rapiditatea unui pescăruş care se repede asupra prăzii, se aplecă, o sărută pe Antonia şi dispăru.

Aceasta rămase nemişcată câteva clipe, îşi mângâie visătoare buzele, apoi scutură capul şi urcă încet scara.

Intrând în camera lui Patrick, acum camera lor, surpriza o ţintui pe loc: nici acolo nu se schimbase nimic. încăperea, spaţioasă şi luminoasă, dădea spre golf; în întregime în tonuri de albastru şi verde, ca apa, era mobilată cu bambus alb şi aproape invadată de plante verzi luxuriante. Antonia o decorase ea însăşi; iubea atât de mult marea, încât voise să-i redea tentele şi reflexele, iar Patrick îi lăsase mână liberă. Personalitatea îi era cu atât mai marcată aici, cu cât nu sperase s-o găsească astfel. Era cazul, totuşi... Văzu în asta un semn de bun venit, care atenua puţin ciudăţenia întoacerii sale. Refuzând politicos ajutorul pe care i-l propuse Opal, începu să aranjeze hainele lor.

La prânz, terminase. Coborî în mica încăpere în care se lua de obicei micul dejun, exact în spatele sufrageriei mari. Imediat, Juanita îi aduse o salată de creveţi, brânză şi fructe.

Antonia îi zâmbi timid. Oare cum va fi primită? Bătrâna Juanita era deja în familie cu mult înainte de naşterea lui Patrick, şi în ciuda vârstei înaintate, refuza cu încăpăţânare să se odihnească. Toată lumea din casă, de la Patrick la cel mai tânăr dintre servitori, îi asculta părerea şi când o meritau, mustrările. Antonia ştiuse să-i câştige încrederea şi rareori fusese obiectul reflecţiilor sale acerbe. Dar astăzi...

în picioare, cu mâinile în şolduri şi capul uşor înclinat, Juanita o examina pe Antonia fără jenă.

- Bună ziua, Juanita, spuse Antonia. Te... simţi bine?

- Si, răspunse bătrâna femeie cam în silă. Ei bine... te-ai

întors!

- Da... m-am întors.

- Hm! Şi pentru cât timp, de data asta?

- Juanita! spuse Antonia pe un ton rugător. Ascultă... dacă am plecat, este pentru că am avut motive...

- Sper! Cu toată harababura care a fost...

Aşadar, fuga ei o rănise şi pe Juanita. Bătrâna femeie îi oferise aceeaşi afecţiune pe care le-o dăduse cu generozitate lui Patrick şi lui Tammy şi, ca ei, se simţise trădată.

- îmi pare cu adevărat rău, Juanita, afirmă tânăra femeie încet. Trebuia să plec... dar iată-mă. Mi-ai lipsit foarte mult.

- Hm! bombăni încă o dată Juanita.

Dar când Antonia se ridică şi o luă în braţe, schiţă un uşor zâmbet.

-Mănâncă acum, îi spuse, împingând-o cu amabilitate spre masă.

Antonia se aşeză din nou, ascultătoare.

- Vorbeşte-mi de Tammy, de Gram şi Gramps, de familia dumitale, ce fac toţi?

- Domnul şi doamna Traven sunt ca mine, îmbătrânesc, dar merge. Copiii mei de asemenea. Acum, am şapte nepoţi.

- Şi Tammy?

- Nu mai este fetiţa drăguţă pe care ai cunoscut-o, răspunse Juanita, clătinând din cap. îmi închipui că este vina şcolilor acelea. Le detestă. Dar ce altceva putea face domnul Traven? Nu putea s-o crească singur, iar eu, seara mă întorc acasă. Şi bunicii sunt prea bătrâni. Acum este la ei, dar dacă rămâne prea mult timp, nu este bine. Când Tammy este acolo, s-a terminat liniştea!

Reproşul nu-i scăpă Antoniei şi oftă cu tristeţe. într-adevăr,

Patrick îi spusese că avea nevoie de ea pentru Tammy, dar problemele erau mai serioase decât o lăsase să înțeleagă.

Dar poate Juanita exagera situația? La urma urmei, acum, Tammy avea cincisprezece ani. Avea nevoie de independență, iar bătrâna femeie probabil nu mai avea suficientă răbdare? Toate astea nu puteau fi atât de grave...

La sfârşitul după-amiezii, după ce făcuse un duş şi se schimbase, Antonia se duse să se întindă pe terasă. în rochia comodă, albă, de vară, cu un pahar de limonadă în mână, contempla oceanul, savurând cu încântare răcoarea brizei marine.

în orele călduroase, se scăldase în piscină, dar nu mult timp: se simțea puțin singură şi, împotriva voinței sale, prea multe amintiri ale zilelor fericite îi veneau în memorie. De altfel, mersese chiar prin toată casa: era permanent împărțită între a găsi locurile familiare şi durerea de a nu se mai simți aici în acord cu Patrick.

Vocea soțului său îi întrerupse şirul gândurilor.

- Iat-o! exclamă acesta. Ti-am adus doi invitați la cină, Antonia.

Tânăra femeie se îndreptă. Patrick venea spre ea, urmat de Dale... şi de Lorraine.

- Ce.... ce idee bună! reuşi să articuleze. O anunț imediat pe Juanita.

- Salut, surioară, exclamă Dale sărutând-o. Cum a fost în luna de miere?

Antonia îl privi atent şi, sub forța acelei priviri, el roşi, apoi se îndepărtă.

- Aş bea un pahar, Patrick.

- Desigur, răspunse acesta. Şi tu, Lorraine, ce doreşti?

- Ca de obicei. De ce mai întrebi?

Antonia plecă pentru a-i cere Juanitei să adauge două tacâmuri, apoi se refugie o clipă în salon: avea nevoie să-şi vină în fire. Oare de ce îi invitase Patrick, încă din prima seară? Pentru a stabili exact că Lorraine avea un loc la ei, în casă? Cât despre Dale, se afla acolo fără îndoială... pentru a o distra pe ea, în timp ce soțul îi va face curte secretarei!

Intuise exact. La întoarcerea pe terasă, îşi găsi fratele singur lângă masă, cu un pahar în mână, în tip ce puțin mai departe, prefăcându-se că admiră trandafirii, Patrick şi Lorraine conversau în şoaptă. Câteva minute mai târziu, se îndepărtară şi dispărură în spatele casei.

Antonia îi urmări din ochi şi se lăsă să cadă pe un scaun, lângă fratele său.

- Iartă-mă, Antonia, începu acesta cu o tristețe pe care nu i-o cunoştea. Am vrut să mă conving că totul este excelent... şi chiar... că îmi eşti recunoscătoare că te-am făcut să te recăsătoreşti... Dar adevărul este că ți-am distrus viața, nu-i aşa?

- Nu voi pretinde că asta este ceea ce îmi doream, îi răspunse cu un zâmbet trist. Dar pentru ca tu să scapi de închisoare... merita osteneala, nu crezi?

- Eşti cea mai bună dintre surori, spuse Dale, luându-i mâna. într-o zi sau alta te voi răsplăti. Am pus bani de-o parte pentru a-i înapoia lui Patrick. Şi când îi voi plăti, îi voi cere să te lase să pleci. Va fi prea târziu pentru Rob Wallis, dar măcar vei fi liberă să-ți refaci viața.

Asta nu se va întâmpla niciodată, era convinsă, dar nu spuse nimic şi se mulţumi să-l întrebe cum a fost călătoria la Chicago.

- O reuşită totală, îi răspunse Dale.

Ceea ce nu fu o reuşită, ci dimpotrivă, fu cina, cel puţin pentru Antonia. Ceilalţi trei vorbiră permanent despre afaceri. Chiar şi Dale avea aerul că o ignoră, iar când din întâmplare o privea, părea stânjenit. Numai Patrick părea să-şi amintească de prezenţa sa şi făcea, din când în când, o încercare pentru a participa la conversaţia lor.

Imperiul Traven era vast: aşa că se vorbi despre bani, puţuri de petrol şi de gaz, economie naţională şi chiar internaţională. Tatăl lui Patrick investise cu pricepere banii pe care propriul tată îi câştigase cu creşterea animalelor, iar Patrick, la rândul său, le sporise averea. Existau foarte puţine lucruri pe care nu le putea cumpăra - ca şi pe ea, de altfel! se gândi cu amărăciune, mâncând în silă.

*
* *

Salonul era deosebit de confortabil şi de primitor cu tapiţeriile ruginii şi mobilierul din lemn de culoare deschisă şi bine lustruit. Băură cafeaua acolo şi imediat preocupările profesionale cedară locul performanţelor sportive. Lorraine aminti de un turneu de golf la care participase recent, iar Dale îi făcu să râdă povestindu-le ultimele sale ghinioane la joc.

-Este mult timp de când nu te-ai dus la pescuit? îl întrebă Patrick.

- Destul, dar acum că Antonia este aici, poate va veni cu mine într-una din aceste zile. îmi poartă noroc.

- Da, şi mie, aprobă Patrick zâmbindu-i soţiei ei. Dar Dale,

cred că am cumpărat o undiță nouă şi nişte mulinete! Vino, trebuie să ți le arăt!
Imediat ce ieşiră, de pe fața Lorrainei dispăru orice zâmbet.

- Patrick poate crede că-i porți noroc, dar nu va merge mai bine de data asta, decât de cealaltă, spuse cu o voce aprigă. Şi când totul se va prăbuşi, voi fi încă aici pentru a aduna bucățile. Eşti proastă că te-ai întors. Ai fost întotdeauna o nulitate, aici!

Dacă Lorraine crezuse că o va descumpăni pe Antonia, fusese probabil decepționată, deoarece aceasta rămase de marmură.

- Ceea ce nu înțeleg, îi răspunse calmă, este de ce n-ai reuşit să-l faci pe Patrick să te ceară în căsătorie. Ai avut cinci ani la dispoziție.

Lorraine roşi, strânse din dinți şi o clipă, privirea i se tulbură. Dar îşi reveni repede:

- Aş fi putut, crede-mă, dacă nu țineam atât de mult la libertatea mea. Dar Patrick şi cu mine ne înțelegem şi am crezut de preferat să te avertizez că nici o femeie nu va interveni vreodată între noi.

- Departe de mine ideea să încerc, Lorraine!

Antonia constată cu anumită satisfacție că aroganța sa zdrucinase siguranța secretarei. Surprinsă, aceasta căuta încă o replică, în clipa în care cei doi bărbați reveniră. Văzându-l pe Patrick păli; se întreba probabil dacă o auzise.

Zâmbind şi discutând, Antonia continua să se mire de comportamentul lui Patrick. Ar fi putut găsi o altă soluție pentru Tammy şi să-şi continue mica aventură fără să se încurce cu o soție. Dacă îşi respecta promisiunea de fidelitate, va plăti cu adevărat scump dorința sa de răzbunare.

Capitolul 4

Antonia se trezi brusc: îi era frig. Când întinse mâna spre pătură, înțelese de ce: era goală, cămaşa de noapte zăcând grămadă pe mochetă, iar locul de lângă ea era gol. Auzind duşul curgând, îi reveniră amintirile nopții. Se înfioră cu neplăcere. Aseară, îndată după plecarea Lorrainei şi a lui Dale, urcase să se culce. Când, o jumătate de oră mai târziu, Patrick venise să i se alăture, se prefăcuse că doarme. Osteneală zadarnică. O dată în pat, el o luase în brațe, o sărutase şi o mângâiase.

- Nu dormi, ştiu, îi murmură. încetează să mai joci teatru.

- Lasă-mă, replică Antonia tăios. Sunt obosită.

Vocea lui Patrick se înăspri.

- Este foarte regretabil, pentru că îmi doresc soția!

Şi când o luase în brațe, tânăra femeie nu se putu stăpâni să se zbată. Toată seara nu avusese ochi decât pentru secretară; în acest caz, de ce pretindea că o dorea? Din răutate, doar pentru a-i aminti că o cumpărase, că îi aparținea?

Nebună de furie, îl zgâriase pe spate. Se crispă la amintirea a ceea ce urmase: o îmbrățişare înverşunată şi brutală, în locul a ceea ce ar fi putut fi un act de iubire. După aceea, rămăsese ore întregi trează, cu ochii larg deschişi, prea nefericită pentru a plânge. Oare toată viața va trebui să i se desfăşoare astfel, fără un gest de tandrețe, fără dragoste... şi fără speranță?

Duşul se opri. Brusc, îşi aminti că soțul său era încă acolo şi că era încă goală. Se ridică, îşi îmbrăcă halatul de baie şi-şi strânse cu putere cordonul.

Când uşa de la baie se deschise, se afla lângă fereastră şi contempla oceanul. Se întoarse încet: cu un prosop în jurul şoldurilor, părul ud şi bustul lucind în lumina dimineții, Patrick îşi aținti asupra ei o privire întunecată şi grea.

- Ia te uită, te-ai trezit?

- Da.

- în acest caz, îmbracă-te, în dimineața asta mergem la Rockport, s-o luăm pe Tammy.

Asemenea autoritate, după o asemenea noapte! Era pur şi simplu revoltător! Dar teama o împiedică să protesteze.

- De acord, spuse cu tristețe. Nu-mi trebuie mult timp.

Tocmai intra în baie, când Patrick se apleca să ia ceva dintr-un

sertar. Spatele îi era brăzdat de zgârieturi lungi, roşii.

- Lasă-mă să le îngrijesc, spuse Antonia umezindu-şi buzele.

- Oh! Te rog, îi replică dur. N-are rost să faci pe infirmiera! Nu tu!

- îmi... pare rău, se scuză tânăra femeie apropiindu-se. Ştiu, eşti furios, dar totuşi trebuie dezinfectate, altfel...

- N-are rost, ți-am spus.

Fără să răspundă, Antonia se duse în baie şi se întoarse imediat, înarmată cu o sticlă cu apă oxigenată, vată şi pomadă antiseptică.

- Ia loc, îi ordonă.

Privirile li se întâlniră, dar nu lăsă ochii în jos şi, până la urmă, Patrick se aruncă pe pat.

- Dă-i drumul, bombăni.

După ce curăță plăgile, aplică pomada şi, în ciuda amintirii oribile a nopții, simți o plăcere aproape senzuală să-şi plimbe aşa de uşor degetele pe spatele lui.

Patrick se ridică brusc.

- Ajunge! exclamă.

Mânia aceea neaşteptată, o descumpăni pe Antonia. Avea toate motivele să fie cea mai supărată dintre ei şi totuşi, îngrijindu-l, toată ranchiuna îi dispăruse. Hotărât lucru, Patrick

era foarte diferit de bărbatul pe care-l cunoscuse: acum, îi era complet străin... Se ridică tristă şi se duse să se pregătească.

Ziua era superbă. Golful din Corpus Christi, cu şirul de insulte mărginite de palmieri care foşneau sub briză, strălucea sub cerul fără nori.

- încă îl ai pe Tammy? întrebă Antonia, când Chryslerul mergea de-a lungul portului de agrement.

- Nu, acum îl am pe Tammy II.

întotdeauna îi făcuse mare plăcere să navigheze cu Patrick, dar judecând după mina sa respingătoare, existau puţine şanse să-i propună s-o facă din nou. Oare îşi amintea, ca ea, de zilele petrecute pe ambarcaţiunea cu pânze unde, nebuni de dragoste, reuşeau să scape de obligaţiile vieţii de zi cu zi?

Scutură uşor din cap, ca pentru a-şi alunga amintirile: acum îi făceau rău, deoarece acele zile fericite, ca şi iubirea lor, dispăruseră pentru totdeauna.

Puţin mai târziu, în timp ce se apropiau de Nueces Bay, Patrick îi întinse pachetul cu ţigări.

- Aprinde-mi una, îi spuse.

Se supuse împotriva voinţei ei; odinioară, o făcea întotdeauna când erau în maşină, dar atunci, gestul acesta părea că le dovedeşte intimitatea, complicitatea.

- Mulţumesc, îi spuse distrat. Vreau neapărat să te comporţi ca o soţie iubitoare, adăugă aruncându-i o scurtă privire.

- S-ar putea să fie dificil.

- Poate, dar ţin la asta. Gram şi Gramps nu mai sunt tineri şi sănătarea lor lasă de dorit. Nu vreau să-şi facă griji pentru noi.

- De acord, răspunse Antonia cu o voce tăioasă. Voi face tot ce voi putea. Şi eu îi iubesc mult. Dar Patrick... adăugă ridicând brusc ochii spre el, nu li se va putea ascunde mereu adevărul. Ştii că Gram este foarte perspicace.

- Sper că nu! Pe viitor, vom fi pentru toată lumea un cuplu unit, să-ți intre bine în cap. N-are rost să alimentăm bârfele. Este absolut de-ajuns că Dale este la curent.

Şi Lorraine? Şi ea ştia; o dovedea comportarea din ajun. Şi curând, toată lumea va fi evident la curent. Iar dacă Patrick avusese o legătură cu ea în toți aceşti ani, nu putea să spere să rămână secret. Oamenii nu erau orbi! Oare ce va ieşi din toate astea? La Dallas îşi promiseseră fidelitate, dar dacă Patrick voia să nu țină seama de asta, nu avea nici un mijloc de a-l împiedica.

Din vina lui Dale, era realmente prinsă în capcană.

Rockport era un mic oraş de coastă, în acelaşi timp port de pescuit creveți, şantier naval şi centru turistic. Bunicii lui Patrick locuiau într-un apartament la marginea mării, pe care bătrânul domn Traven îl cumpărase când îşi părăsise ferma şi se pensionase.

După cum îi spusese soțului, Antonia îi iubea sincer pe bunicii lui Patrick. Fuseseră foarte buni cu tânăra femeie timidă şi fără experiență care fusese şi le va păstra pentru totdeauna un loc în inima sa. Dar pe măsură ce se apropiau de ei, se temea mai mult de primirea lor. Dacă n-o primeau la fel de bine ca altădată, Patrick va fi cu siguranță foarte contrariat, deoarece era foarte legat de ei. Mama îi murise când Tammy nu avea decât patru ani şi tatăl puțin după căsătoria lor. Rămăseseră singuri cu bunicii pentru a o creşte pe fetiță.

în ciuda avertismentelor Juanitei, Antonia nu se putea împiedica să creadă că Tammy se va bucura s-o revadă. Dar dacă primirea lui Gram şi a lui Gramps fusese călduroasă, mai mult decât îndrăznise să spere, altfel merseră lucrurile cu Tammy. Adolescenta o ținea la distanță, cu vădită ostilitate.

*

*   *

îşi băură liniştiți cafeaua pe balcon, în fața mării, unde se

legăna mica ambarcațiune cu motor cu care Gramps mergea aproape în fiecare zi la pescuit. Nu se schimbase deloc, şi nici soția sa de altfel. Poate avea părul mai cărunt, iar ea se mai îngrăşase puțin, dar atâta tot. Părea încă la fel de vioi şi plini de viață, în ciuda negării lui Patrick.

- îți place încă la fel de mult schiul nautic? o întrebă Gramps oferindu-i prăjituri făcute de soția sa.

- Da, dar n-am mai avut ocazia să practic.

- Asta se va îndrepta, îi promise. Dacă îmi amintesc bine, aşa v-ați cunoscut, tu şi Patrick, nu?

- într-adevăr, interveni Patrick. Eram o ceată de prieteni, iar Antonia venise cu fratele mai mic al unuia din ei.

- Sărmanul tânăr! oftă Gram cu un licăr de malițiozitate în ochi. S-a întors acasă complet singur! Bandit cum erai, evident ai răpit-o!

Antonia întâlni privirea soțului său şi se simți roşind: era atât de vesel, atât de glumeț, încât dacă nu ştiai... dar iată: ea ştia.

- Sper că de data aceasta nu a fost nevoie să te răpească, reluă Gramps.

Sărmanul Gramps, îşi spuse Antonia, dacă ar fi ştiut şi el! Dar înainte de a găsi un răspuns, Gram adăugă:

- N-are importanță cum a fost. Sunt încântată. Este atât de bine să te avem din nou aici, Antonia şi este atât de romantic.

- Ei aş! făcu Tammy cu dezgust. Găsesc asta stupid!

Era aplecată peste balustrada din lemn a balconului, cu o mină încruntată şi părul lung, negru fluturând în vânt.

- Tammy! o mustră Gram, cere-ți iertare!

- De ce? exclamă, revenind pe picioarele sale.

Cu câteva kilograme mai puțin şi un zâmbet în locul eternei strâmbături, ar fi putut fi fermecătoare; de asemenea şi într-o altă ținută, deoarece purta un şort vechi din blugi complet decolorat,

un tricou şifonat... şi nu avea sandale.

Plantată în fața lor, adăugă:

- Găsesc ridicol că s-au recăsătorit! De ce să n-o spun? Nimeni nu se preocupă niciodată de ceea ce simt eu. Patrick şi cu mine ne descurcam foarte bine amândoi, nu era nevoie de Antonia!

De data aceasta, reacționă Patrick.

- Cere-ți imediat iertare față de Antonia, Tam! Am spus imediat, reluă cu o voce şuierătoare.

Antonia se înfioră, tulburată să-l vadă pe Patrick supărat pe sora sa, şi din vina ei, dar nu îndrăzni să spună nimic. Tammy îi aruncă fratelui o privire sfidătoare şi mormăi:

- Iartă-mă.

- Este în ordine, Tammy, interveni Antonia cu o voce voalată de emoție. înțeleg...

- Nu! Nu înțelegi nimic. Nimeni nu înțelege.

- Ajunge, Tammy, reluă Patrick. Fie că eşti sau nu înțeleasă, pretind să fii politicoasă cu Antonia. Cu atât mai mult cu cât acum, că este aici, nu vei mai merge la pension. Nu eşti mulțumită?

- Vorbeşte despre o compensație! Mă duc în cameră: îmi voi termina valiza.

Antonia vru s-o urmeze, dar Patrick o împiedică.

- Nu mai înțeleg deloc tineretul de astăzi, oftă Gram, îndată ce Tammy n-o mai putu auzi. Era o copilă atât de fermecătoare!

- Poate ar trebui să merg să-i vorbesc, sugeră Antonia.

- Nu. A fost grosolană cu tine, las-o acolo, să se sature de mutre.

Puțin mai târziu, Antonia o ajută pe Gram să pregătească prânzul, în timp ce soțul său rămăsese cu bunicul pe balcon. Uşa camerei lui Tammy rămase închisă cu încăpățânare.

- Mă supără că-ți spun asta, explică bătrâna doamnă tăind un castravete, dar vei avea de tras cu Tammy. Patrick se descurcă pentru că are autoritate asupra ei, dar pentru noi... nu este același lucru.

- Am văzut, aprobă Antonia, punându-şi un şorţ. Ce i s-a întâmplat?

- Nu ştiu prea bine, răspunse Gram ridicând din umeri. De mult timp este din ce în ce mai rău. De fiecare dată când se întoarce de la unul din acele colegii, lucrurile se agravează. Tu înțelegi ceva?

- Nu, dar ne înțelegeam atât de bine amândouă. Poate voi găsi un mijloc să-i vin de hac.

- Ți-o doresc, dar dacă dai greş, să nu fii prea decepționată, draga mea. Spune-mi, adăugă vizibil dornică să schimbe subiectul, cum v-ați hotărât brusc, Patrick şi cu tine, să trăiți din nou împreună? Sunt atât de mulțumită! în zadar s-a cufundat în muncă, era atât de nefericit, şi atât de pierdut iară tine!

- Nefericit? repetă Antonia, încremenită de stupoare.

- Desigur! N-are importanță ce s-a petrecut între voi, fără tine nu mai exista. Ți-a trebuit timp să te hotărăşti să te întorci, îi reproşă cu amabilitate.

- Da... dar şi lui i-a trebuit timp să vrea să mă întorc.

- Orgoliul! Mai mult decât orice altceva, asta distruge căsătoriile. Cu toate că nu este prea bine, seara, complet singur în pat!

Antonia deveni stacojie.

- N-am vrut să te jenezi, reluă bunica lui Patrick, răzuind energic un morcov. Voiam pur şi simplu să te fac să vezi cât de inutile şi catastrofale sunt certurile. în sfârşit, iată-vă din nou împreună! Sunt sigură că nu veți mai lăsa niciodată să vă despartă ceva.

- Ai... într-adevăr încredere în noi, Gram, răspunse Antonia

cu o voce nesigură. Sper... că vom fi demni de ea.

- încrederea în voi înşivă este ceea ce contează, spuse bătrâna doamnă, privind-o drept în ochi. Dacă vă veți iubi suficient pentru a vă uita greşelile... şi orgoliul, totul va fi bine.

Ceea ce Gram nu putea şti, era că nu exista iubire, îşi spuse Antonia cu tristețe.

în timp ce punea masa, se gândi o clipă la Rob. Ce i-ar fi oferit căsătoria lor? Rob nu era nici mânios, nici exigent ca Patrick, ci mai degrabă nepăsător şi uşor de suportat. Asta îi plăcuse. Alături de el se putea simți calmă şi relaxată. îi apropiase o prietenie bazată pe încredere, nu dragostea. Şi atunci? Dacă având inima plină de dragoste, nu reuşise să fie fericită cu Patrick, ce s-ar fi întâmplat cu Rob?

Pentru prima dată, îşi dădea seama că era mai degrabă mulțumită că nu se căsătorise cu el. L-ar fi privat de esențial. Şi pentru că nu-l iubea nici pe Rob, nici pe Patrick, ce importanță avea că se recăsătorise? Oare nu mai era în stare să iubească? Nici Patrick n-o iubea, şi totuşi... spusese că de data aceasta erau uniți pentru totdeauna, putea oare ura să țeasă legături mai solide decât iubirea?

Drumul de întoarcere se făcu practic în tăcere; Patrick era adâncit în gânduri, iar când Antonia se strădui să înceapă o conversație cu Tammy, aceasta nu-i răspunse decât prin monosilabe.

Imediat ce ajunseră, Patrick se închise în birou şi Tammy se retrase în camera sa. Antonia se duse să-şi pună un costum de baie şi coborî liniştită la piscină. O dată în apă, tensiunea îi dispăru.

Dar curând singurătatea îi fu tulburată de Patrick, de asemenea în costum de baie şi de Tammy, care se prăbuşi pe un şezlong, pe margine.

Antonia îşi privi surprinsă soţul.

- Credeam că te vei duce puţin la birou.

- Sâmbăta după-amiază?

- Uitasem că este sâmbătă. Tammy, adăugă adresându-se cumnatei, ar trebui să te schimbi şi să vii lângă noi.

- N-am chef. Sunt aici pentru că a insistat Patrick, altfel...

- Cum vrei.

Patrick plonjă, ieşi la suprafaţă foarte aproape de ea, apoi străbătu de mai multe ori liniştit piscina, de la un capăt la celălalt.

Puţin mai târziu, Juanita le aduse de băut. Antonia ieşi din apă, urmându-şi soţul îndeaproape.

- Eşti sigură că nu vrei ceva puţin mai tare? o întrebă acesta întinzându-i un pahar cu limonadă.

- Da, ştiu că-mi dă migrenă, îi răspunse mergând să se aşeze lângă Tammy.

- Cum se face că nu vrei să înoţi? o întrebă; odinioară adorai asta!

- Numai cu voi doi, nu este nostim.

Patrick veni să se aşeze pe braţul fotoliului Antoniei şi îi puse mâna pe umăr. Ea se crispă, dar se strădui să nu lase să se vadă nimic.

- în acest caz, de ce nu-ţi inviţi nişte prietene, insistă pe un ton conciliant.

- Bună idee, răspunse cu ironie adolescenta. Dar se întâmplă că n-am prietene.

- Totuşi, aveai o mulţime.

- Nu mai am. Am fost prea mult timp plecată la pension.

- N-ai avut nici la colegiu, interveni Patrick. Este vina ta. Pentru a avea prietene, trebuie să fii tu însăţi prietenoasă. Nimeni nu-i place pe cei care fac tot timpul mutre.

Tammy sări în picioare. Era roşie de furie.

- în acest caz, nu vă voi impune mutra mea mai mult timp! bombăni, plecând.

- Este mai rea ca niciodată, exclamă Patrick exasperat. Crezi că vei putea îndrepta situaţia?

- Nu ştiu... Pare că mă detestă... Este inabordabilă... N-o mai recunosc.

- N-are importanţă, replică Patrick cu severitate. Vreau să încerci. Măcar atât, după ceea ce ai făcut!

Antonia simţi clocotind în ea toată mânia strânsă de cinci ani.

- Te comporţi ca şi când ai fost nevinovat, izbucni, ca şi când ţie ţi s-a făcut un rău!

- Ce! Despre ce vorbeşti?

- Despre nimic. Şi de altfel, toate astea ţin de trecut! încheie pe un ton sec, începând să se ridice.

Patrick o prinse brutal de încheietura mâinii.

- Ai mai făcut deja acest gen de aluzie. Explică-te!

- Patrick! mă doare.

- Va fi mai rău dacă nu vorbeşti. M-am săturat de insinuările tale!

- Iar eu, m-am săturat de aerele tale nevinovate. Mă iei... sau mai degrabă m-ai luat drept proastă!

- Domnule Traven! strigă Opal, întrerupându-le scurt înfruntarea. Domnişoara White vă cere la telefon.

Patrick îi dădu drumul şi după o ultimă privire furioasă, se duse să-i răspundă Lorrainei.

Capitolul 5

în picioare pe jetelă, cu părul în vânt, Antonia inspira aerul marin încărcat de mirosul de alge şi de stropii valurilor, răcorindu-şi faţa în briză. Nu era acolo decât de câteva zile, dar prinsese deja o tentă frumoasă, aurie; în ciuda părului şaten-roşcat, nu avea tenul sensibil al roşcatelor şi înainte de a ajunge în plină vară, putea spera la o bronzare frumoasă.

Rezemată de balustradă, privea distrată oraşul în depărtare; clădirile desenau o linie care se frângea neregulat pe cerul de un albastru intens şi mai departe, într-un halo de căldură, se zărea podul care trecea peste golf.

Venise aici cu două ore mai înainte, chipurile să pescuiască, dar de fapt mai ales pentru a scăpa de atmosfera de acasă şi de toanele lui Tammy.

Tammy! Nu se întorsese decât de câteva zile, dar făcuse deja atmosfera din jurul ei imposibilă; permanent nemulţumită, nepoliticoasă, insolentă, îndepărta imediat orice încercare de apropiere şi de a-i veni în ajutor. Patrick se înşelase amarnic: ea nu va reuşi s-o scoată la capăt.

Lucrurile nu mergeau deloc mai bine nici cu el. Desigur, îl văzuse puţin în ultimele zile, era depăşit de treburi şi se întorcea târziu de la birou; dar când era acasă, nu se afla într-o dispoziţie mai bună decât sora sa. Prizonieră în acest climat de ostilitate, Antonia se simţea deprimată şi fără nici o urmă de curaj.

Ar fi putut evada câteva ore, deoarece Patrick îi cumpărase o maşină, un elegant Buick verde deschis, dar nu ştia unde să meargă: n-o tenta nimic. Ceea ce-i trebuia, era să stea de vorbă cu oameni care să-i arate puţină simpatie; nu i se mai întâmplase de la vizita la bunicii lui Patrick. Dar tremura la ideea de a lua legătura cu vechii prieteni... care erau şi prietenii lui Patrick. Nici chiar fratele ei nu dăduse vreun semn de viaţă şi, obosită să

fie singură cu ea însăşi, se simțea ruptă de lume.

Rămasă prea mult timp la soare fără pălărie, începuse s-o doară capul; îşi strânse trusa de pescuit şi, fără mare entuziasm, urcă înapoi spre casă.

- Bună captura? întrebă o voce politicoasă, în clipa când punea piciorul pe peluză.

- Mai nimic, Barney, îi răspunse grădinarului care smulgea buruienile dintr-un strat de flori.

Acesta se îndreptă şi veni spre ea.

- Dați-mi toate astea, le voi pune la loc, spuse scăpând-o de unelte. Şi nu vă sinchisiți, pescuitul va merge mai bine altă dată!

- Cu siguranță, aprobă Antonia. Mulțumesc, Barney.

Pe terasă, o găsi pe Tammy aşezată la masă în fața unui enorm bol cu înghețată de ciocolată.

- Dumnezeule, ce cald s-a făcut! Ce-ai spune de o baie bună, Tam? Ne-ar face bine.

- Nu vreau, bombăni Tammy. Şi apoi, nu mai intru în costumul de baie.

- Şi asta te reține? întrebă Antonia uimită. Dacă vrei, putem merge să-ți cumperi unul, în după-amiaza aceasta.

- Pentru a părea că mă plimb cu tine? Nu, mulțumesc!

După o clipă de tăcere, Antonia îndrăzni.

- Dacă te preocupă silueta, ai putea urma un regim. Te voi putea ajuta să alegi unul.

- îmi place cum sunt şi nu am nevoie de ajutorul tău... nici pentru asta, nici pentru altceva!

- Cum vrei, dar lasă-mă să-ți spun un lucru: dacă ai mânca mai puțin şi a fi mai puțin ursuză, ai fi o fată încântătoare. în sfârşit, adăugă ridicând din umeri, te priveşte!

- Ai să mă laşi în pace, da? N-am nevoie nici de predicile şi nici de sfaturile tale!

Furioasă că s-a expus ostilităților lui Tammy, Antonia intră şi urcă în camera sa. Nu reuşise decât să provoace încă o scenă urâtă.

Dar nu era ultima. Cea de la cină fu şi mai neplăcută şi, fără să vrea, Antonia fu cauza.

Tammy nu ridica nasul din farfurie, în timp ce Antonia şi Patrick vorbeau despre orice pentru a o induce în eroare.

- Mi-ar plăcea ca într-una din aceste zile să merg până la Padre Istand, spuse Antonia.

- Vei fi uimită să vezi cât de mult s-a schimbat. Case, blocuri, un teren de golf... Din fericire, digul este încă acolo. înțesată cu pescari, ca pe timpurile bune de altă dată. Ai putea face într-o zi un picnic cu Tammy?

Antonia se întoarse spre adolescentă.

- Ce crezi? Ți-ar plăcea să petreci o zi pe insulă?

- Nu cu tine! N-ai înțeles încă faptul că te detest? țipă aceasta ridicându-se şi răsturnând scaunul.

încremenită de uimire, Antonia deveni albă ca varul. Patrick se ridică, înconjură masa, îşi prinse sora de umeri şi o scutură.

-Nu voi tolera acest gen de lucruri mai mult timp, Tammy, spuse pe un ton amenințător. De data aceasta, ai mers prea departe! Antonia este soția mea, se pare că ai uitat. îi vei cere iertare şi, pe viitor, încearcă să fii puțin mai amabilă.

Roşie de umilință şi de furie, Tammy aținti asupra Antoniei o privire încărcată cu atâta ură, încât aceasta se înfioră. Ce putuse face oare, încât adolescenta s-o deteste în asemenea măsură?

Se lăsă o tăcere grea şi tensionată, pe care vocea vibrând de mânie a lui Patrick o rupse în cele din urmă.

- Tammy!

Aceasta lăsă capul în jos şi mormăi cu o voce aproape de

neauzit:

- Iartă-mă.

- N-am auzit.

- Eu da, interveni în grabă Antonia. Las-o, Patrick. Te rog... să uităm acest incident... şi să terminăm cina.

- Tammy va trece peste cină, exclamă Patrick pe un ton autoritar. Va urca imediat în camera sa.

- Patrick, te rog, pledă Antonia. Şi-a cerut iertare. Nu poate rămâne aici?

Furia lui Patrick se întoarse împotriva soției.

- Nu te amesteca, vrei? Şi tu, oare ce aştepți? adăugă întorcându-se spre sora sa.

înainte de a părăsi încăperea, Tammy îi fulgeră cu privirea. Din nou se instală tăcerea. în cele din urmă, Patrick ridică scaunul lui Tammy şi se duse la locul lui.

Antoniei nu-i mai era foame, dar soțul său mânca liniştit, ca şi când nu se întâmplase nimic.

- Patrick, începu timid tânăra femeie, Tammy mă urăşte. Ai auzit-o?

- Ei şi?

- Şi... ai spus că te-ai recăsătorit cu mine... să te ajut s-o creşti. Dar vezi bine, este un eşec. în acest caz, de ce... de ce nu mă laşi să plec?

Privirea lui Patrick deveni periculos de dură.

- Pentru ca să te duci să-l întâlneşti pe acel... individ cu care erai logodită?

- N... nu. Vreau doar să plec de aici. Ce sens are să rămân? Tu nu mă iubeşti, iar eu nu pot face nimic pentru Tammy. Totul va fi mai bine dacă voi pleca.

- în nici un caz. Rămâi aici şi cu asta basta.

- Dar Tammy... îndrăzni încă o dată.

- Să fim lămuriţi. Nu mă interesează câtuşi de puţin ce vreţi Tammy şi cu tine. Veţi face ce voi spune eu. Da, Juanita, adăugă cu o voce mai blândă, văzând-o intrând pe bucătăreasă. Poţi servi cafeaua.

*

* *

Pe timpul nopţii, fu furtună. Un trăsnet puternic o trezi pe Antonia, făcând-o să tresară. Ploaia bătea în geamuri.

îşi schimbă poziţia; la fel şi Patrick, iar braţul său i se aşeză peste picioarele goale. Un fulger lumină încăperea îi zări chipul frumos şi liniştit, ca şi când visa frumos.

Dacă măcar ar reuşi să-l înţeleagă! Era atât de diferit de bărbatul pe care-l iubise. Tandru şi atent în public şi atât de rece, atât de dur, când erau amândoi singuri. Era permanent în defensivă, ca şi când căuta să-i ascundă ceea ce gândea, ceea ce era în realtiate.

Brusc, o surprinse o idee: făcea exact ca el. Nici ea nu mai era aceeaşi. Şi ea îşi ascundea sentimentele şi îşi interzicea orice amintire a afecţiunii lor trecute. Dar acum, în faţa acestui trup abandonat somnului, emoţia îi puse un nod în gât. Trebui să-şi strângă pumnii pentru a rezista dorinţei insuportabile de a-i mângâia obrazul, sau de-a se cuibări lângă umărul său, unde dormise deseori.

Era absurd! Oare ce i se întâmpla? Cu ochii aţintiţi asupra ferestrei bătută de ploaie, orbită de fulgere, aşteptă mult timp înainte de a adormi din nou. Iar când reuşi, încă nu găsise răspunsul.

A doua zi, plouă fără oprire. Antonia se simţi şi mai mult prizonieră, deoarece nu se punea problema să meargă pe dig, nici să se scufunde în piscină. Plictisindu-se, rătăcea prin casă pradă unei mari nelinişti. Opal şi Juanita se descurcau foarte bine fără ea. Cât despre Tammy, rămase izolată în camera sa.

în disperare de cauză, luă maşina şi plecă să facă nişte cumpărături. Cumpără o rochie de vară albă, încântătoare, pentru Tammy şi un nou ruj de buze pentru ea însăşi. Când se întoarse, două ore mai târziu, Tammy o aştepta în hol.

- Unde ai fost? o întrebă cu agresivitate.

- Prin magazine.

- Nu te-ai întors la prânz?

- Am mâncat la restaurant.

- M-ai fi putut lua cu tine, replică Tammy cu o privire rea. Este plictisitor să fii imobilizat aici.

- N-am crezut că te interesa. Te-am invitat deja de mai multe ori şi ai refuzat întotdeauna. Ține! Ți-am cumpărat o rochie. Vei s-o încerci?

Tammy îi aruncă o privire suspicioasă, dar luă pachetul şi-l deschise. Privi îndelung rochia, apoi spuse:

- îți risipeşti banii. N-am nicăieri unde să mă duc cu asta!

- Dacă ți se potriveşte şi o vrei, este a ta. Poate vei avea ocazia s-o porți într-o zi. Acum, iartă-mă, sunt obosită, urc în cameră.

Şi fără o vorbă în plus, se îndepărtă cu un zâmbet fin pe buze. Tammy regretase că nu ieşise cu ea şi nu refuzase rochia! La urma urmei, poate exista o speranță.

* *

A doua zi se făcu din nou vreme frumoasă. Antonia fu trezită de soare. Pe marginea ferestrei cânta o pasăre. Se întinse leneşă.

Câteva minute mai târziu, ca de obicei cu un prosop în jurul şoldurilor, Patrick ieşea din baie proaspăt bărbierit şi cu părul încă ud.

- Bună ziua, îi spuse cu voioşie.

- Bună ziua, răspunse Antonia pe acelaşi ton.

Niciodată nu putuse rezista acelui zâmbet care îi îmblânzea

trăsăturile şi îi săpa mici riduri în jurul ochilor, zâmbetul acela pe care nu-l mai văzuse de atât de mult timp.

- Ce zi frumoasă! exclamă Patrick, mergând să caute ceva în dulap.

- Da, oftă tânăra femeie, cu ochii ațintiți asupra spatelui atât de musculos.

- Ți-e foame?

- Acum, că vorbeşti despre asta, cred că da, îi răspunse râzând.

Avu din nou acel zâmbet minunat.

-Ar trebui să te îmbraci şi să vii să iei micul dejun cu mine. îi voi cere Juanitei să ne servească pe terasă.

- Ce idee bună! Dă-mi un sfert de oră.

- Zece minute! Mor de foame, iar tu eşti atât de încântătoare în această ținută, încât dacă nu te grăbeşti... aş putea fi tentat să-mi potolesc alt apetit.

Antonia roşi uşor, înăbuşindu-şi un râs nervos. Brusc, Patrick era atât de deosebit! Atât de cald, aproape tandru şi totuşi... schimbarea acesta o nelinişte puțin: avea sentimentul inexplicabil că o amenința un pericol.

Puțin mai târziu, când îmbrăcată în pantaloni bej şi o bluză crem i se alătură pe terasă, se simți mai bine înarmată pentru a-l înfrunta.

Pentru prima dată, au stat de vorbă liniştiți, mâncând cârnați şi clătite. Tensiunea care domnea mereu între ei, dispăruse inexplicabil.

- Dacă vrei, într-una din zilele astea am putea ieşi cu Tammy II, îi sugeră Patrick, văzând-o privind în larg.

-Mi-ar plăcea la nebunie! îi răspunse cu ochii strălucind şi cu zâmbetul pe buze.

Micul dejun se terminase. Patrick îşi împinse scaunul şi, spre

marea ei surpriză, făcu înconjurul mesei.

- A fost foarte plăcut, Antonia, îi spuse cu o voce gravă, dar oricât aş dori să rămân cu tine, trebuie să plec la muncă.

- Bine... bineînțeles, Patrick, bâigui tânăra femeie, emoționată să-l simtă atât de aproape.

Totul o impresiona la el: statura înaltă, ochii şi părul atât de închis la culoare, bronzul arămiu, eleganța şi chiar apa de colonie, atât de masculină, atât de pătrunzătoare...

Patrick îi mângâie părul, apoi se aplecă şi i-l sărută atât de uşor şi atât de tandru, încât i se tăie respirația.

- Eşti foarte frumoasă în dimineața aceasta, îi spuse cu o voce puțin răguşită. Pe diseară!

Şi dispăru.

Antonia îşi interzise în mod hotărât să-şi pună întrebări asupra comportamentului lui Patrick... ca şi al ei, de altfel. Prezența sa avea un singur motiv. Unul singur. Nu trebuia să uite.

îşi ocupă dimineața cu grădinăritul pe terasă unde Barney, departe de a fi jignit de acest amestec în domeniul său, veni să-i ofere cu dărnicie sfaturi, înainte de a se întoarce la răzoarele sale.

Antonia tocmai răsădea un butaş de iederă când veni Opal s-o anunțe că era cerută la telefon. Trebuia să fie Dale: nu sunase de mai multe zile. Alergă să răspundă din biroul lui Patrick.

- Alo! Antonia? întrebă o voce prietenoasă, când luă receptorul. Aici Nicole, Nicole Simon.

- Oh! Bună ziua! exclamă ea, încântată. Ce faci?

- Sunt furioasă. Tocmai am aflat că tu şi Patrick... De ce n-ai dat nici un semn? Nu mai vrei să-ți vezi vechii prieteni?

- Bineînțeles că da, dar am fost ocupată, minți Antonia.

Apoi, brusc, nu putu să nu spună adevărul:

- De fapt, nu... eram foarte sigură că doreşti să mă întâlneşti.

- Proasto! se indignă Nicole. în sfârşit! Eşti prietena noastră, la fel ca Patrick. M-a făcut să sufăr faptul că nu ai dat nici un semn în toţi aceşti ani...

- îmi pare rău, mormăi Antonia. Voiam s-o fac, dar... am crezut... că era mai bine s-o rup definitiv cu trecutul, reuşi să încheie.

- Hm! N-are importanţă. Esenţialul este că te-ai întors! Te-am sunat deoarece Carl şi cu mine vrem să vă invităm mâine seară, la un grătar. Cu Tammy! Ce spui de asta? Sunteţi liberi?

- îmi va face plăcere, dacă Parick nu are nimic altceva. Trebuie să verific. Te sun eu.

- De acord. Sper să accepte. Avem atâta timp de recuperat! De-abia aştept să ţi-i arăt pe cei doi mici monştri ai mei.

- Doi? Ce vârstă au?

- Patru ani şi doi ani şi jumătate. Doi băieţi. Nu mă lasă liniştită nici un minut.

- Nu mă miră, răspunse Antonia râzând. De-abia aştept să-i văd. îţi telefonez imediat ce îl găsesc pe Patrick.

Cu zâmbetul pe buze, formă numărul de la biroul lui Patrick. Nicole şi Carl Simon fuseseră odinioară cei mai buni prieteni ai lor. Petrecuseră împreună week-enduri în Mexic, pescuiseră în largul mării... Pe atunci, familia Simon nu avea copii încă. La acest gând, îşi simţi inima strângându-se. în toţi aceşti ani, ea rămăsese singură, în timp ce Nicole fusese admirată, iubită!...

Antonia dădu centralistei numele soţului său, dar îi răspunse Lorraine.

- Aici biroul domnului Traven, spuse ea cu precizie foarte profesională. Cu ce vă pot ajuta?

- Aş vrea să vorbesc cu Patrick; soţia lui la telefon.

Tonul se schimbă imediat.

- Iartă-mă. Este într-o conferință şi nu va aprecia să-l deranjez pentru probleme domestice.

Era mai mult decât obrăznicie! Antonia reuşi totuşi să se controleze.

- îți apreciez tactul, spuse pe un ton degajat. Spune-i soțului meu să mă sune când va fi liber.

- Nu primesc ordine decât de la Patrick! Şi cu siguranță nu de la tine!

Vocea Antoniei deveni suavă.

- Lorraine, munca unei secretare constă în a transmite mesajele patronului său. în special pe cele de la soție. Mă întreb dacă Patrick ar fi foarte mulțumit să afle că ai uitat să-i spui că am telefonat!

- Foarte bine. Te crezi cu siguranță foarte tare, dar vei pierde, mă auzi, şi va fi al meu... al meu! Eşti cea mai mare greşeală din viața sa. Şi nu va întârzia să-şi dea seama de asta. Nu ai nimic să-i oferi! Nimic.

Cu aceste cuvinte, Lorraine închise cu zgomot.

Antonia se lăsă în fotoliul lui Patrick, mult mai tulburată decât voia să admită. Tocmai i se amintise, fără menajemante, că nu avea nici un loc în viața soțului său. Toate erau doar aparențe. Căldura şi tandrețea pe care crezuse că le simte strecurându-se între ei, în aceeaşi dimineață, nu mai aveau sens, ca şi celelalte.

Când, o jumătate de oră mai târziu, Patrick o sună, Antonia reuşise să se stăpânească şi rămase complet indiferentă la amabilitatea sa.

- Salut! îmi pare rău, eram cu un client inepuizabil. M-ai sunat pentru ceva anume, sau pentru că te preocupam? o întrebă glumind.

- Pentru că Nicole şi Carl ne-au invitat mâine seară la un grătar, îi răspunse cu o voce impersonală.

- Formidabil! Spune-le imediat, da. Trebuie să fii încântată

să-i revezi, nu?

- Bineînțeles! Ascultă, nu vreau să te țin mai mult timp... Ştiu că...

- Antonia, ce ai?

- Cum, ce am? Dar... nimic.

- Ceva nu merge? Te-ai schimbat de azi-dimineață.

întotdeauna fusese perspicace... chiar prea mult, pentru gustul său. Dar n-avea nici o intenție de a-l lămuri.

- Nu s-a schimbat nimic încă de la început. M-ai făcut prizoniera ta. Doar nu sperai că asta mă va face fericită?

- Totuşi, azi-dimineață păreai destul de fericită, îi replică ironic. Ce ți s-a întâmplat? Ți-ai pierdut memoria?

- Exact.

Se auzi un declic furios, iar Antonia privi în mod stupid receptorul. Pentru a doua oară în acea zi, tocmai i se închisese telefonul în nas.

Capitolul 6

Antonia îmbrăcase o fermecătoare rochie de vară, verde ca apa şi-şi aranjase cu grijă coafura - un coc din bucle în vârful capului - dar se urcă în maşină cu un aer distant, chiar rece. Iar Patrick, îmbrăcat în pataloni şi cămaşă de jerseu de culoare cafeniu-închis, nu era deloc mai zâmbitor. Tammy, aşezată în spate, privea pe geam, încremenită în tăcerea sa. Ziua se desfăşurase rău şi se certaseră încă o dată.

Deja, în ajun, Patrick se întorsese de la birou prost dispus, din cauza discuției lor la telefon. De dimineață se trezise în linişte, cu un aer atât de ursuz încât Antonia se prefăcuse că doarme.

Puțin mai târziu, Tammy anunțase că nu va merge la familia Simon, iar Antonia nu reuşise s-o facă să-şi schimbe hotărârea. Patrick se amestecase şi, cedând în silă, Tammy pretinsese să meargă la cină în veşnicul şort destrămat şi în tricou. Fratele său explodase. Până la urmă, îmbrăcase rochia albă cumpărată de Antonia, dar înfățişarea încruntată te făcea să uiți cât de bine îi stătea această toaletă.

Antonia îşi masă ceafa, oftând în sinea sa.

Toate aceste certuri îi dăduseră o durere de cap şi nici aspirina nu o ajutase. Departe de a se bucura să-şi regăsească vechii prieteni, nu avea decât o dorință: să se culce şi să fie singură.

Familia Simon locuia într-o casă mare, înconjurată toată cu yuca, agave şi cactuşi.

Carl veni să le deschidă. Peste blugii şi cămaşa de cow-boy cu mânecile suflecate, arborase un şorț cu promițătoarea inscripție: „cel mai bun bucătar din lume“!

- Salut! spuse cu căldură. Intrați. Nicole vine într-un minut, le face baie băieților.

îi strânse mâna lui Patrick, o complimentă pe Tammy,

afirmând că acum avea aerul unei tinere fete şi-i dădu o palmă foarte prietenoasă Antoniei.

- S-ar spune că ai slăbit puțin, remarcă, dându-se înapoi, pentru a o privi mai bine.

- Eşti foarte amabil! Dar tu, crezi într-adevăr că pari un medic serios cu şorțul ăla? Dacă te-ar vedea pacientele, şi-ar pierde încrederea în talentele tale!

- Ei bine, voi avea totuşi posibilitatea să deschid un restaurant, ce crezi? Haideți, veniți acum. Jarul este pregătit şi voi putea pune carnea la fript.

Pe terasă, un adolescent care se juca împreună cu un prepelicar breton, se ridică la sosirea lor.

înalt şi subțire, mai degrabă frumos, trebuia să aibă între şaisprezece şi şaptesprezece ani. Avea ochii albaştri, privirea limpede şi sinceră şi părul blond-cenuşiu, care îi ascundea urechile.

- Nepotul meu, Jim Simon, care a venit să-şi petreacă vara la noi, îl prezentă Carl. Jim, ei sunt Patrick şi Antonia Traven şi Tammy, sora lui Patrick.

Jim se adresă foarte politicos lui Patrick şi Antoniei, dar când îi vorbi lui Tammy, amândoi se înroşiră. Remarcându-le jena, Antonia distrase imediat atenția.

- Terasa voastră este într-adevăr încântătoare, Carl. îmi place mult zidul mic din cărămidă. Odinioară nu era acolo?

- Nu, l-am construit anul trecut.

Nu continuă, deoarece Nicole, o tânără femeie brunetă, energică şi vioaie, intră zâmbind în încăpere. Se aruncă de gâtul Antoniei.

-Sunt atât de fericită să te revăd! exclamă. Vino să-mi vezi fiii. Sunt în pijama, dar n-am vrut să-i culc înainte de sosirea voastră. Carl, adăugă, îi vei lăsa oare pe invitați să moară de sete?

Carl răspunse printr-un hohot de râs şi cele două tinere

femei intrară în casă.

Antonia fu imediat cucerită de copii. Tommy, cel mai mare, era foarte guraliv şi semăna cu mama sa, în timp ce Jason, mai tăcut, blond ca tatăl său, avea deja un farmec devastator, cu genele incredibil de lungi și zâmbetul seducător.

- Trebuie să fii foarte mândră de ei, Nicole, spuse Antonia când îi înveliră şi-i sărutară.

- Poți s-o mai spui o dată! Mai ales când sunt drăguți şi curați ca în seara asta. Dar când se ciondănesc după ce s-au jucat ore întregi într-o baltă cu noroi...

Izbucniră în râs.

- Dar spune-mi, adăugă Nicole, acum că sunteți iar împreună, ar fi timpul să formați o familie, nu?

Antonia păli, dar constatând că prietena sa o observa, se forță să zâmbească.

- Nu mă grăbi... nu este aşa de mult timp de când m-am întors!

- A doua lună de miere...

- Dacă vrei, admise Antonia, care se grăbi să schimbe subiectul. Carl ne-a spus că nepotul lui se află aici pe timpul verii?

- Da. Tatăl său are mai multe călătorii de afaceri în perspectivă, în timpul lunilor viitoare, iar mama s-a hotărât să meargă la familia ei. Jim a preferat să vină la noi, ceea ce ne-a încântat. Necazul este că nu are prieteni de vârsta lui. Sper să se înțeleagă cu Tammy.

Pentru început, cei doi adolescenți se evitară cu grijă. Tammy contempla trandafirii, în timp ce Jim se juca distrat cu câinele.

Patrick veni în întâmpinarea Antoniei şi, spre marea mirare a acestuia, o luă după umeri.

- Ei bine, draga mea, ce părere ai de acei doi diavoli?

Era prima dată când îi spunea astfel de... ani de zile. Şi chiar dacă o făcuse numai pentru a induce în eroare, se făcu foc şi pară. încercă să se elibereze, dar îmbrățişarea se strânse şi, din privire, el îi lansă un veritabil avertisment.

- Nicole şi cu mine am luat-o înainte, glumi Carl, până când să-i răspundă Antonia soțului său. Ați face bine să vă grăbiți dacă vreți să ne ajungeți din urmă.

Antonia se sufoca. Oare Carl şi Nicole puseseră rămăşag s-o supună la suplicii, cu aluziile lor? Era crud şi de prost gust... O clipă mai târziu, îşi reveni. Erau mândri de copiii lor şi pur şi simplu doreau aceeaşi fericire şi prietenilor. Oare acum ar fi putut bănui ce se petrecea realmente între ea şi Patrick?

Acesta nu păru impresionat:

- Cauți clienți, bătrâne? Va veni şi asta, dar mai lasă-mi un timp, mai întâi să ne redescoperim... Nu-i aşa, iubito?

- Exact, replică Antonia laconic. Nicole, pot să beau ceva? Mor de sete!

Seara fu pentru tânăra femeie o veritabilă încercare. Patrick nu se despărțea de ea, chemând-o cu tot felul de diminutive dulci şi demonstrând atâta tandrețe, încât era imposibil să nu-l crezi îndrăgostit nebuneşte. Antonia stătea ca pe jar, dar trebuia să facă impresie bună: asta era regula jocului.

După o oră, Tammy şi Jim părură să se apropie; câinele îşi părăsise prietenul şi venise să se refugieze pe genunchii lui Tammy. Jim se aşeză şi el alături şi, după câteva ezitări, începură să stea de vorbă, în timp ce Antonia îi observa cu coada ochiului; Tammy se transformase, ca şi când brusc, fața i se luminse din interior. Iar când se întoarseră, adolescenta se arătă aproape

prietenoasă.

- Te-ai distrat bine, Tam? întrebă Patrick în timp ce se îndreptau spre camerele lor.

- A fost mai puțin îngrozitor decât credeam, admise aceasta. Hm!... da, asta se poate numi o seară bună!

Şi, căscând, le ură noapte bună.

După ce închise uşa camerei lor, Patrick se întoarse spre Antonia.

- Dar ție, ți-a plăcut?

Tânăra femeie ridică din umeri şi se duse să se aşeze în fața măsuței de toaletă, pentru a-şi scoate cerceii din urechi.

- Da, a fost bine, am fost încântată s-o revăd pe Nicole...

- Dar?

- Dar n-am apreciat deloc acea afecțiune teatrală; ai cam exagerat, nu crezi? Dacă vei continua, până la urmă se va bănui adevărul!

- Anume?

- Că totul nu este decât o imensă farsă! exclamă Antonia întorcându-se. Am oroare să joc teatru, să înşel astfel oamenii!

- Dar n-ai câtuşi de puțin de ales, nu-i aşa?

- Nu... fără îndoială.

- Perfect. Atâta timp cât îți dai seama de asta, totul va fi bine.

Antonia ridică ochii spre el:

- îți place să-ți exerciți puterea asupra aproapelui? Să te gândeşti că poți distruge viața cuiva, pentru satisfacția ta personală?

- După tine, asta fac oare?

Ea dădu din cap.

- în acest caz... nu mai este nimic de spus!

Şi cu aceste cuvinte, plecă.

*

*　*

A doua zi dimineață, migrena o trezi foarte devreme. Patrick dormea încă. Se ridică fără zgomot, îşi luă lucrurile şi se duse să se îmbrace în baie. în timp ce înghițea două pastile de aspirină, îşi zări imaginea în oglindă. Era palidă. Această permanentă tensiune nervoasă nu-i făcea deloc bine, dar ce să facă? După cum spusese Patrick, n-avea de ales.

Când străbătu din nou camera, el încă dormea. N-avea migrene care să-i dea insomnii!

Era ziua liberă a Juanitei şi a lui Opal. Aşa că, îşi făcu puțină cafea, îşi luă ceaşca şi se duse să se aşeze pe terasă, unde primele raze de soare o ajutară să se destindă.

După un timp, simți că-i este foame şi se hotărî să se ridice: dacă voia un mic dejun, trebuia să-l pregătească singură.

Totul era practic gata când Patrick, îmbrăcat într-un costum sobru gri deschis, intra în bucătărie.

- Ce soție atentă! o ironiză. Dar poate ai făcut de mâncare numai pentru tine?

- Nu, este destul şi pentru tine, dacă vrei.

- Poate cu arsenic în ceaşca mea?

- Excelentă idee! Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

- Şi tu vei fi liberă să te duci să-ți întâlneşti logodnicul, aşa este?

- Ai ghicit, răspunse Antonia cu un zâmbet candid.

Privirea lui Patrick se înăspri.

- Ştii că...

Se întrerupse brusc. Spre marea uşurare a Antoniei, Tammy tocmai intrase în bucătărie.

- Ouă şi şuncă, îți convin? o întrebă imediat, evitând privirea soțului.

Tammy aruncă o privire nehotărâtă spre masă.

- Hm... cred că îmi voi face mai de grabă un ou moale.

Patrick, regăsindu-şi calmul, îşi întrebă soţia din priviri. Ea se aşeză, fără să răspundă, la fel de surprinsă. Asemenea cumpătare nu intra deloc în obiceiurile lui Tammy, dar nu voia să-i pună nici o întrebare, atâta timp cât nu vor fi singure.

Imediat ce termină, Patrick plecă la birou. Antonia îşi turnă o a doua ceaşcă de cafea şi luă ziarul de dimineaţă.

- Ai mâncat suficient? o întrebă, desfăcând banda. Cu un ou şi un grepfrut, nu se ajunge departe.

- Am decis să ţin regim.

- înţeleg, spuse Antonia distrată, privind titlurile.

- Ei bine, reluă Tammy cu agresivitate, nici un comentariu? Fac ce voiai tu, nu?

- De ce să fac comentarii? îmi face plăcere, atâta tot.

Puţin mai târziu, în timpul dimineţii, Antonia trecu prin faţa camerei cumnatei sale. Uşa era deschisă. O zări pe Tammy în faţa măsuţei de toaletă, încercând să-şi schimbe coafura. Stăpânindu-şi zâmbetul care-i veni pe buze, tânăra femeie luă o mină impasibilă şi intră în încăpere.

- Faci încercări?

- Da, dar nu obţin ceva mai bun decât un ghem pe care l-a strâns o pisică în gheare!

- Te pot ajuta? Când aveam vârsta ta, petreceam ore întregi cu prietenele mele jucându-ne de-a coafezele.

Tammy o privi fără amabilitate, ezită, ridică din umeri şi în cele din urmă îi întinse un pieptene.

- Nu vei reuşi nimic. Este prea des, prea aspru!

- Să vedem puţin...

Antonia scoase toate agrafele pe care Tammy şi le înfipsese

în păr şi începu să lucreze în tăcere. Tammy îi urmărea gesturile în oglindă.

- Ce crezi despre Jim? întrebă Antonia, cu indiferenţă. Mie, mi-a plăcut. L-am putea invita la cină, într-o seară?

- Oh nu! în nici un caz. Va crede că alerg după el.

- Nu cred. Se află aici în trecere şi nu cunoaşte pe nimeni de vârsta lui. Sunt sigură că ar fi încântat să vină.

- Nu, mulţumesc, spuse Tammy scuturând din cap.

Şuviţele de păr îi scăpară Antoniei, care trebui să ia de la început ceea ce făcuse deja.

- Bun, în acest caz de ce nu le-ai invita şi pe câteva dintre prietenele tale. Ti-am mai propus asta deja, şi...

- Şi ţi-am spus că nu am prietene. De câte ori trebuie să-ţi repet?

Antonia refuză să se lase impresionată.

- Dar Kathy Elbert şi Lana Yates? insistă. Vă înţelegeaţi foarte bine.

- Când eram mici! Acum, nu mai vor să audă vorbindu-se de mine.

- De ce?

- Pentru că nu mai vor şi gata.

- Patrick ţi-a spus: dacă nu ai prietene este vina ta. Descurajezi pe toată lume cu impoliteţea. în plus, sunt sigură că nici măcar nu le-ai anunţat că eşti aici. Dacă ar fi ştiut, ar fi dat buzna.

Tammy nu consideră necesar să răspundă.

- Ce crezi despre asta? reluă Antonia, revenind la coafură. Nu-i rău pentru prima încercare, nu? De fapt, ceea ce-ţi trebuie, este doar o tunsoare frumoasă. Am să te programez.

Tammy se examină cu atenţie. Antonia îi făcuse un coc suplu, lăsând câteva şuviţe încreţite, libere în faţă şi pe lateral.

- Mă îmbătrâneşte, nu găseşti? spuse în cele din urmă cu un zâmbet uşor.

Antonia răspunse cu cea mai mare seriozitate.

- Te îmbătrâneşte enorm. Ai dreptate.

*

*   *

După-amiază, i se livrară lucrurile pe care le lăsase la Dallas. Şi brusc, în timp ce despacheta, rezultatul a ceea ce făcuse îi apăru în toată brutalitatea sa: renunţase pentru totdeauna la independenţa atât de greu câştigată şi se întorsese la punctul de plecare.

Câteva clipe, îşi lăsă privirea să rătăcească prin cameră. Era de trei ori mai mare decât cea din apartamentul său şi tot de atâtea ori mai luxoasă! Cu salariul ei modest, trebuise să economisească bănuţ cu bănuţ pentru a se instala. Acum, îşi putea oferi din nou tot ce voia, dar la ce bun? Singurul lucu care ar fi contat vreodată pentru ea era Patrick şi iubirea minunată pe care o împărtăşiseră.

Se putea oare ca o asemenea iubire să fi murit? Crezuse asta, voise s-o creadă şi acum, pentru prima dată de la întoarcere, îşi punea întrebarea. Desigur, relaţiile lor se schimbaseră complet. Erau dureroase şi triste... dar nu tot timpul! Când se aflau unul în braţele celuilalt, îi mistuia acelaşi foc. Să rămână fizic nişte străini, le fusese întotdeauna la fel de imposibil ca şi să nu respire. Dar inimile nu cereau oare mai mult? Vor trebui să trăiască fără afecţiune până la sfârşitul zilelor, ca doi înfometaţi? întrebarea rămase fără răspuns. Oftă şi începu din nou, tristă, să aranjeze.

Deodată, încremeni. Tocmai despachetase un mic tablou care reprezenta dunele, plaja şi marea la Padre Island. Acolo se îndrăgostise la prima vedere şi Patrick i-l dăruise. După divorţ, când îi expediase lucrurile, alăturase pictura. Antoniei îi plăcuse să creadă că nu-l păstrase decât ca amintire de la Padre Island şi pentru că lucrarea îi plăcea. Dar în realitate, acum îşi mărturisea că nu se despărţise de el pentru că era un cadou de la Patrick.

Soneria telefonului puse brutal capăt visării.

- Bună ziua; Lorraine White la telefon.

Antonia îşi simţi sângele îngheţând.

- Da? răspunse pe tonul el mai distant.

- Te sun din partea lui Patrick. Este ocupat şi mi-a cerut să te anunţ că are o cină de afaceri diseară şi că se va întoarce târziu.

Evident, Lorraine jubila. Antonia clipi din pleoape, ca orbită de adevărul care i se impunea. Se simţi slăbită, dar reuşi să răspundă cu un calm de care fu mândră.

- înţeleg. Mulţumesc că m-ai anunţat. La revedere, Lorraine.

Şi fără să-i lase secretarei timp să mai adauge vreun cuvânt, închise. Simţea un nod în gât şi ar fi fost incapabilă să continue convorbirea fără să se trădeze.

Tonul triumfător al Lorrainei nu permitea nici o îndoială. Ea era cina de afaceri a lui Patrick! Şi nu o deranjase s-o lase să înţeleagă asta.

Antonia tremura de o furie neputincioasă. Aşadar, Patrick rupea înţelegerea! Nu putuse renunţa la Lorraine şi nu-l preocupase câtuşi de puţin sentimentele şi umilinţa ei. Totul începea din nou. Dar mai rău, deoarece de data aceasta nu se mai punea problema să fugă...

Convingerea îi fu întărită de vizita din acea seară a fratelui său: când îi povesti că Patrick era la o masă de afaceri, nu arătă nici un interes. Oare ştia? Cu siguranţă. Dar era bărbat şi, mai mult, angajatul soţului său; şi era cel mai neindicat să vorbească, cu cât era răspunzător de această căsătorie dezastruoasă.

Dale plecă imediat după cină şi Antonia nu-i purtă pică pentru graba cu care o părăsi. Era într-o dispoziţie execrabilă. Chiar şi Tammy remarcase. Cu cât treceau mai multe ore, cu atât mai mult îi reproşa lui Parick că îndrăznise să se implice într-o

poveste atât de sordidă, pentru a doua oară.

Când soțul i se întoarse - destul de târziu - se afla în pat, cu o carte. De o oră de când o deschisese, nu citise nici măcar două pagini.

- M-ai aşteptat? o întrebă surprins s-o găsească trează. N-ar fi trebuit.

- Ştiu asta! Ai fi preferat, să nu ştiu la ce oră te-ai întors, nici unde ai fost!

- Ce tot spui? bombăni Patrick scoțându-şi haina.

Părea obosit şi de asemenea puțin enervat şi el. Oare Lorraine îi făcuse reproşuri?

- Vorbesc despre seara ta, spuse Antonia ridicând vocea. Şi de maniera în care mă ridiculizezi.

-Ai putea să fii puțin mai explicită? o întrebă pe un ton glacial.

- Cu plăcere, răspunse tânăra femeie cu o voce încărcată de amărăciune. Pur şi simplu ți-ai călcat promisiunea... pe care, de altfel, n-ai avut niciodată intenția s-o respecți!

Un fulger de mânie trecu prin ochii lui Patrick.

- Din întâmplare, eşti pe cale să mă acuzi că mi-am petrecut seara cu altă femeie?

- Ştiu că ai făcut-o.

-Dar te-a sunat Lorraine; ți-a spus că aveam o cină de afaceri, nu?

- Desigur! Dar oricum, nu sperai s-o cred? Nu sunt chiar atât de naivă.

Patrick o privi lung, fără o vorbă. Apoi, îşi descheie încet cămaşa.

- Sincer, în punctul în care suntem, ceea ce crezi sau nu, îmi este complet indiferent.

- Aşadar, nu negi?

- La ce bun? făcu el, pe un ton plictisit.
Cu aceste cuvinte, se închise în baie.

Capitolul 1

- Haide! trezeşte-te, somnoroaso! Te vei arde!

Antonia înălţă capul şi se întoarse pe spate. Deschise ochii şi, în ciuda soarelui orbitor, o văzu pe Nicole aplecată asupra ei. Era cu cei doi fii, ocupaţi să golească o găleată mică plină cu apă de mare pe picioarele adormitei.

- Ei! ia ascultaţi voi doi, exageraţi! protestă ştergându-se. O să v-o plătesc. Vă voi îngropa în nisip.

- Pe mine! pe mine! ţipă Jason cu încântare.

- Nu, pe mine! Sunt cel mai mare. îngroapă-mă primul!

Antonia îşi privi prietena, care râdea în hohote.

- Copiii tăi sunt ciudaţi. Nu par să-i impresioneze ameninţările.

- în tot cazul, acestea cu siguranţă nu! Este un morman de nisip acasă şi le place la nebunie să se îngroape acolo.

Numai când Antonia le promise că-i va îngropa pe amândoi înainte de a se încheia ziua, băieţii se îndepărtară, mulţumiţi.

Nefiind accesibil decât vehiculelor de teren, acel colţ de la Padre Island era liniştit şi pustiu. Sosiseră acolo de dimineaţă devreme şi nu fuseseră deranjaţi decât de două sau de trei ori. Nu se auzeau decât strigătele pescăruşilor, zgomotul valurilor şi râsetele celor doi copii.

- Unde sunt ceilalţi? întrebă Antonia ridicându-se şi scuturând prosopul ud şi plin de nisip.

- Carl şi Patrick s-au dus să caute lemne, iar Tammy şi Jim adună scoici.

Pentru a avea puţină umbră, soţii lor întinseseră o prelată între cele două jeepuri şi instalaseră acolo scaune pliante, alături de răcitoare portabile.

Cele două tinere femei de-abia se aşezaseră şi desfăcuseră nişte Coca-Cola, când cei doi bărbaţi, cu braţele încărcate de

lemn plutitor, apărură pe culmea unei dune. Antonia nu se putu stăpâni să admire încă o dată silueta înaltă a soțului său, umerii lați și picioarele lungi pe care le descoperea un șort scurt de baie, de culoare albastră.

Când se apropiară, Antonia își întoarse privirea spre mare, având un nod în gât. Ultima dată când se văzuseră cu familia Simon, îi reproșase lui Patrick că face pe îndrăgostitul, dar ceea ce se petrecuse astăzi, era insuportabil; pur și simplu o ignorase. Era imposibil ca Nicole și Carl să nu observe nimic. Astfel că i se păru mai simplu să se întindă la soare, prefăcându-se că doarme, mai degrabă, decât să pretindă că se distrează.

- Ei! mamă! vino să vezi ce am făcut! țipă Tommy.

- Era prea frumos! oftă Nicole, ridicându-se.

- Dacă ne-ai da niște bere, îi ceru Carl Antoniei, eliberându-se de încărcătură.

- Cu plăcere!

- Mulțumesc! spuse Carl distrat când îi întinse o sticlă cu bere.

Murmură ceva referitor la chibrituri și plecă spre jeep. Antonia îi oferi o sticlă și lui Patrick și degetele li se atinseră ușor. Tânăra femeie își retrase brusc mâna.

- Nu suporți nici măcar să mă atingi?

- Dar tu, nu suporți să fii politicos cu mine? îi replică, înfiorându-se în ciuda soarelui care îi ardea pielea.

- Am fost oare, din întâmplare, grosolan?

- Te rog! Știi bine ce faci! Dacă voiai să faci să se afle pretutindeni că mă detești, n-ai fi procedat altfel!

Patrick o măsură, apoi, încet, privirea i se opri asupra decolteului și a umerilor goi.

- Așadar, spuse văzând-o roșind, până la urmă preferi comportamentul de îndrăgostit, nu? Sunt foarte sensibil la propunerea ta, dar îmbrăcată cum ești, este de preferat să păstrez

distanța atâta timp cât va fi lume în jurul nostru.

- Ştii foarte bine că nu asta am vrut să spun, bombăni ea strângând pumnii. Ai ales să fii odios, dar pot şi eu juca acest mic joc! Se va vedea căruia dintre noi doi îi pasă mai puțin de părerea celorlalți!

Se întoarse şi plecă alergând spre dune. Avea nevoie de singurătate, pentru a-şi recăpăta sângele-rece.

Din seara în care îl acuzase că ieşise cu altă femeie, nu-i mai zâmbise nici măcar o dată. în rarele clipe în care se văzuseră, rămăsese de gheață... chiar şi în pat! Ceea ce era, de altfel, mai bine. Dacă ar fi făcut vreun gest, ar fi reacționat ca o pisică sălbatică.

Ceea ce nu se explica, era mânia lui Patrick. Era vinovat, n-avea nici o îndoială... în acest caz? De fapt, era probabil nebun de furie că fusese ghicit. Trebuia oare să tragă concluzia... că el nu bănuise niciodată că ştia?

0voce voioasă puse capăt gândurilor triste. Jason i se alăturase.

- Vino să vezi ce-am construit, Tommy şi cu mine, Tonia.

- De acord, de acord! dar ce este?

- Un castel, adevărat... enorm, vei vedea!

1 se alăturară lui Tommy şi restul dimineții trecu perfecționând faimosul castel. La ora prânzului, Jim şi Tammy apărură din nou. Adolescenta era radioasă. începuse prin a refuza să vină, cu siguranță pentru a nu i se arăta lui Jim în costum de baie. Dar Patrick nu cedase. Şi acum, în costumul de baie bleumarin dintr-o bucată, mulat, aşeza cu mândrie în fața lui Jason şi a lui Tommy, scoicile pe care i le adusese Jim. în cele din urmă îi lăsară pe copii să ia mai multe stele de mare.

Pentru prânz, se instalară toți sub prelată, Antonia cât mai departe posibil de Patrick. îşi mâncă hamburgerul însoțit de

măsline şi cartofi pai prăjiți, fără să-i adreseze nici cel mai mic zâmbet. în starea în care se afla, n-avea importanță că Nicole şi Carl le vor înțelege până la urmă jocul.

După masă, ajutată de Nicole şi de Tammy, strânse resturile picnicului, în timp ce Carl şi Patrick întinseră o pătură şi-i culcară pe băieți. Aceştia protestară energic la început... şi câteva minute mai târziu, erau adormiți.

Antonia propuse să aibă ea grijă de copii; Nicole şi Carl profitară să facă o plimbare! Patrick plecă în direcția opusă, iar Jim şi Tammy se întinseră lângă dune. Tânăra femeie luă un roman polițist şi se întinse la soare.

Bieții se treziră o oră mai târziu, cerând în gura mare executarea „amenințării". Antonia începu imediat să-i îngroape. îndată ce Tommy fu acoperit, începu să se răsucească pentru a vedea ce-i face fratelui său.

- Ai nevoie de ajutor?

înălță capul; Patrick o privea şi ea se felicită că-şi pusese ochelarii de soare. Se simțea puțin protejată de acea privire insistentă.

- Cum vrei, îi răspunse cu indiferență.

- Da, da, acoperă-mă din nou! s-a împrăştiat tot! strigă Tommy.

- Pentru că te agiți ca o râmă, răspunse Patrick aşezându-se în genunchi.

Carl şi Nicole nu întârziară să se întoarcă şi se lăsară alături de ei. Copiii rămăseseră deja prea mult timp nemişcați: se eliberară şi se scuturară ca doi cățeluşi.

- Vino să mă ajuți să fac un castel, îi ceru Tommy tatălui său.

- Dar ai făcut unul de dimineață!

- Vreau unul mai mare, nu, Jason?

Antonia îi lăsă pe toţi şi înaintă spre mare. Intră foarte uşor în apă, stropindu-şi din când în când braţele şi picioarele. Apoi, când avu apa până la talie, se întoarse cu spatele la mal şi înotă cu hotărâre spre larg.

îi plăceau valurile mari. Le urmărea ascensiunea, apoi, ajunsă pe culme, sărea cât mai sus posibil şi se lăsa să cadă şi să fie dusă de resac. Un val din trei sau patru, o aducea înapoi în apa mai puţin adâncă şi pornea din nou, împotriva curentului, spre larg. Fără să-şi dea seama, se aventură mai departe decât prevăzuse, acolo unde curentul era foarte puternic. Când îşi dădu seama, era prea târziu. Un val enorm se prăbuşi peste ea, tăindu-i respiraţia. încercă să-şi recapete suflul, dar deja o acoperi un al doilea val.

în acea clipă, două braţe viguroase o prinseră şi o duseră spre un banc de nisip. Scuipă şi reuşi în sfârşit să respire. Un minut mai târziu, se afla pe picioare, clătinându-se.

- Te simţi mai bine? întrebă Patrick, gâfâind şi el.

Antonia dădu din cap şi-şi îndepărtă câteva şuviţe de păr care i se lipiseră pe faţă.

- Da... sughiţă ea. Dar... cum ai ajuns la timp? Curentul...

Se opri, înţelegând brusc din ce catastrofă tocmai scăpase.

- Te priveam de un timp. Mergeai din ce în ce mai departe şi veneam să te întâlnesc, când am observat că ai necazuri. Dar ce naiba făceai? încercai să te îneci?

- Ce importanţă are? exclamă Antonia, uitând că ar fi trebuit să-i mulţumească.

- Enormă! Vineri dăm o serată, îţi aminteşti? Ce s-ar alege de ea, fără stăpâna casei?

Valurile îi împinseră tot mai mult unul spre celălalt. Antonia ridică mâna pentru a nu cădea peste el, iar Patrick o prinse imediat. Izbucniră în râs în acelaşi timp.

O luă în braţe şi gura lui cu gust de sare puse stăpânire pe

buzele ei. Cât de caldă, dulce şi reconfortantă era acea gură!

- Vino, îi spuse el cu amabilitate, luând-o de mână. Ai înotat destul pentru astăzi.

Tot restul după-amiezii, Patrick se arătă cald şi prietenos, iar Antonia simţi o bucurie neaşteptată. Săptămâna care trecuse îi apăru ca o iarnă interminabilă, care ceda în sfârşit locul unei veri călduroase.

Opt zile mai târziu, primea invitaţi, alături de soţul său. Purta o rochie neagră cu bustiera ţinută doar de o bridă lată, care-i lăsa spatele şi umerii complet goi. Părul strâns în vârful capului, cobora apoi în bucle a căror culoare acaju se evidenţia pe pielea bronzată şi contrasta cu rochia neagră. Perfect elegant în costumul de culoare închisă, Patrick strângea mâinile bărbaţilor şi săruta delicat aproape toate femeile.

Invitaseră cam patruzeci de persoane, pe care, în cea mai mare parte, Antonia le cunoştea. Neplăcându-i niciodată să se afle în prim-plan, îşi ascundea jena în spatele unui zâmbet de bun venit şi a câtorva cuvinte călduroase, dar curând fu atât de absorbită de datoriile de gazdă încât uită de celelalte şi de timiditatea sa.

Juanita se depăşise pe sine şi bufetul era deosebit de reuşit: carne de vită marinată, jambon, frigărui cu sosuri diferite, omletă mexicană cu piper roşu şi un delicios tamales - felii subţiri de carne de vită prăjită şi foarte picante - ca şi un vast sortiment de deserturi. Complimentele nu lipseau şi Antonia, încântată, le răspundea prin zâmbete fermecătoare.

Prezenţa Nicolei, a lui Carl şi a lui Dale, o ajuta enorm. Ştiindu-i acolo, căpăta încredere în ea, cu atât mai mult cu cât nu-şi cruţau eforturile, circulând de la un grup la altul pentru a reanima conversaţiile care trenau, şi reuşeau perfect.

Dale adusese o prietenă, Marie. îndată ce fu sigură că

nimănui nu-i lipsea nimic, Antonia li se alătură pe terasă, unde alți invitați profitau de aerul plăcut.

- Frumoasă serată, îi spuse fratele său.

- Mulțumesc, răspunse tânăra femeie, prăbuşindu-se pe un scaun alături de ei. M-ați ajutat foarte mult, amândoi.

- Asta pentru că Marie este foarte înzestrată să stabilească legături. De aceea mi-au trebuit luni de zile să obțin o întâlnire, glumi Dale.

Tânăra femeie roşi uşor.

- Exagerează, îi spuse Marie. Sunt doar foarte prinsă de munca mea.

- Ce faci?

- Sunt infirmieră la domiciliu. Deseori, am un program imposibil!

Antonia îşi privi fratele şi rămase mută de uimire. îl văzuse deseori în companie feminină, dar încă nu-i citise vreodată în privire o asemenea tandrețe. Dale îndrăgostit... era cu certitudine incredibil!

în acea clipă, cineva îl strigă pe Dale, iar Antonia rămase singură cu Marie; tânăra femeie nu era extraordinar de frumoasă, dar fața încadrată de părul negru tuns scurt radia un fel de lumină făcută din căldură, amabilitate şi o calmă încredere în sine, care-i aducea simpatie. înțelese imediat de ce o iubea fratele său. Iar pacienții, o adorau probabil.

Văzându-l pe Dale întorcându-se, Antonia se ridică.

- Vă las. Mă consacru invitaților. Marie, vino într-o seară cu Dale la cină, să ne cunoaştem mai bine, spuse înainte de a se îndepărta.

Tocmai intra în casă, când dădu peste Lorraine. O salutase la sosire, dar nu avusese timp să-i vorbească.

Lorraine era frumoasă de-ți tăia respirația în rochia de

muselină de culoare albastră ca lavanda şi răspândea parfum ca un stat de flori de primăvară.

- Sper că petreci o seară plăcută, îi spuse Antonia reuşind să-i zâmbească prietenos. Vrei să-ți aduc ceva de băut?

- Ştiu unde este barul, cunosc casa, răspunse Lorraine cu bruscheţe.

- în acest caz, este perfect, răspunse Antonia, fără să renunţe la calmul zâmbitor.

Se pregătea să se îndepărteze, când Lorraine o opri.

- Serata asta nu va schimba nimic, să ştii...

- Adică?

- Cauţi să-ţi reiei locul în viaţa lui Patrick... Dar te osteneşti în zadar, n-o să meargă. Omenilor le pare mai degrabă rău de Patrick, nu ştiai? insistă Lorraine cu răutate. Se întreabă ce fel de presiuni ai exercitat asupra lui, pentru a te primi înapoi.

Antonia se încordă. Oare asta gândeau într-adevăr oamenii? Ce ironie, dacă era adevărat! Era cât se poate de comic şi totuşi... Antonia nu dorea câtuşi de puţin să râdă.

Dar asta, Lorraine nu trebuia să bănuiască.

- Nu găseşti că este chiar nostim, ceea ce-şi pun oamenii în minte, uneori? Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine, Lorraine, dar cred că mi-a făcut Patrick semn, minţi, arborând un zâmbet dezolat.

Mereu zâmbitoare, se îndepărtă, savurând în sinea sa dezamăgirea Lorrainei. Odinioară, criticile acerbe ale secretarei o găseau mereu fără apărare. Aceasta nu avusese nici o greutate în a o convinge că nu era la înălţimea soţului său. Dar acum, nu mai era aceeaşi şi în acea seară, nu mai avea îndoieli asupra reuşitei recepţiei. Lorraine înţelesese şi-şi îndreptase manevrele asupra unui subiect mai personal.

Oare spusese adevărul? Poate. Dar venind de la ea, nimic nu

era sigur. De altfel, n-avea importanță. Şi ridicând din umeri, Antonia îşi alungă această problemă din minte.

... Până când, o jumătate de oră mai târziu, îi zări pe Patrick şi pe Lorraine făcând opinie separată, într-un colț al salonului. Patrick îi sorbea cuvintele, cu un zâmbet fericit pe buze. La această imagine, o durere ascuțită strânse inima Antoniei. La ideea că şi ceilalți putuseră fi martorii acestei scene, o cuprinse un val de ruşine. Nu-i mai rămânea decât un lucru de făcut: să-i ignore. încercă din toate puterile să se convingă că nu-i păsa.

Când ultimul invitat fu plecat, Antonia îşi mărturisi că nu mai putea. Era atât de încordată, încât nu spera că va reuşi să doarmă multe ore încă.

Era gata să tresară când, urcând spre camera lor, Patrick o luă tandru de umeri.

- Cred că serata a fost foarte reuşită. Tu ce spui?

Antonia ar fi vrut să se elibereze; îşi oferise cu generozitate şi în mod deschis atențiile Lorrainei şi îndrăznea să se arate tandru! Dar era prea obosită pentru a protesta. La ce bun să dea naştere unui nou incident? Ar putea s-o numească pe Lorraine şi să-şi justifice atitudinea... şi apoi? N-ar rămâne mai puțin soția lui Patrick, legată prin cuvântul dat, indiferent cât o costa.

- Da, a fost bine, răspunse cu o voce stinsă. Cred că toată lumea s-a distrat.

- Poți să fii sigură de asta, exclamă Patrick, încurajând-o cu o uşoară apăsare a mâinii. Ai fost perfectă şi mi s-au făcut tot felul de complimente pentru frumoasa... fermecătoarea mea soție...

Ajunşi în cameră, Antonia se putu îndepărta fără să pară că fuge. Aşezată în fața măsuței de toaletă, îşi scose agrafele din păr şi buclele arămii se revărsară pe umeri.

- Presupun că încă facem să se vorbească despre noi, spuse tânăra femeie puțin arogantă, amintindu-şi cuvintele veninoase

ele Lorrainei.

- Cu siguranță, răspune Patrick, începând să se dezbrace. Am fost de mai multe ori felicitat că am avut destul bun-simț pentru a te recuceri.

A recuceri!

- Ce cuvânt curios pentru a desemna un şantaj! exclamă Antonia cu un râs amar.

Patrick nu mai zâmbea.

- Să nu mai rosteşti niciodată vorba asta, Antonia. Niciodată, mă auzi?

- De ce, izbucni aceasta, te deranjează adevărul?

Patrick o luă de umeri şi o scutură furios.

- Nu! Pe tine te deranjează! Altfel n-ai fi refuzat să-mi spui de ce ai plecat acum cinci ani!

Ea închise ochii, parcă pentru a se apăra de această prezență atât de aproape, prea aproape...

- îmi vei spune, da sau nu?

Şi când Antonia scutură din cap, o prinse atât de brutal în brațe, încât, în ciuda eforturilor pentru a se elibera, Antonia trebui să se supună pasiunii sărutărilor lui. Şi aproape imediat, încetă să-l mai respingă. Din adâncul ființei sale şi din fiecare părticică a trupului, urca dorința pe care doar el ştia s-o aprindă şi doar el ar fi putut s-o potolească. Degetele i se înnodară cu febrilitate în spatele cefei lui Patrick.

Acesta gemu înăbuşit, o ridică şi o duse spre pat.

Când îi scoase rochia, Antonia lăsă să-i scape un oftat uşor, căruia soțul îi răspunse printr-un nou geamăt.

- Oh! Antonia, murmură, întotdeauna m-ai înnebunit complet!

O jumătate de oră mai târziu, se odihneau unul lângă

celălalt, calmi şi zâmbitori. Patrick îi luă mâna:

- Spune-mi, în clipa aceasta, chiar crezi sincer în... şantajul meu?

- în clipa aceasta?

Cu inima bătând, îi savura căldura corpului, presiunea degetelor, blândețea din zâmbet şi incredibila afecțiune din privire. în acest minut, nu putea trişa şi nici nu dorea asta:

- în această clipă, repetă încet, sunt fericită, Patrick.

- în acest caz, mai există o oarecare speranță, murmură.

Complet liniştit pe perna sa, adăugă:

- A fost o seară lungă. Dacă am dormi puțin?

- Din fericire, nu primim în fiecare seară, oftă Antonia, căscând.

- Şi nici nu va mai fi un timp o altă serată, spuse Patrick, complet pe neaşteptate. Am de făcut mai multe deplasări.

- Vei... pleca?

- Da, îi răspunse muşcându-i urechea. Mi-ar fi plăcut să te iau cu mine, dar te-ai plictisi. Şi apoi, Gram şi Gramps au ținut-o destul de mult timp pe Tammy şi cum nu poate rămâne singură... înțelegi, nu-i aşa?

- Oh! da, înțeleg.

Era foarte adevărat. Tocmai îi amintise de păcatul lor. Dar acum ştia că el nu avea în nici un caz intenția de a-l respecta.

Oare îi va cere Lorrainei să vină cu el, sau îşi va găsi o altă femeie? Şi ea care credea, care voise să creadă că Patrick n-o mai putea răni!... Lovitura pe care tocmai o primise era mult mai profundă şi mai dureroasă decât o simplă rănire a amorului propriu.

Capitolul 8

Antonia se întorcea de la aeroport, unde își condusese soțul. Cu mâinile crispate pe volan, sucea și răsucea în minte cuvintele lui Patrick: „îmi pare rău, Antonia, îmi pare rău..." îi părea într-adevăr rău. Ca și ei.

Ridică ochii spre cer și văzu avionul de New York micşorându-se la orizont. în atât de puțin timp, Patrick era deja atât de departe! Și ce? Oare nu fuseseră la ani-lumină unul de celălalt... timp... de cinci ani, deja?

Erau trei zile de când Patrick o anunțase că va trebui să lipsească și, de atunci, în ciuda tuturor eforturilor, nu reușise să fie amabilă cu el. Rece și rezervată, era incapabilă să-i răspundă la zâmbete și la glume, iar căldura și afecțiunea care-i unise o clipă, dispăruseră.

Nu înceta să-și repete că era absurd. O călătorie profesională nu implica neapărat prezența unei alte femei. Mulți soți fideli se deplasau permanent pentru afaceri. Da, soți fideli... dar Patrick? Ceea ce făcuse odată, nu putea repeta?

Până la urmă, el se enervase din cauza proastei sale dispoziții și, din nou, între ei se instalase acea îngrozitoare politețe rece. Fusese descumpănit, poate chiar rănit, dar ce-i putea face? Și ea suferea. Și nu mai încerca să ascundă asta...

Totuși, își jurase să nu se mai lase tulburată de el sau de Lorraine și, un anumit timp, reușise. Oare ce se întâmplase de se afla din nou fără apărare și încercând cu disperare să-și panseze o rană deschisă... exact ca prima dată!

La aeroport, Antonia așteptase puțin mai la distanță, în timp ce soțul său își luase bilet și-și înregistra bagajele. Din toți bărbații prezenți, era de departe cel mai distins, iar statura lui atrăgea, bineînțeles, atenția; alături de Patrick, toată lumea părea

mică... dar mai era ceva: din toată ființa sa se degaja o forță stăpânită, o fascinație şi o autoritate bărbătească. Era admirat de ambele sexe... Femeile, din cauza acelei senzualități atât de naturale şi evident, a culorii părului. Bărbații, pentru că era însăşi imaginea reuşitei, la care fiecare din ei aspira.

Tânăra femeie avu o uşoară crispare văzându-l revenind spre ea, cu fața impasibilă, aproape distantă.

- N-are rost să aştepți ora plecării, îi spuse cu un aer absent. Ar fi pierdere de timp şi, în plus, am nişte dosare de studiat.

N-ar fi trebuit s-o surprindă această atitudine. De trei zile, de-abia îşi adresaseră câte un cuvânt. Totuşi, în mod inexplicabil, Antonia se încordă, parcă insultată. Răspunse cu o indiferență aparent egală cu a lui Patrick:

- Foarte bine. în acest caz, drum bun!

Nu se îndepărtase zece paşi, că o ajunse din urmă.

- Spune-mi, exclamă pe neaşteptate, dacă nu era Dale... ai fi plecat din nou, nu-i aşa?

O clipă descumpănită, Antonia îl privi drept în față şi răspunse fără înconjur:

- Da.

- De ce? Tot tipul ăla din Dallas?

Tânăra femeie tăcea, ținându-şi respirația. Când înțelese că nu va spune o vorbă, Patrick reluă cu bruschețe:

- îmi pare rău, Antonia, dar va trebui să afli ce vrei. Te gândeşti la tipul ăsta şi te arunci în brațele mele... ceea ce, de altfel, se pare că nu-ți displace. Ei bine, ascultă. Eu, ştiu ce vreau... şi ce aştept de la tine. Cred că am fost destul de clar. Sunt gata să fiu pentru tine un soț amabil şi generos, dar dacă vei continua să mă provoci, să ştii că pot deveni periculos. Alegerea îți aparține.

De fapt, ce avea de ales? Ce pretindea că aşteaptă de la ea?

Să-i accepte atențiile când era dispus să i le acorde? Să facă pe soția iubitoare şi pe deplin nemulțumită în public şi în particular, în timp ce el îşi continua liniştit mica aventură extraconjugală? în acest caz, se înşela! Pretindea că îi admiră caracterul? Ei bine, nu văzuse tot!

Antonia aproape zâmbea când încetini în fața scării vaste de la intrare. Ca întotdeauna, când o situație i se prezenta ca o provocare, se simțea pe terenul său. De altfel, va face tot posibilul să nu mai examineze motivele triste ale acestei căsătorii ridicole. Cum subliniase Patrick, Tammy avea nevoie de ea.

Brusc, prin minte îi trecu o idee şi, urcând treptele în grabă, dispăru în casă şi se grăbi spre telefon. Câteva minute mai târziu, închise şi coborî la bucătărie; avea de vorbit cu Juanita.

A doua zi, puțin înainte de ora paisprezece, umbla prin hol, pradă celei mai puternice nelinişti. Şi dacă Tammy îi va reproşa inițiativa, îmbufnându-se, sau arătându-se nepoliticoasă? Acum, adolescenta era întinsă liniştită pe terasă, adâncită într-o carte. Părea mai degrabă destinsă, observă Antonia, plină de speranță.

- Salut, Antonia, iată-ne, spuse Lana Yates.

Antonia zâmbi; le ceruse Lanei şi lui Kathy Elbert să invite toate prietenele vechi ale lui Tammy. Erau zece, toate încântate de acest mic complot.

- Sunteți amabile că ați venit. Tammy va fi mulțumită să vă vadă. Sper că v-ați adus costumele de baie?

- Da, şi avem toate un mic cadou pentru Tammy! Dar unde este? întrebă Kathy.

- Pe terasă. Duceți-vă repede s-o întâlniți, vă voi aduce imediat de băut.

Antonia rămase în hol; nu voia să stânjenească regăsirea lui Tammy cu prietenele ei, dar îi pândea cu îngrijorare reacția.

Neliniştea îi fu de scurtă durată. După o clipă de stupoare,

Tammy zâmbi şi se aruncă de gâtul prietenelor. Antonia scoase un oftat de uşurare şi se grăbi să ajungă la bucătărie.

- Ei bine, cum a mers? întrebă Juanita.

- Cred că am făcut bine, răspunse Antonia cu un zâmbet larg. Pare absolut încântată.

Juanita o privi, gânditoare.

- Poate că ai făcut bine întorcându-te. Si!

- Nu erai sigură de asta?

- Sincer... nu ştiam. îmi era teamă să nu-i faci din nou să sufere pe domnul Patrick şi pe Tammy.

- Şi acum? întrebă Antonia cât mai calm posibil.

- Acum, cred că poate era cel mai bun lucru care ni se putea întâmpla, la toți. Casa asta devenise un mormânt! Domnul Patrick mereu absent, Tammy la colegiu, nici o vizită... în seara aceea, a fost prima dată când am primit de la plecarea dumitale. Si, repetă încet, în definitiv, poate este mai bine asa.

Antonia nu era atât de sigură, dar pentru a schimba subiectul, întrebă:

- Te pot ajuta?

- Si. Poți umple paharele.

Duseră totul pe terasă si Antonia rămase o clipă cu Tammy si cu prietenele sale, să discute si să admire toate cadourile: parfum, coliere, cercei, animale din plus... Apoi, din proprie inițiativă, Tammy îsi invită prietenele să facă baie si-si petrecură restul după-amiezii jucându-se în apă si bronzându-se la soare. Dar mai ales flecărind. Tammy era de nerecunoscut. Radioasă, veselă, părea că nu se putea plictisi de confidențele prietenelor.

Pe la ora sase, Antonia se odihnea, când Tammy năvăli în camera sa.

- A plecat toată lumea?

- Da, răspunse adolescenta, lăsându-se să cadă pe marginea

patului. Mâine sunt invitată la prânz la Kathy, si după-amiază ne vom duce amândouă să petrecem seara la Lana. Pot?

- Desigur! Te-ai distrat?

- Ştii bine că da. Mulțumesc pentru că le-ai invitat, adăugă, cu ochii plecați asupra mâinilor.

- N-ai de ce, te asigur. Sunt foarte mulțumită că a mers. Mi-a fost teamă să nu-mi porți pică pentru că am făcut-o fără să-ți spun.

-Am fost insuportabilă până acum? întrebă brusc, privind-o cu tristețe.

Antonia izbucni în râs.

- Da, poți să spui asta!

- îmi pare rău, mormăi Tammy, privindu-şi din nou mâinile,

- Nu te sinchisi de asta, Tammy, mai bine spune-ți că sunt aici pentru a te asculta şi, dacă este posibil, pentru a te ajuta când ai o problemă.

-Adevărat? în acest caz, am o problemă: Jerrie Wharton dă o petrecere surpriză vineri. Mi-a spus să vin, dar voi părea toantă dacă merg singură.

- Hm! Şi dacă-l vei lua pe Jim Simon?

- Oh! nu. N-am să-l invit eu!

-în mod normal nu, dar pentru că nu cunoşti nici un băiat aici şi Jim, nici o fată, cred că ar fi o idee bună. Va fi încântat, cu siguranță.

Antoniei îi trebui un timp pentru a o convinge, dar când în cele din urmă, adunându-şi tot curajul, Tammy se hotărî să-l sune pe Jim, acesta acceptă imediat.

Vineri seara, cu mândria unei surori mai mari, Antonia o privi plecând la braţul lui Jim. Era fermecătoare în rochia roşie cu alb, cumpărată special pentru acea ocazie. Silueta i se subțiase şi cu noua tunsoare, era mult mai frumoasă decât la începutul

verii.

Antonia nu se culcă înainte de întoarcerea lui Tammy. Se aştepta să aibă o descriere detaliată şi entuziastă a serii, dar cea care tocmai intra, era o fată tristă şi nefericită.

- A fost îngrozitor! strigă Tammy aruncându-şi pantofii în camera sa şi scoțându-şi furioasă rochia. Sunt oribilă, grasă şi imposibilă!

- Dar, la naiba, ce s-a întâmplat?

- Credeam că Jim mă place şi iată, că i s-au aprins călcâiele după... Teheresa Jenning! Este una dintre cele mai frumoase fete din oraş: mică, subțire, cu gene lungi blonde. Nu-i pot reproşa! încheie cu tristețe.

- Jim te-a lăsat baltă?

- Nu, nu chiar, recunoscu Tammy. De fapt, şi-a petrecut aproape toată seara cu mine, dar a dansat cu Theresa şi am văzut bine cum se priveau. Sunt sigură că i-a dat întâlnire. Ii detest.

- Sunt sigură că exagerezi, dar chiar dacă este adevărat, nu este singurul băiat de pe pământ. Vei întâlni o mulțime alții, la întoarcerea din vacanță.

- Detest băieții! Nu mai vreau să văd nici unul, toată viața! exclamă Tammy, izbucnind în lacrimi.

Consternată, Antonia încercă s-o consoleze cum putu mai bine. Ar fi vrut atât de mult s-o protejeze împotriva acestui fel de răni. Dar în jocurile iubirii, chiar şi cele din adolescență, fiecare trebuia să se descurce singur.

Totuşi, spera că Tammy se înşelase; avea nevoie de încrederea în sine care le lipsea fetelor de vârsta ei şi pe care doar prietenia unui băiat o putea da.

A doua zi, Tammy îşi reluă mina posacă şi, când una dintre prietene veni s-o ia pentru a merge la cinema, refuză. Se închise în cameră şi nu ieşi decât după-amiaza târziu, pentru a i se

alătura Antoniei pe terasă.

Rămaseră un timp tăcute, apoi, fără nici o introducere, Tammy întrebă:

- De ce l-ai părăsit pe Patrick, acum cinci ani?

Antonia rămase fără grai. De-abia după câteva clipe, cu privirea aţintită la orizont, putu răspunde:

- Am avut motivele mele... dar nu doresc să vorbim despre ele.

- De ce? Mă consideri prea tânără pentru a înţelege?

Antonia se întoarse spre adolescentă.

- Nu, deloc. Dar este o problemă prea... prea personală.

- A fost din cauza mea?

- Bineînţeles că nu! protestă Antonia cu vehemenţă. Asta ai crezut în toţi aceşti ani?

- M-am gândit că... am fost o povară pentru tine...

- Eşti nebună, Tam, asta nu are nimic de-a face cu tine. Te iubesc enorm şi, te-am iubit întotdeuna.

- Dar, în acest caz, a fost... ceva care n-a mers între tine şi Patrick? Şi de ce nu s-ar repeta? De ce nu ne-ai părăsi din nou? îl iubeşti pe Patrick? De asta te-ai întors?

- De ce pui brusc, toate aceste întrebări?

- Pentru că vreau să ştiu.

- îmi pare rău, Tammy. Relaţiile mele cu Patrick nu ne privesc decât pe noi şi nu voi discuta asta, nici măcar cu tine.

- Iată. S-ar putea să ne părăseşti din nou. Şi mă vor trimite într-una din şcolile alea îngrozitoare.

în acea clipă, intră Dale, ca pentru a-i aminti Antoniei împrejurările care o aduseseră aici. îi şopti rapid lui Tammy:

- Fii liniştită, nu voi mai pleca. Ţi-o jur.

Această afirmaţie avu un efect magic şi-i aduse calmul lui Tammy. Iar în zilele următoare, intimitatea lor nu făcu decât să

sporească. Adolescenta avea o nevoie disperată să se destăinuie şi, timp de ani de zile, nu avusese pe nimeni care s-o asculte. Răul pe care i-l făcuse fără să vrea acestei copile, îi dădea Antoniei remuşcări teribile; aşa că nu-şi menajă nici timpul, nici atenția, promițându-şi să n-o mai rănească vreodată în vreun fel.

Câteva zile mai târziu, Antonia tocmai făcea curățenie în salon, când auzi deschizându-se uşa de la intrare.

- Salut! făcu o voce veselă, în spatele ei.

Se întoarse dintr-o săritură, cu ochii măriți de uimire.

- Patrick! Nu te aşteptam...

Nu găsi nimic altceva să spună: inima îi bătea să-i spargă pieptul şi de-abia putea să-şi creadă violența bucuriei.

- Pare evident, răspunse el, cu un uşor zâmbet. De ce faci tu curățenie? Este treaba lui Opal, nu?

- într-adevăr, dar este ziua ei liberă. Ar fi trebuit să telefonezi, aş fi venit să te iau.

Patrick se aşeză pe canapea, îşi desfăcu cravata şi-şi descheie cămaşa. Părea epuizat.

- N-am vrut să te deranjez. Am luat un taxi.

- Cum a fost călătoria? Nu m-ai sunat.

- Totul a fost bine. Dar nici tu n-ai dat nici un semn de viață.

Şi nu fără motiv! îi fusese prea teamă să nu dea din nou peste o femeie!

- Nu... ți-e sete? îți dau un pahar şi mă voi ocupa de cină.

- Aşteaptă! îi spuse ridicându-se şi scotocind în buzunar. Ti-am adus ceva.

- N-ar fi trebuit... Nu aşteptam un cadou, bâigui Antonia, stânjenită.

- Nu? Totuşi, îți aduceam mereu cadouri când mă întorceam din călătorie.

- Da... dar era... era altceva.

- înțeleg. N-are importanță, iată, pentru tine.

Tânăra femeie luă cutia mică pe care i-o întinse şi o deschise cu o mână nesigură. Conținea un încântător lanț de aur, având ca pandantiv, inițiala sa, din diamante.

- Cât este de frumos! Dar, Patrick, este prea mult! Eu...

- îți place?

- Desigur, dar...

- în acest caz, nici un dar. Dă-mi-l, ți-l voi pune la gât.

La atingerea degetelor sale se înfioră; se întoarse şi ridică spre el o privire aproape timidă:

- Mulțumesc, spuse încet, mulțumesc foarte mult.

- Doar la atât am dreptul?

Emoționată, gata să-şi piardă respirația, Antonia se ridică pe vârful picioarelor şi-l sărută. Patrick o prinse imediat de talie, o strânse lângă el, iar tânăra femeie uită totul, pe loc: lupta lor, orele lungi petrecute fără el, tăcerea lui. Nu mai rămase decât emoția extrem de plăcută pe care o simțea întotdeauna, când o lua în brațe.

Când se despărțiră, amândoi zâmbeau, iar ea îi spuse cu o voce tremurătoare:

- Ia loc, odihneşte-te, îți voi aduce de băut.

Când se întoarse cu scotch şi cu apă, o întrebă:

- Unde este Tammy? Stă bosumflată în cameră, ca de obicei?

- Deloc.

îi povesti în amănunt evenimentele săptămânii, omițând totuşi ceea ce-l privea pe Jim; n-ar fi îndrăznit să trădeze o confidență.

Patrick păru în acelaşi timp uluit şi neîncrezător.

- Ştii că eşti o adevărată vrăjitoare, draga mea?

Draga mea! Cât de plăcute erau aceste cuvinte de ascultat.

Totuşi, obosit cum era, nu avea certitudinea că ştia el însuşi ce spunea.

Mai discutară un timp, apoi ea se ridică.

- Mă duc să pregătesc cina, îl anunţă.

- Bună idee, mi-e foarte foame, îi răspunse Patrick, căscând.

- Nu vrei mai degrabă să dormi puţin, înainte? Cina poate aştepta.

- Nu, îi răspunse ridicându-se. N-am timp. Trebuie s-o sun pe Lorraine şi am un dosar de studiat.

Lorraine! Antonia se înfioră, ca sub efectul unui frig brusc. Patrick se întorsese, plin de bune intenţii, îi făcuse chiar un cadou... Dar nu se schimbase nimic fundamental.

Oare ce cadou cumpărase pentru secretară? se întrebă furioasă. La urma urmei, la naiba cu Lorraine! Cât despre Patrick... să facă ce vrea, va râde de el nebuneşte. Doar nebunii se ard de două ori la acelaşi foc!

Capitolul 9

- Tammy, la telefon.

Tammy apăru în trombă de la bucătărie, unde stătea la taclale cu Juanita.

- Este Kathy? o întrebă pe Antonia, întâlnind-o în hol. A sunat deja de trei ori.

- Nu ştiu, a răspuns Opal. Ce se întâmplă de stă Kathy atârnată astfel de telefon?

- Părinţii ei pleacă mâine în vacanţă şi nu vrea să meargă cu ei. O înţeleg! Merg în familie!

Ce situaţie teribilă, într-adevăr! Amuzată, Antonia se întoarse în salon să-şi termine buchetele pe care le începuse.

Câteva minute mai târziu, Tammy năvăli în încăpere, respirând greu şi roşie de indignare.

- Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Antonia, alarmată.

- Mi s-a întâmplat... mi s-a întâmplat... Jim Simon! Iată ce mi s-a întâmplat!

- El era?

- Da! A avut tupeul să-mi ceară să merg cu el diseară la cinema!

- Dar, în sfârşit! Ce este atât de dramatic în asta?

- Nu înţelegi? Ţi-am povestit totuşi cum a privit-o pe Theresa în ziua aceea. De atunci, nu m-a mai sunat! Ştiu bine de ce. Theresa l-a lăsat baltă şi s-a mulţumit cu biata, mica Tammy! Dar nu vreau să fiu manta de vreme rea, pentru nimeni şi, mai ales pentru Jim Simon!

Năucită de această tiradă, Antonia încercă să vadă limpede.

- De unde ştii că a invitat-o mai întâi pe Theresa? Ţi-a spus el?

- Inutil! Nu sunt proată! Probabil s-au văzut toată săptămâna şi apoi ea l-a abandonat pentru un altul. Şi acum, pentru că se plictiseşte, mi-a telefonat mie. Dar l-am făcut să-i

treacă cheful de-a o lua de la început!

- Cum asta? Ce i-ai spus?

- I-am zis s-o lase baltă, îi răspunse cu un zâmbet de satisfacție. I-am spus că dacă am fost drăguță cu el, este pentru că m-ați obligat voi, Patrick şi tu tine, dar că mă săturasem până peste cap şi că mă plictisea şi că nu mai vreau să-l văd niciodată!

- Tammy! n-ai făcut asta?

- Ba da! Şi sunt încântată! adăugă aceasta cu un aer sfidător.

Antonia închise o clipă ochii, oftă profund şi o privi pe Tammy drept în față.

- Dacă n-a telefonat de o săptămână, este pentru că bunicul său a murit subit şi că a trebuit să se ducă la înmormântare, în Iowa!

Un oh! de stupoare se contură pe buzele lui Tammy care, albă ca varul, întrebă cu o voce răguşită:

- De unde ştii?

- Mi-a spus Nicole. Jim nu s-a întors decât ieri. Nu crezi că ar trebui să-ți ceri scuze?

- N-aş putea niciodată! murmură, cu lacrimi în ochi. Oh, Antonia! nu-ți imaginezi cât de îngrozitoare am fost!

- Ba da! îmi imaginez perfect! într-adevăr ar trebui să înveți să te stăpâneşti mult mai bine! Acum, încearcă cel puțin să faci pace cu el.

- Nu! nu pot!

Scuturată de suspine, Tammy părăsi încăperea în fugă.

Antonia se prăbuşi pe canapea, consternată. Dacă cel puțin i-ar putea telefona ea lui Jim! Dar ar fi trebuit să-i explice cât de mult îl iubea Tammy şi cât de tulburată fusese în seara aceea. Şi chiar n-o putea trăda astfel!

La cină, Tammy nu mâncă aproape nimic şi i se vedea pe față că plânsese mult.

Până la urmă, Patrick întrebă intrigat:

- Nu ți-e foame, Tam? Eşti bolnavă?

- Nu, sunt bine, bombăni aceasta, cu nasul în farfurie.

Patrick o întrebă pe Antonia din priviri.

- Este probabil din cauza căldurii, se încumetă ea, în loc de explicație. A fost atât de cald în aceste ultime zile, iar Tammy s-a expus neîncetat la soare.

- Hm.

Patrick nu părea convins, dar din fericire nu insistă.

- Carl mi-a cerut să merg cu el la golf mâine dimineață, reluă, dar din nefericire, am de lucru.

- Dar de obicei nu lucrezi sâmbăta. Ar fi trebuit să accepți. Pari atât de obosit de când te-ai întors din călătorie!

- Acum, îți faci griji pentru sănătatea şi pentru starea mea de bine? o întrebă cu un zâmbet strâmb.

Antonia roşi şi bău o înghițitură de vin, pentru a-şi ascunde stânjeneala. Totuşi, era adevărat: în ultimul timp, Patrick se surmenase; deseori se întorsese târziu de la birou, pentru a-şi termina seara la masa de lucru. Antonia de-abia îl văzuse.

- Atenția ta mă emoționează, reluă el când înțelese că Antonia nu-i va susține provocarea, dar am treabă la birou. în schimb, le-am putea spune Nicolei şi lui Carl să vină ei după-amiază, dacă îți face plăcere.

- Desigur!

- Ce săptămână infernală! Ce-ai spune să mergem duminică la Rockport? vom lua ambarcațiunea lui Gramps şi vom merge puțin la pescuit, amândoi.

- De acord! Ce crezi despre asta, Tammy?

- L-am putea chiar invita pe nepotul lui Carl, reluă Patrick. Sunt sigur că îi va face plăcere.

Tammy izbucni în plâns, împinse scaunul şi ieşi în grabă.

- Dar... ce-am făcut? excalmă Patrick, uluit.

- Ai făcut ceea ce nu trebuia, în clipa în care nu trebuia. Ai vorbit despre Jim.

- Şi eu care credeam că am o idee bună... Dacă mi-ai explica ce se întâmplă?

Antonia se supuse, atenuând cât de bine putu grosolănia lui Tammy, dar Patrick îşi cunoştea sora.

- Tammy a spus lucruri de neiertat, dacă înțeleg bine?

- Pro... probabil, se bâlbâi Antonia, dar avea motive şi...

- Nu! Nu avea motive întemeiate! Vreau să-şi ceară scuze, şi imediat!

Se ridică şi Antonia îl imită.

- N-o va face, Patrick. Am încercat s-o conving deja, dar nu are curaj.

- Cu curaj sau fără, o va face.

- Nu poți s-o obligi!

- Ba da! Chiar dacă trebuie s-o bat la fund, pentru asta.

- Nu! exclamă Antonia, aşezându-se între el şi uşă. Are cincisprezece ani, Patrick, nu uita!

- Dar tu uiți grosolănia? Voi face ceea ce am spus. Oricum, este sora mea!

- Nu! repetă Antonia, la fel de furioasă ca el acum. Eu mă ocup de Tammy. Tu ai spus-o. De asta m-ai luat. Dacă faci aşa ceva, nu mă va mai respecta niciodată.

Spre marea sa surpriză, Patrick se calmă.

- în acest caz, ce propui? Trebuie neapărat făcut ceva.

- Nu tocmai. încearcă să înțelegi, Patrick. Tammy este îndrăgostită de Jim. Poți să râzi, dar iubirile copilăreşti sunt la fel de dureroase ca şi celelalte. Crede-mă, este nefericită şi nu se poate face nimic. Pentru că este afectată că a fost atât de violentă. Lasă-i să găsească ei înşişi o soluție.

Patrick o privi îndelung apoi, cu un zâmbet trist, spuse:

- Hotărât lucru, viața sentimentală a celor din familia Traven, nu este prea senină.

Antonia roşi uşor, dar nu spuse nimic.

- Totuşi, totul mergea bine pentru voi, odinioară. Oare ce s-a întâmplat, Antonia?

Incapabilă să răspundă, aceasta scutură din cap. în acea clipă, soneria se auzi imperativ.

- Mă duc eu, spuse Patrick după o clipă de ezitare.

Era Lorraine.

- Ei poftim, surpriză! exclamă Patrick.

Aceasta răspunse prin cel mai seducător zâmbet. Văzând-o intrând, minunată în rochia albă care dădea strălucire ochilor săi cenuşii, Antonia se simți aproape neîngrijită în rochia simplă, verde.

- Ți-am adus corespondența la semnat, îi spuse Lorraine lui Patrick, întinzându-i un vraf de scrisori. N-ai mai trecut pe la birou după întâlnire şi ştiam că voiai ca totul să plece cât mai repede posibil. Le voi expedia când mă voi întoarce acasă.

- Este foarte amabil din partea ta, dar putea aştepta până mâine. în sfârşit, mulțumesc oricum. Bei o cafea cu noi în timp ce semnez toate astea?

- Cu plăcere, răspunse Lorraine cu amabilitate.

Apoi, ca şi când abia atunci o observă pe Antonia, îi adresă un zâmbet prefăcut.

O jumătate de oră mai târziu, Antonia îşi puse ceaşca pe masă şi se ridică. Patrick şi Lorraine erau atât de absorbiți de discuția lor profesională, încât se întrebă dacă ştiau că mai era încă acolo.

- Ne părăseşti? întrebă Patrick cu afecțiune. Te plictiseşti cu toate problemele de lucru. Rămâi, te rog; îți promit că vom vorbi

despre altceva.

Hotărât lucru, îşi dădea foarte multă osteneală să salveze aparenţele. Dar cu cât ea va pleca mai repede, cu atât va fi mai mulţumit.

- Eşti amabil, îi răspunse, dar aş vrea să mă duc să văd cum se mai simte Tammy.

Apoi, silindu-se să zâmbească, se întoarse spre Lorraine.

- Am fost încântată să te văd, spuse, conştientă de enormitatea minciunii sale.

Epuizată şi umilită, părăsi încăperea. Nu se putea stăpâni să nu-şi imagineze că, acum, pentru că aveau câmp liber, se apropiau, se îmbrăţişau... Evident, ar fi putut evita asta, dar nu avea suflet de câine de pază. Acest rol i se părea cu adevărat foarte degradant.

*
* *

Sâmbătă, după-amiază târziu, căldura încă nu se domolise. Chiar pe terasă, aerul era sufocant. Marea, aurită încă de ultimele raze ale soarelui, se întindea la picioarele lor, perfect nemişcată, fără o undă.

Antonia se lăsă pe spătarul scaunului, toropită de căldură şi de migrenă şi închise ochii, sperând ca nimeni să nu-i observe indispoziţia. I se făcea greţă.

Carl şi Nicole veniseră, cum fusese prevăzut, iar Dale şi Marie apăruseră pe nepregătite. Marie şi Nicole se simpatizară imediat şi discutau ca două prietene vechi. Nimeni nu părea că se preocupe de Antonia.

Petrecuse o noapte neplăcută. Nu se culcase decât după ce trecuse pe la Tammy, care adormise pe o pernă udată de lacrimi. Dar ea, nu reuşise să adoarmă. Nu încetase să se întrebe ce se întâmpla în salon. Patrick nu urcase înainte de ora două

dimineața... Se prefăcuse că doarme, dar nu reuşise să ațipească decât mult mai târziu.

Patrick se întreținea cu Carl şi cu Dale, iar tânăra femeie îl observa pe furiş. Oare va reuşi să-l înțeleagă vreodată? Era o ființă atât de complexă... Foarte server, ştiuse să-i ierte lui Dale greşelile; prietenos şi cald cu invitații, se arăta neînduplecat față de ea şi rând pe rând, atât de schimbător, atât de tandru, atât de rece... fără să vorbească despre viața sa dublă. Oare îi va da şansa să se apropie suficient, pentru a-l înțelege într-o zi?

- Cine are grijă de copiii dumitale? întrebă Marie.

Antonia reveni la realitate auzind-o pe Nicole răspunzând:

- Nepotul nostru, Jim; el ne-a propus şi am profitat de ocazie. Dar apropo, Antonia, unde este Tammy?

- La cinema, cu două dintre prietenele sale.

- în acest caz, Jim a făcut foarte bine că nu ne-a însoțit. S-ar fi plictisit de moarte.

Antonia profită că Marie şi Nicole se lansaseră într-o discuție literară, pentru a se duce la bucătărie. Juanita pregătise o masă rece: friptură, salată şi compoturi. Antonia începu să aranjeze totul pe tăvi, încântată să scape un timp de obligația de a vorbi cu invitații. Migrena şi indispoziția i se înrăutățiseră şi se pregătea să se ducă să-şi caute un medicament, când fratele său intră în bucătărie. îi zâmbi, ascunzându-şi cât mai bine dezamăgirea.

- Ai nevoie de ceva?

- De puțină gheață. Te pot ajuta?

- Mulțumesc, dar totul este gata. Dacă vrei, poți duce tăvile.

- Cu plăcere. Dar mai întâi, spune-mi, ce crezi despre Marie.

- Este fermecătoare. îmi place foarte mult.

Dale oftă profund.

- Şi mie. De fapt, sunt îndrăgostit de ea.

Antonia izbucni în râs.

- Ei bine, seducătorul meu frate s-a lăsat în sfârşit prins! Dar ea, este îndrăgostită?

- Nu ştiu, răspunse Dale, plecând privirea.

Antonia redeveni imediat serioasă.

- I-ai pus întrebarea?

- Nu.

- Dar, de ce Dale? Este stupid!

Dale o privi în cele din urmă, cu un aer nefericit.

- înțelege-mă, Antonia. Dacă descopăr că Marie îmi împărtăşeşte sentimentele, o voi cere de soție. Nu mă voi putea stăpâni.

- Ei şi? Ce ar fi atât de teribil în asta?

- îmi doresc la nebunie să mă căsătoresc cu ea! Numai că... o familie costă scump. Şi nu-mi pot permite asta. Nu înainte... de câțiva ani.

înainte chiar ca Antonia să fi putut încerca să răspundă, Dale lovi cu putere în masă şi continuă:

- Ti-am distrus viața, şi atâta timp cât nu voi reuşi să aranjez lucrurile pentru tine, adică să-i plătesc ui Patrick, nu se va pune problema viitorului meu. M-ai scos din belea sacrificându-te pentru mine, spuse cu o voce tremurând de emoție, n-o voi uita niciodată.

- La ce ar fi folositoare familia, dacă nu te-ai putea baza pe ea, când ai necazuri? îi răspunse Antonia, zâmbind curajoasă. Şi să nu-ți mai închipui că mi-ai distrus viața!

- Nu? în acest caz, de ce ai tot timpul un aer atât de nefericit?

- Nu este adevărat, protestă sora sa, eu...

- Te rog, Antonia, nu cu mine! Crezi că nu-mi dau seama ce am făcut?

- Nu, Dale, îi spuse punându-şi cu afecțiune mâna pe brațul

său. Din vina ta a trebuit să mă recăsătoresc cu Patrick, de acord, dar dacă sunt nefericită, este problema mea, nu a ta. îți jur că Patrick nu se poartă urât!

- Nu m-am gândit la asta nici o secundă, dar din cauza mea, nu te-ai putut căsători cu bărbatul pe care-l iubeai cu adevărat...

- Rob? Linişteşte-te. Mi-am dat seama că nu-l iubeam. Aş fi făcut o enormă prostie căsătorindu-mă cu el.

- Dar atunci? Ce te face nefericită?

- Nimic. Nu te nelinişti pentru mine. Cât despre Marie, se grăbi să continue, dacă te iubeşte, nu sta pe gânduri. Este o fată minunată şi voi fi încântată să-mi fie cumnată.

- Dar tocmai ți-am explicat...

- Iar eu îți explic că şi dacă, printr-o minune, i-ai putea plăti lui Patrick mâine, asta n-ar schimba nimic. Nu mă va lăsa să plec. Nu trebuie să te urmărească pentru a-ți distruge viața; este suficient să dezvăluie adevărul. N-ar folosi la nimic să fii nefericit. Nu... la nimic!

- Foarte exact! Sunt încântat că vezi situația atât de limpede

Patrick era rezemat cu nonşalanță în cadrul uşii, ca şi când se afla de un timp acolo.

- Acum, ne spionezi? izbucni Antonia, nebună de furie. Este josnic, n-ai dreptul!

- Nu? Totuşi, este foarte instructiv, te asigur.

- Zău? în acest caz, încearcă să scoți un profit!

- Patrick, interveni Dale, dacă tot ai auzit, să punem imediat lucrurile la punct, nu?

Patrick înaintă liniştit în încăpere.

- Adică?

- Vreau să-mi promiți că, îndată ce-ți voi înapoia ceea ce-ți datorez, o vei lăsa pe Antonia să plece.

- îmi pare rău bătrâne, dar asta nu-ți pot promite. Tocmai ți-a spus-o: n-o voi lăsa niciodată s-o şteargă. Haide, vino! adăugă întorcându-se spre Antonia. Ne aşteaptă invitații.

Capitolul 10

Singuri, doar clipocitul valurilor pe lateralele ambarcațiunii şi câteva strigăte de pescăruşi tulburau liniştea acelei dimineți însorite. în depărtare, prin pâclă, se profila insula St. Joseph, pe care Antonia o privea clipind din ochi, deoarece, dacă se gândise să-şi ia pălăria, îşi uitase ochelarii de soare.

îşi îndreptă atenția asupra soțului său: cu un aer concentrat, îşi ridica undița la capătul căreia se agita un somon de dimensiuni considerabile, primul din acea zi.

- Felicitări! îi spuse, plină de admirație.

Patrick îi zâmbi şi desprinse captura. Soarele dădea părului închis la culoare reflexe arămii, iar sclipirea mării se juca în ochii săi negri.

- Ştii bine că-mi porți noroc!

- Păcat că doar pentru pescuit! îi răspunse fără a se gândi.

- într-adevăr! o aprobă Patrick, cu vocea brusc înăsprită. Mare păcat, zău!

Antonia îşi muşcă buzele. Totul mergea atât de bine... Oare ce-o apucase să strice totul?

Oftă, îşi ridică undița, înlocui momeala care fusese înghițită fără măcar să-şi dea seama şi, cu o mişcare care trăda o anumită experiență, o relansă. Tăcuseră. Antonia se agita şi-şi şterse picăturile de transpirație de pe frunte. Ca în ajun, avea greață şi fiecare oscilație a ambarcațiunii îi agrava indispoziția.

- Ce ți s-a întâmplat? o întrebă cu asprime Patrick. Regreți că ai venit?

- Mi-e cald, atâta tot, minți Antonia şi sunt anchilozată. Mi-am pierdut obişnuința să stau nemişcată în plin soare...

- Te plictiseşti, aşa este? o întrebă cu un aer sever. Odinioară, petreceai zile întregi pe mare şi-ți plăcea la nebunie.

Adevărul este că nu suporți să fii singură cu mine! Ai prefera cu siguranță ca în locul meu să fie fostul tău logodnic.

De data aceasta, fusese prea mult pentru Antonia. După tot ce îndurase deja, trebuia să-i suporte şi sarcasmele, în timp ce se simțea atât de rău! Căuta ceartă? Ei bine, o va avea.

- Bravo! exclamă pe un ton furios, ai ghicit! Da, mă plicisesc cu tine. Da, mi-ar fi plăcut mai mult să fiu cu Rob! Eşti mulțumit?

- Când m-ai părăsit, o întrebă Patrick cu o voce schimbată, a fost pentru a te întâlni cu el?

Antonia întoarse capul, incapabilă să-i susțină privirea.

- Ce importanță are?

- Ce importanță? Consideri anormal să mă întreb dacă soția mea m-a înşelat înainte de a fugi, fără să lase măcar un cuvânt?

- Nu te priveşte asta! îi replică printre dinți, întorcându-se brusc spre el. Cel puțin până când n-ai să-ți mărturiseşti şi tu aventurile clandestine!

Patrick o prinse cu brutalitate de încheietura mâinii.

- Unde vrei să ajungi?

- Agresivitate, acum? îl ironiză, încercând să scape. Vom cădea în apă!

Şi, ca pentru a-i confirma spusele, ambarcațiunea se aplecă periculos. Patrick îi dădu drumul şi continuă fără blândețe:

- Explică-te! M-am săturat de aceste aluzii permanente!

- Nu eu trebuie să mă explic. Şi nu te preface că nu înțelegi. Nu mai sunt fetița naivă pe care ai cunoscut-o, Patrick: nu mă duci!

- Mă acuzi că am avut o legătură în timpul căsătoriei? Nu fi ridicolă, Antonia! Mă acuzi numai pentru a ascunde ceea ce ai făcut tu. Dar îți pierzi vremea. într-o zi sau alta voi afla adevărul. Aşa că, ar fi de preferat să-mi spui totul imediat. Ai plecat să te întâlneşti cu tipul acela, cu care te-ai logodit, da sau nu? Am

dreptul să ştiu!

- Dreptul! strigă Antonia în pragul unei crize de nervi. N-ai nici un drept. M-ai putut obliga să mă căsătoresc cu tine, dar nu mă poți obliga să-ți explic... ceea ce n-are nici o explicație. Ştii la fel de bine ca mine de ce te-am părăsit Patrick Traven şi, dacă vrei într-adevăr să-ți vorbesc sincer... începe tu! Dacă aş putea, aş pleca imediat şi m-aş duce atât de departe încât nu m-ai mai putea găsi vreodată. Te urăsc, Patrick, înțelegi? Te urăsc! Asta cauți? Ură pentru tot restul zilelor?

Scuturată de suspine, tremurând din cap până în picioare, Antonia îşi ascunse fața în mâini. Rămase complet nemişcată un minut, apoi, din mişcările ambarcațiunii, înțelese că Patrick se îndepărta.

Trebuia să-şi regăsească liniştea... Şi greața aceasta care revenea! Nu înălță capul decât când auzi motorul pornind. Patrick era cu spatele. Cu uşurare, Antonia văzu că o luase pe drumul de întoarcere.

Tammy şi Kathy Elbert, care veniseră cu ei în acea zi, preferaseră să se bronzeze la soare, pe balconul bunicilor şi să asculte radioul; Gramps nu-i putuse însoți pentru că-l durea spatele. Dar toți trei îi aşteptau pe dig, nerăbdători să afle dacă prinseseră destul peşte pentru prânz.

Lui Gram îi plăcea enorm să-i aibă duminica la prânz şi să le pregătească o masă bună; şi Antonia trebui să facă, timp de ore întregi, un imens efort pentru a zâmbi şi a face ca totul să fie bine. Din fericire, nu mai avea greață. Cu siguranță, nu mai avea obişnuința mării. Patrick, mai tăcut ca de obicei, părea încordat şi preocupat, parcă pradă unei lupte interioare.

în timpul întoarcerii, Antonia îl privi pe furiş. Chipul îi era întunecat, absolut de nepătruns. Oare îşi repeta scena de dimineață, cuvintele abominabile pe care şi le aruncaseră în față?

Ea însăşi nu mai ştia foarte bine unde era, dar mânia persista.

în ciuda celor ce îi spusese, el continuase să nege. în ce scop, din moment ce ea ştia? Evident, n-o numise pe Lorraine... dar mai era necesar?

Departe de a-şi recunoaşte greşelile, Patrick întorsese situația în avantajul său, acuzând-o pe ea, că îl înşelase! Dacă n-ar fi fost atât de tristă, Antonia ar fi râs. Dar putea oare s-o creadă într-adevăr vinovată? Aproape că spera asta... Era o consolare jalnică, dar totuşi i se părea ca un balsam pentru orgoliul rănit.

Şi... Dar, oricum, ce bramburéală! îi spusese că-l urăşte şi, în clipa aceea, era adevărat. Acum, probabil o ura şi el. Nu exista bărbat care să accepte infidelitatea unei femei. Aşa... era cu totul altceva! Pentru Patrick, evident, bărbații şi femeile nu aveau aceleaşi drepturi în acest domeniu...

Imediat după sosire, Antonia urcă să facă o baie, în timp ce Patrick se închise în birou. Mai mult decât de odihnă, tânăra femeie avea o nevoie vitală să fie singură.

Apa caldă îi făcu bine, dar nu reuşi să-i calmeze nervozitatea. După ce-şi puse neglijeul, începu să măsoare camera, cu febrilitate. Era prea devreme pentru a se culca şi oricum, nu va adormi. Nu-i mai rămânea decât să coboare, sperând să nu-l întâlnească pe Patrick.

Spre marea sa uşurare, uşa biroului era tot închisă. Se duse la bucătărie să-şi încălzească puțin lapte şi, cu ceaşca în mână, se aşeză pe terasă.

Se înnoptase, ceea ce convenea stării sale de spirit. O briză călduță îi aducea parfumurile grădinii, iar liniştea nu era tulburată decât de clipocitul oceanului. Treptat, se simți cuprinsă de această pace.

Era acolo de mai bine de o oră, când auzi deschizându-se uşa ce dădea spre terasă. Ridicând ochii, recunoscu silueta lui

Tammy. Nu se mişcă, sperând că tânăra fată nu o va vedea şi va pleca. Era încă prea epuizată pentru a dori să stea de vorbă.

Tammy o obsevase şi ea.

- Antonia? eşti acolo? o strigă încet.

Antonia îşi înăbuşi un oftat de enervare.

- Da, Tammy, sunt aici.

- Ce faci singură, pe întuneric? o întrebă adolescenta apropiindu-se.

- Savuram calmul nopții.

Tammy se aşeză alături şi un timp, nici una nici cealaltă nu vorbi. Antonia bănuia că Tammy avea o preocupare în minte, dar când adolescenta rupse tăcerea până la urmă, avu un şoc.

- Tu şi Patrick, veți divorța din nou?

Fără să vrea, Antonia se încordă.

- Să divorțăm! Ce te face să crezi asta?

- Patrick tocmai îşi mută lucrurile din camera voastră. Ce se întâmplă, Antonia? V-ați certat?

Consternată, Antonia era încântată că întunericul o ascundea de privirea cumnatei. Patrick părăsea camera lor, fără măcar să-i fi vorbit despre asta!

O furie rece o cuprinse şi, timp de câteva secunde, fu incapabilă să răspundă.

Cum îndrăznea s-o pună într-o situație atât de umilitoare, să facă astfel încât Tammy să-l vadă şi să-i anunțe ea vestea soției sale? Nu i-o va ierta niciodată! Niciodată!

Dar Tammy se afla încă acolo, aşteptând o explicație. Antonia reuşi să regăsească suficientă stăpânire de sine pentru a răspunde cu o voce calmă şi măsurată:

- Este o problemă personală, care ne priveşte doar pe Patrick şi pe mine. N-am intenția s-o discut cu tine, Tammy.

- Dar mă priveşte la fel de mult ca pe voi, insistă

adolescenta, gata să plângă. Dacă pleci, Antonia...

Suspinele i se înăbuşiră şi vocea îi urcă un ton:

- Ştiam că era prea frumos pentru a dura. Ştiam că aşa se va întâmpla. De ce te-ai întors? începusem iar să te... te iubesc, dar... acum te urăsc, Antonia, te urăsc mai mult decât orice pe lume!

Se ridică grăbită şi alergă spre casă.

Antonia nu încercă s-o rețină. Oricum, ce consolare i-ar fi putut oferi?

Izbucnirea lui Tammy o tulburase. „Te urăsc", exact ceea ce-i strigase ea lui Patrick, chiar de dimineață. Ziua începută atât de bine, se încheia într-o confuzie...

Se ridică, se încordă inconştient pentru a se pregăti să înfrunte încercarea care o aştepta şi, cu pas ferm, străbătu terasa. îl găsi pe Patrick în camera lor; întors cu spatele, aplecat asupra unui sertar, nu-i observă imediat prezența. Cu un gest furios, Antonia trânti uşa.

El se întoarse şi privirile li se încrucişară. Dintr-o privire, Antonia îi înregistră paloarea, trăsăturile trase şi tristețea din ochii întunecați.

Era o asemenea tensiune, încât aproape devenise palpabilă. Antonia strânse pumnii: inima îi bătea atât de puternic, încât era convinsă că i-o putea auzi.

- Aşadar... este adevărat, spuse în cele din urmă, cu o voce fără timbru. Tammy m-a anunțat că te muți.

- Da, cred că este mai bine.

- Şi... părăseşti casa?

- Nu, mă duc în camera de oaspeți.

Şi începu din nou să golească sertarul.

Nebună de furie, Antonia străbătu încăperea şi se postă în fața lui.

- Nu poți face asta!

- Ah! nu? Ei bine, totuşi asta fac. Nu se vede?

- Nu poţi, insistă tânăra femeie. Ai contrariat-o deja pe Tammy şi curând toată lumea îşi va băga coada, servitorii şi ceilalţi. Nu voi suporta asta, Patrick. Mă auzi?

Şi, cu o mişcare negândită, aruncă pe jos cămăşile pe care el le avea în braţe.

Cu un gest la fel de rapid, Patrick se întoarse, o prinse de încheietura mâinii si o împinse atât de brutal, încât căzu de-a latul patului.

- Scuteşte-mă de lamentările tale, mârâi printre dinţi si să nu te mai găsesc în drumul meu!

Buimăcită, Antonia se îndreptă si cu o mână tremurând' îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte. Fără să-şi dea seama, neglijeul se întredeschise, descoperind mai mult decât uşor, baza sânilor.

- De ce? îl imploră. De ce, Patrick?

- Mi se pare limpede, după scena de dimineaţă, îi replică acesta dur. Şi unicul tău truc nu merge, adăugă cu ironie. Nu mă mai tentezi câtusi de puţin. Asa că, puţină decenţă, te rog.

Antonia roşi, atât de ruşine, cât şi de furie.

- N-am... bâigui ea aranjându-şi decolteul, nu căutam să te seduc!

- Nu?

- Nu. Acum, ascultă-mă. Ar fi mult mai simplu să plec eu, adăugă epuizată.

Un pumn violent se abătu asupra comodei şi, ameninţător, Patrick înaintă spre ea.

-Ajunge, acum, Antonia! Să nu mai revenim asupra acestui subiect... Dacă mai vrei să-ţi salvezi fratele, bineînţeles.

- Dar de ce? Nu mă mai vrei, se vede asta.

- într-adevăr, îi replică râzând sinistru. O clipă, am crezut că,

în ciuda trecutului, vom putea avea o viață normală. M-am înşelat. A fost destul de clar de dimineață. Dar motivul pentru care te-am luat de soție este încă valabil. Aşa că, rămâi.

- în timp ce tu te duci în camera alăturată şi toată lumea discută pe seama noastră!

- Ei bine, să discute! răspunse Patrick desprinzând un rând de umeraşe. îmi este perfect egal.

- Poate, dar mie nu! Nu faci asta decât ca să mă umileşti, mărturiseşte!

- La drept vorbind, nu mă gândisem la asta. Dar dacă este cazul, cu atât mai rău. Tu nu te-ai abținut să mă umileşti când ai plecat, acum cinci ani!

- Te urăsc, Patrick! Şi nu te voi ierta niciodată!

- Asta nu mă va împiedica să trăiesc.

- Şi Tammy, te-ai gândit la ea? Este complet răvăşită, crede că vom divorța.

- Va vedea că se înşală! Viața va continua normal. Doar că noi nu vom mai împărți aceeaşi cameră, nici acelaşi pat. Ar trebui să fii mulțumită, nu? Vei putea visa în linişte la frumosul tău amorez. Visuri plăcute, adăugă, părăsind încăperea, cu brațele încărcate de haine.

Un minut mai târziu, Antonia se prăbuşi pe patul imens şi gol.

Capitolul 11

A doua zi dimineață, Antonia se trezi târziu. Se agitase ore întregi înaine de a cădea într-un scaun greu şi fără visuri.

Făcu un duş şi îmbrăcă un şort alb şi o bluză din bumbac imprimat; mina sa o înspăimântă: era îngrozitor de palidă şi cearcăne adânci, violacee, îi accentuau tristețea privirii.

într-o ultimă tresărire de mândrie, luă fondul de ten şi-şi atenuă cearcănele, apoi îşi fardă ochii şi-şi dădu cu ruj pe buze. Orice s-ar întâmpla, va primi cu un zâmbet! Dacă nu putea împiedica flecăreala, nimeni nu trebuia să ştie cât de nefericită era. Şi mai ales Patrick.

Când coborî, acesta plecase deja. Şi Juanita? Oare ştia că-şi schimbase camera? Oricum, ea nu spuse nimic şi Antonia îi fu recunoscătoare.

Crezuse că-i era foame, dar numai mirosul de ouă şi şuncă îi făcu greață. Cât de enervante erau aceste indispoziții! De-abia mâncă şi nu putu să bea nici o înghițitură de cafea. Doar sucul de portocale îi făcu puțin mai bine. Se pregătea să se ridice de la masă, când Tammy veni şi se aşeză în fața ei.

- Bună ziua! spuse Antonia străduindu-se să zâmbească. Şi tu te-ai trezit târziu?

- Nu, eu sunt în picioare de o veşnicie. Am luat micul dejun cu Patrick.

- Oh!

- M-a asigurat că nu se pune problema divorțului...

- Este adevărat, se grăbi să afirme Antonia.

- Dar, în acest caz... De ce s-a mutat?

- Regret, Tammy, dar ți-am explicat deja că această problemă ne priveşte doar pe Patrick şi pe mine.

- Patrick mi-a spus acelaşi lucru. Dar ceea ce se pare că nu înțelegeți, este că şi eu trăiesc în casă!

împotriva voinței sale, Antonia zâmbi.

- Da, ai dreptate, dar anumite lucruri sunt strict personale. Tu nu-mi povesteşti toate secretele tale şi nici pe cele ale prietenelor.

- Un punct pentru tine, răspunse Tammy râzând.

Puse mâna pe ziarul pe care Antonia nu-l atinsese.

- Este o mulțime de publicitate pentru întoarcerea din vacanță...

- Şi cum este într-o lună, va trebui să ne ocupăm urgent de asta, replică Antonia râzând la rândul său. Ai slăbit destul de mult şi trebuie revăzută toată garderoba, nu-i aşa? Ai dreptate. Să mergem după-amiază să facem cumpărături, vrei? Dar mai întâi trebuie să facem o listă.

Un sfert de oră mai târziu, aşezate alături în salon, recapitulau ce aveau de cumpărat.

- Blugi, fuste, bluze, nişte rochii...

Antonia se întrerupse auzind soneria.

- Mă duc eu! exclamă Tammy, repezindu-se spre uşă. Când se întorse, era galbenă ca ceara şi Jim Simon, la fel de palid, o urma.

- Bună ziua, Jim, spuse Antonia ridicându-se. Ce faci?

- Foarte bine! Am venit să vă aduc legume din grădină, din partea Nicolei, explică acesta întinzându-i o pungă din hârtie.

- Ce drăguț! Să-i mulțumeşti din partea mea.

- Desigur! Hm... bine, acum trebuie să plec, mormăi privindu-şi vârful pantofilor.

- Nu încă! Rămâi cu Tammy, eu duc astea la bucătărie. Juanita a făcut conserve din piersici, vreau să-i ofer şi Nicolei.

Şi, fără să țină seama de privirea ucigătoare a lui Tammy, părăsi încăperea în grabă.

Măcar dacă Tammy ar putea profita că au rămas între patru

ochi, pentru a se scuza! Zece minute ar trebui să fie de-ajuns. Antonia aranjă legumele, scoase borcanele cu fructe în sirop, apoi se aşeză şi aşteptă.

Se pregătea să se întoarcă în salon, când Tammy, cu ochii strălucind, năvăli în bucătărie.

- Jim şi cu mine ne-am împăcat, o anunţă dintr-o dată. Vrea să mă ia la plajă pentru toată ziua. Pot? Este cu jeepul lui Carl. Ne vom duce să-i luăm pe Kathy şi pe prietenul ei, şi...

- Şi cumpărăturile? întrebă Antonia, cu un aer dezolat. Speram să mă simt bine ieşind cu tine.

- Oh! adevărat!

Toată voioşia îi dispăru brusc.

- Uitasem. Mă duc să-i spun lui Jim.

- Nătăfleaţo, glumeam! Speram să vă împăcaţi. De ce crezi oare că am rămas atât de mult timp la bucătărie? Du-te cu Jim şi distrează-te. Dar să te întorci înainte de ora şase.

Antonia şi Juanita pregătiră rapid un picnic, fără să uite piersicile destinate Nicolei. Era plăcut să vezi bucuria celor doi adolescenţi. Antonia îi privi plecând, făcându-le semne largi de rămas-bun, când fratele său sosi pe neaşteptate.

- Ce faci aici, la ora aceasta? îl întrebă tânăra femeie, nu fără să-i remarce eleganţa neobişnuită.

-Am avut o întâlnire dimineaţă devreme şi mă întorc la birou. Dar am vrut să mă opresc cinci minute şi să-ţi anunţ vestea.

- Marie a avut slăbiciunea de a te accepta de soţ?

- De unde ştii?

- După zâmbetul tău fericit, prostănac mare! Felicitări! Când i-ai vorbit?

- Aseară. Voiam să afli cât mai repede posibil.

- Aţi hotărât o dată?

- Peste trei săptămâni, sâmbătă.

- Deja?

- De ce să aşteptăm? Părinții Mariei trăiesc în Ohio. Tatăl este destul de în vârstă şi nu prea sănătos. Ne vom căsători acolo... în cadru restrâns, pentru a nu-l obosi.

- Minunat! Dar trebuie să organizez o petrecere de logodnă pentru Marie, cât mai repede posibil. Spune-i să mă sune astăzi, neapărat, ca să facem lista invitaților.

- Vei face asta pentru noi, după tot ce ți-am impus?

- Nu fi stupid! Totul este o poveste veche... Şi acum, şterge-o, ca să pot face ce am de făcut. Şi nu uita să-i ceri Mariei să-mi telefoneze. Imediat!

- Eşti într-adevăr cea mai bună dintre surori! exclamă Dale sărutând-o.

Antonia îl privi plecând şi se întoarse încet în casă. Evident, toate idilele luau o întorsătură favorabilă. Toate, în afară de a sa... Dar oare se putea vorbi de o idilă în ceea ce-i privea pe Patrick şi pe ea? Doar dorință fizică şi nimic mai mult. Chiar şi asta, pe viitor...

Se scutură. Nu va începe iar să examineze situația! La Marie trebuia să se gândească. Acum, avea şi ea ceva de făcut, ea care nu mai avea plăcere pentru nimic... Chiar aşa, de la întoarcere, devenise o străină în propria casă...

Mâncă repede de prânz şi se instală în biroul lui Patrick pentru a întocmi lista de pregătiri. Era într-adevăr ziua listelor! Păcat că viața nu este la fel de uşor de organizat ca o petrecere. Ar fi fost atât de simplu să stabileşti un program şi să te ții de el. Dar nu folosea la nimic să facă planuri. Viitorul nu era niciodată cum ți-l imaginai: întotdeauna se pare că era mai rău!

îşi muşcă buzele; se lăsase prea uşor pradă meditațiilor ursuze! începu să scrie cu hotărâre. Era profund absorbită în

reflecțiile sale, când sună telefonul. Era Marie. Tânăra femeie îi mulțumi mult și stătură de vorbă în mod plăcut un timp, înainte de a aborda probleme mai practice. în cele din urmă, hotărâră ca petrecerea să aibă loc peste o săptămână.

Antonia se pregătea să formeze numărul lui Nicole, care va avea fără îndoială idei excelente, când telefonul sună din nou. Răspunse distrată.

- Antonia! Sunt Lorraine White.

Imediat, Antonia se încordă.

- Da, Lorraine? Cu ce te pot ajuta?

- Vreau să vorbesc cu Patrick.

- Dar nu este aici.

- Nu? Dar în acest caz, unde este?

- Nu știu. îl credeam la birou.

- N-a venit toată ziua. Nici n-a telefonat.

- Poate avea vreo întâlnire și a uitat să te anunțe?

- Și pe tine? Căsnicia voastră lasă într-adevăr de dorit, dacă nu știi nici măcar unde îți este soțul!

- Ai o ciudată concepție despre căsnicie, răspunse Antonia cu un calm pe care era departe de a-l simți, dacă te gândești că un soț și o soție trebuie să se supravegheze reciproc. Să știi că există libertate chiar și într-un cuplu!

- în acest caz, de ce nu-i redai libertatea lui Patrick? Era un bărbat fericit până când te-ai întors. Acum, este deseori posomorât și iritabil. Știu că este în întregime vina ta. Nu ești bună de nimic!

- Conversația aceasta este fără sens, Lorraine. Am treabă și cu siguranță și tu. Dacă Patrick se întoarce devreme, îi voi spune să te sune. La revedere.

După ce închise, se ridică și se duse la fereastră. Ca întotdeauna, Lorraine reușise să-și verse doza de venin. Trebuia

să fie cu adevărat sigură de ea şi de Patrick, pentru a îndrăzni să-i vorbească astfel. Oare nu avea nici o teamă că propriile cuvinte vor fi repetate? Şi dacă o făcea? Patrick va pretinde că toate astea n-o priveau, sau îşi va recunoaşte faptele... şi o va lăsa să plece? Se îndoia. Era prea mândru pentru a reveni asupra hotărârii sale. Jurase s-o păstreze...

Brusc, încăperea îi păru prea mică. Se sufoca. Urcă grăbită în cameră şi-şi schimbă şortul cu o elegantă rochie înflorată, de vară.

Se urcă la volan cu o reală uşurare. Să părăsească locuința, însemna să se îndepărteze de probleme. Asta nu rezolva nimic, dar îi făcea totuşi bine.

în cele din urmă se hotărî să se duc la Nicole, în loc să-i telefoneze. Prietena sa o întâmpină cu bucurie.

- Băieții îşi fac siesta şi mă plictisesc de moarte. Vino să-mi povesteşti noutățile.

Cu un pahar de ceai cu gheață în mână, petrecură mai mult de o oră organizând petrecerea pentru Marie. Era aproape ora cinci când Nicole o conduse la uşă.

- Ia spune, glumi aceasta, virusul iubirii voastre v-a atins pe toți, în ultimul timp! Mai întâi Patrick şi cu tine, apoi Dale şi Marie şi chiar Jim şi Tammy. Ştiam că se certaseră, de aceea l-am trimis la tine de dimineață. S-ar spune că s-a terminat bine?

- Da, dacă ai fi putut vedea privirea care mi-a aruncat-o Tammy când i-am lăsat singuri! Dacă privirile ar putea ucide, cred că eram moartă.

- Dacă va afla Carl că facem pe intermediarii, va fi furios. Dar mă gândesc, adăugă deschizând uşa, că de la acea recepție nu ne-am văzut. Dacă ai veni în seara asta cu Patrick?

Antonia era gata să accepte, dar îşi aminti că soțul său nu era la birou. Se putea întoarce târziu şi, după scena din ajun, nu era

sigură că îşi dorea să iasă cu ea.

- L-am auzit pe Patrick spunând că în seara asta are de lucru. Ar fi mai bine s-o lăsăm pe altă dată. Oricum, mulţumesc.

Circulaţia era foarte aglomerată, dar pe Antonia n-o supăra deloc faptul că înainta ca melcul. Să se întoarcă, însemna fie să-l găsească pe Patrick în toane rele, fie să-l aştepte, cu teama unei noi scene! O secundă, se gândi să meargă la cinema şi să ia cina la restaurant, dar se gândi la Tammy care o aştepta să-i povestească ziua. Şi nu voia s-o decepţioneze.

Când îşi parca maşina, constată cu uşurare că cea a lui Patrick nu era acolo.

Pe treptele de la intrare, se întâlni cu Opal, care pleca.

- Aţi primit o mulţime de telefoane, îi spuse camerista. Domnişoara White a sunat de mai multe ori. Am notat totul pe o hârtie; este pe birou.

- Mulţumesc, Opal, pe mâine, răspunse Antonia îndreptându-se spre birou.

Toate apelurile erau pentru Patrick; relaţii de afaceri... şi Lorraine. După toate aparenţele, soţul său nu pusese piciorul la birou toată ziua.

Oare unde putea fi? începu să se simtă rău, când auzi răsunând soneria.

Când deschise, Lorraine o dădu la o parte şi intră fără să aştepte să fie invitată.

- Patrick s-a întors?

- Nu. Nu te-a sunat?

- Nu. Eram sigură că-l găsesc aici. Am corespondenţă de semnat şi mesaje urgente să-i transmit.

- Cu siguranţă, nu va mai întârzia. Vrei să-l aştepţi?

- Cred că ar trebui să anunţăm poliţia, declară Lorraine intrând în salon.

- Poliţia! exclamă Antonia, pălind brusc. Dar... de ce...

poliția?

- Eşti proastă, sau ce? Patrick este bogat. Putea fi răpit.

- Nu! exclamă Antonia cu o voce gâtuită, pe care nu şi-o recunoscu. Nu, este imposibil!

- Ba da, desigur! Nu pot înlătura această ipoteză. N-a trecut niciodată o zi întreagă în care Patrick să nu vină sau să nu telefoneze. Dacă avea un accident, s-ar fi aflat. Crede-mă, nu este timp de pierdut. Voi telefona la poliție.

Dispărut! Patrick! El atât de energic, atât de puternic, căruia nu i se putea întâmpla nimic... Antonia văzu încăperea clătinându-se în jurul ei. într-o fracțiune de secundă, între clipa în care teama o lovi ca un pumnal în inimă şi cea în care se prăbuşi în uitare, adevărul fu evident. Acel adevăr de care se ascundea cu grijă de ani de zile: îl iubea pe Patrick, îl iubise întotdeauna şi nu putea suporta să-l piardă. Doar acest gând îi producea o suferință intolerabilă. Şi apoi, se făcu întuneric...

Când îşi recăpătă cunoştința, se afla cuibărită în nişte brațe calde şi puternice. Nu deschise imediat ochii, savurând cu încântare plăcerea acestei îmbrățişări reconfortante. Dar zarvă de voci veni să-i tulbure minunata stare de bine.

- Ce i s-a întâmplat? Ce i-ai făcut? întrebă Patrick, furios.

- Eu? Nimic! răspunse Lorraine cu ironie. S-a prăbuşit brusc, atâta tot. Dar unde ai fost toată ziua? mi-a fost frică de o catastrofă.

- Zău? Iată-mă dezolat! Nu ştiam că trebuie să-ți dau socoteală despre venirile şi plecările mele.

Oare Patrick era cel care i se adresa atât de brutal Lorrainei? Uluită, Antonia ridică uşor pleoapele. în aceeaşi clipă, Patrick o privi. Era alb ca varul, speriat, dar îndată ce o văzu revenindu-şi, chipul i se lumină.

- Ah! Antonia, exclamă cu o bucurie şi o uşurare vizibile. Domnul fie lăudat! Te simți bine?

- Da! desigur!

Şi pentru a dovedi că spunea adevărul, se redresă. Patrick o ajută, fără să-şi retragă totuşi braţul de pe umerii ei.

- Eşti sigură? insistă. Eram mort de frică. După câte ştiu, n-ai obiceiul să leşini.

- Eram îngrijorată pentru tine, lăsă ea să-i scape. Nimeni nu ştia unde erai. Lorraine a venit şi a pretins că... poate te-au răpit. Se ducea să sune la poliţie!

- La poliţie? Hmm!

Se întoarse spre secretară.

- Oare deranjezi poliţia de fiecare dată când nu reuşeşti să găseşti pe cineva timp de mai multe ore?

Lorraine deveni stacojie.

- Nu, evident! se indignă. Dar te-am aşteptat la birou şi...

- Să fim lămuriţi, Lorraine, reluă Parick dându-i drumul Antoniei şi ridicându-se. Eşti secretara, nu îngerul meu păzitor. încearcă să-ţi aminteşti asta, vrei?

- Patrick! exclamă Antonia.

Chiar dacă n-o plăcea pe Lorraine, era jenată pentru ea, de nedreptatea lui Patrick.

- Lorraine era îngrijorată, ca şi mine. Totuşi, nu-i poţi reproşa!

- N-are rost să-mi vii în ajutor! izbucni Lorraine care-şi luă geanta şi plecă.

Câteva secunde mai târziu, uşa se trântea cu putere.

Patrick îşi trecu mâna prin păr, oftă şi reveni să se aşeze pe canapea, alături de Antonia.

- Ai dreptate, spuse. Am reacţionat nepotrivit, dar când te-am văzut pe jos, leşinată... adăugă luându-i mâna, şi Lorraine mă agasa pentru a afla de unde veneam! Asta m-a exasperat. îi voi cere scuze mâine. Este în ordine?

Antonia dădu din cap, prea emoţionată pentru a vorbi.

Patrick îi mângâia mâna cu atâta blândeţe şi o privea cu atâta afecţiune! Oare ce-l schimbase astfel?

- Şi ţie îţi datorez scuze. Nu voiam să îngrijorez pe nimeni şi mai ales pe tine, Antonia. Dar aveam nevoie să fiu singur. Voiam să reflectez. Am fost pe mare, cu Tammy II.

- Toată ziua?

- Da. M-am gândit la noi... la toţi.

- Şi?

Antonia îşi ţinu respiraţia, aşteptând cu teamă urmarea.

- ...Şi am ajuns la concluzia că am greşit reţinându-te cu forţa, impunându-ţi o căsătorie fără dragoste. Presupun că ai avut dreptate. N-am rezistat ciudei, ranchiunei... şi totuşi! eram sigur că puteam s-o luăm de la început. Dar m-am înşelat... acum mi-am dat seama.

Disperarea o cuprinse pe Antonia, cu violenţa unui val seismic. Ce ironie! Chiar în clipa în care tocmai descoperise că încă îl iubea, Patrick îi reda libertatea...

- Patrick, începu ea, cu gura uscată. Eu...

- Lasă-mă să termin. Ceea ce vreau să-ţi cer nu este uşor, dar o voi face totuşi. Este vorba de Tammy, înţelegi. De când eşti aici, şi-a regăsit bucuria de a trăi. Are o enormă admiraţie pentru tine şi, dacă pleci, va fi teribil! Aşa că: poţi oare rămâne aici... timp de trei ani încă? După ce-şi va trece examenele, îţi jur că te voi lăsa să pleci!

- Şi până atunci? îl întrebă de formă, deoarece nu se îndoia de răspuns.

- Până atunci, vom sta în camere separate; nu te voi mai deranja.

Se ridică bursc, şi îşi aţinti privirea asupra peretelui opus.

- Minimum pe care-l pot face, dacă îmi acorzi această favoare, este să te scutesc de elanurile mele nedorite. în

consecință, continuă întorcându-se spre ea, accepți? Să ştii că nu eşti obligată. Dacă refuzi, nu voi face nimic pentru a te reține.

Antonia îşi privea cu atenție mâinile crispate pe genunchi. Erau transpirate şi totuşi îi era frig. Oare îi va mai fi cald vreodată?

- Accept, răspunse în cele din urmă. Pentru Tammy.

Tocmai rostise propria sa condamnare. Viitorii trei ani vor fi trei ani de infern.

Capitolul 12

Ferestrele camerei Antoniei erau închise, dar râsetele şi strigătele ajungeau până la ea. Părea că nu le aude; aşezată în faţa măsuţei de toaletă, se examina cu grijă. Slăbise puţin, ceea ce nu era de mirare: aproape că nu mai avea poftă de mâncare şi lua tot mai multe medicamente pentru a-şi ajuta stomacul. Poate avea ulcer?

Crizele erau încă foarte scurte, dar dacă vor continua va trebui să se hotărască să consulte un medic.

Când începu să-şi perie părul, chipul lui Patrick apăru în oglindă.

- Bună seara. Nu ştiam că erai deja aici, spuse tânăra femeie, întorcându-se.

- Am avut o zi dură şi am hotărât să mă întorc devreme. Dar ce se întâmplă acolo, jos?

- Obişnuita echipă a lui Tammy! Sunt cel puţin doisprezece... şi de altfel, fetele vor petrece noaptea aici.

- Când Tammy făcea mutre, aveam cel puţin linişte, răspunse Patrick cu o grimasă. Dar acum, am impresia că îndrum o colonie de vacanţă!

- Şi un restaurant! Dacă ai vedea ce car în fiecare zi de la piaţă!

Patrick zâmbi, fără să răspundă: subiectul părea epuizat.

Antonia îşi curăţa nervoasă peria. Cum tăcerea se prelungea, până la urmă îl întrebă:

- Să-ţi prepar un scotch?

- Bună idee. Mă schimb şi mă întorc.

De când îi oferise libertatea, aşa era: o politeţe amabilă, nimic mai mult. Se îngrijea cu conştiinciozitate de confortul ei, de distracţii, dar nu mai aveau o intimitate adevărată. Erau ca doi străini care locuiau sub acelaşi acoperiş.

în ciuda acestor lucruri, de două săptămâni era mai fericită decât fusese de foarte mult timp. Petrecerea pentru Marie fusese un adevărat succes; în aceeaşi seară, Patrick organizase, la clubul său, o cină a burlacilor pentru Dale. Ei îi făcuse o mare plăcere să meargă la cumpărături cu Tammy şi să-i aleagă rochii care toate îi veneau la perfecție, acum, când îşi recăpătase silueta. Asupra acestui punct, cel puțin, reuşise perfect. Tammy se transformase. Renunțase complet la dispoziția provocatoare, înțelegând până la urmă că era vina ei dacă ceilalți o ținuseră la distanță.

Antonia pregăti un scotch pentru Patrick, o limonadă pentru ea şi se duse în salon, unde ecourile petrecerii tinereşti ajungeau mai slab.

Patrick intră în clipa în care se aşeza pe canapea; îşi schimbase costumul de oraş cu nişte pantaloni simpli de vară şi o cămaşă albă sport. înfățişarea, eleganța siluetei, energia sa, o frapară în mod dureros. îşi dorea enorm să i se arunce de gât, să se cuibărească în brațele lui, să se topească în fața tandreței pe care i-o citise deseori în privire... odinioară.

Aparent fără să-şi dea seama de tulburarea ei, Patrick se aşeză la celălalt capăt al canapelei, bău câteva înghițituri şi începu să vorbească liniştit despre Dale.

- Nu mai este nimic de făcut cu el! De când este îndrăgostit, imposibil să-l intereseze mai mult de trei minute indiferent ce!

- Mi-e greu să cred că la tine a avut acelaşi rezultat vreodată, răspunse Antonia, cu un nod în gât.

- Şi totuşi, replică Patrick cu tristețe, am fost la fel de ridicol ca oricine!

Când oare? nu se putu Antonia împiedica să se întrebe. Când s-a îndrăgostit de... Lorraine?

După o clipă de tăcere, Patrick reluă pe un ton evident mai dezinvolt:

- în sfârşit! Să sperăm că după călătoria de nuntă va reveni la normal! Apropo, am o surpriză pentru tine!

- Pentru mine?

- M-am gândit că ţi-ar plăcea să petrecem amândoi weekendul în Ohio.

- Pentru căsătorie? întrebă Antonia cu ochii strălucind.

- Ar fi păcat să pierd biletele de avion pe care le-am cumpărat astăzi, nu?

- Oh! Patrick! mulţumesc! Nu poţi să ştii cât eram de tristă că nu asist la căsătoria fratelui meu! Dar Tammy?

- Sunt sigur că Gram şi Gramps vor fi încântaţi s-o primească, mai ales acum. Ştii, nu suntem singurii care i-am observat transformarea.

Plecaţi cu două zile mai devreme, Dale şi Marie veniră, vineri, să-i ia de la aeroportul din Cleveland; părinţii Mariei locuiau la şaizeci de kilometri de acolo.

- Veţi sta la noi acasă, anunţă Marie. Este foarte mult loc iar tata şi mama insistă.

- Dar avem rezervare la acelaşi hotel cu Dale, protestă Patrick.

- Da, dar am anulat-o, spuse Dale. Părinţii Mariei au insistat să staţi la ei. Aşa, Antonia nu va pierde nici un pic din bucuria colectivă.

Casa, care dădea spre o stradă mărginită de arbori, era vastă şi confortabilă. Domnul şi doamna Ellis, care pregătiseră deja cina, îi primiră călduros.

După masă, nici Marie, nici mama sa nu acceptară ajutorul Antoniei şi aceasta urcă, împreună cu Patrick, în camera ce le fusese rezervată.

- îmi pare rău, spuse Patrick închizând uşa, n-am prevăzut asta.

- Ştiu, nu face nimic!

- Este vorba de două nopţi; poţi suporta să mă vezi în camera ta? Dacă nu, le spun şi voi insista pentru a merge la hotel.

- Nu, nu... Ar fi jenant... şi oricum... dacă suporţi tu, eu de ce nu?

- Mulţumesc! spuse Patrick cu un zâmbet trist. Vrei să-ţi dau o mână de ajutor pentru a aranja?

A doua zi seara, după o zi veselă şi animată, casa păru brusc ciudat de liniştită şi goală. Tinerii căsătoriţi plecară după-amiaza într-o scurtă călătorie de nuntă. Părinţii Mariei, care ştiau că nu-şi vor revedea fata prea curând, se declarară încântaţi să-i mai ţină o noapte pe Patrick şi pe Antonia sub acoperişul lor. Antonia se strădui să fie veselă şi Patrick îl ascultă cu răbdare pe domnul Ellis vorbindu-i despre vechiul său comerţ cu obiecte de fierărie.

Pe la ora unsprezece, gazdele lor îşi arătară intenţia de a merge la culcare, iar Antonia profită de asta, pentru a se retrage. Se simţea obosită şi voia să aibă timp să facă o baie, înainte de venirea lui Patrick.

Tocmai se dezbrăcase şi se pregătea să-şi pună halatul de baie, când uşa camerei se deschise. Patrick, probabil nu se aşteptase s-o găsească acolo, deoarece când o văzu, rămase nemişcat, la fel de surprins ca ea.

Timpul păru că se opreşte. Se priviră în tăcere, iar dorinţa pe care o citi în ochii soţului său, o tulbură până în adâncul sufletului. Dar, pentru nimic în lume, nu l-ar fi lăsat să bănuiască asta.

Din doi paşi mari, Patrick fu lângă ea; iar când o îmbrăţişă, căutându-i cu aviditate buzele, cu un gest instinctiv, nestăpânit, i se atârnă de gât.

încântată, pătimaşă, se strânse lângă el, abandonându-se cu

desfătare mângâierilor. Mistuit de aceeaşi dorință, Patrick se îmbăta cu înflăcărare de dulceața buzelor sale.

în clipa următoare, o respinse atât de brutal, încât Antonia căzu pe pat.

- Dar... ce...

îi aruncă violent capotul.

- Acoperă-te! îi spuse amenințător.

Fără să-l scape din ochi, tânăra femeie se aşeză şi-şi puse veşmântul în față.

- Nu... înțeleg... bâigui.

- Zău? bombăni Patrick cu un zâmbet neplăcut. Ei bine, eu da! îmi spui neîncetat că mă urăşti, dar mândria ta nu suportă să părăsesc camera. Aşadar, orice ocazie este bună pentru a mă umili!

- Crezi într-adevăr... că am făcut în aşa fel ca...

- Nu cred, ştiu! Nu-ți este de-ajuns că mi-ai făcut mândria praf, mai trebuie să mă vezi târându-mă la picioarele tale! Ei bine, asta draga mea soție, nu se va întâmpla niciodată!

Copleşită, fără să-i vină să creadă, Antonia îl privi traversând camera şi dispărând trântind uşa. în zadar îi pândi întoarcerea, aşa că în zori căzu într-un somn încărcat de coşmaruri.

A doua zi dimineață, fu o adevărată încercare să fie amabilă cu familia Ellis, şi o alta să-şi facă datoria şi să se aşeze alături de Patrick în avion. Acesta nu-i adresase practic nici o vorbă, iar acum, pur şi simplu o ignora.

Antonia nu mai putu suporta nici această îndepărtare, în timp ce fizic erau atât de aproape, nici părerea degradantă pe care o avea despre ea.

Imediat ce ajunse acasă, urcă în camera sa şi se lăsă pradă disperării.

Două zile mai târziu, renunțând la orice explicație greșită pentru grețurile sale, fixă o întâlnire cu Carl Simon.

Examenul nu dură mult timp. După ce se îmbrăcă, medicul o duse în biroul său și îi confirmă bănuielile pe care le avea de săptămâni, dar pe care refuzase să le ia în serios.

- Ești însărcinată în aproximativ două luni, îi spuse. Felicitări, Antonia!

- Mulțumesc, îi răspunse cu un zâmbet șters.

- Patrick știe?

- Nu. Voiam să fiu sigură, mai întâi.

- Trebuie sărbătorit! Ce spui dacă Nicole și cu mine vă scoatem în oraș sâmbătă sau duminică?

- Mulțumesc, Carl, dar aș prefera, pentru moment, să nu-i spui nimic lui Patrick... nici Nicolei...

- De ce? Știu bine că va fi nebun de fericire.

- Da, dar... mi-ar plăcea să păstrez un timp secretul, doar pentru mine. Până când mă voi obișnui eu însămi cu această idee.

- Toană de femeie însărcinată! exclamă Carl, cu un râs indulgent. De acord, Antonia, nu voi spune nimic. La urma urmei, este noutatea ta.

- Mulțumesc, spuse tânăra femeie ridicându-se.

- Nu pleca atât de repede. îți fac o rețetă. Niște vitamine. Cât despre grețuri, dispar în general prin luna a treia. Și vino neapărat la consult peste o lună.

Părăsi cabinetul asemenea unei somnambule și se întoarse la mașină. Se instală la volan, dar nu demară imediat.

Purta copilul lui Patrick! Inima îi era împărțită între tristețe și bucurie, dar bucuria învinse; cum ar fi putut fi altfel! își plecă privirea spre pântecul încă plat și o cuprinse un val de tandrețe; îl iubea pe Patrick și, acum, o parte din el creștea în ea. Era pur și

simplu miraculos!

Oare cum va primi Patrick vestea? Tremura la ideea de a-l anunța. îl va iubi pe copilul lor, sau va crede că se folosise de acest mijloc pentru a-l constrânge? Odinioară, Patrick îşi dorea să fie tată, dar acum? Cum va accepta copilul unei femei... pe care n-o mai iubea?

Spre marea sa uşurare, când se întoarse, casa era liniştită. Trebuia să se gândească bine la acest eveniment, care tocmai îi tulburase existența.

Se învârtea prin salon, gândindu-se la cheful pe care l-ar fi făcut, dacă i-ar fi putut vorbi normal soțului său, când răsună soneria. Se duse să deschidă, bombănindu-l în sinea sa pe cel care-i deranja singurătatea. Dacă era Nicole, vor trece ore întregi...

Dar nu era Nicole, ci Rob Wallis.

Uluită, îl privi un timp în tăcere, ca şi când vedea o fantomă.

- Haide, Antonia, întrebă Rob în cele din urmă, nu-mi spui bună ziua?

Revenindu-şi încet din surpriză, aceasta dădu din cap.

- Ba da, bună ziua, Rob! Ce faci aici?

- Am venit să te văd, bineînțeles. Pot să intru?

- Da, da, desigur! spuse tânăra femeie, conducându-l în salon.

- Eşti mai frumoasă ca niciodată, ştii?

- Mulțumesc. Şi tu arăți bine. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce faci aici?

- Mi-am luat câteva zile libere şi am venit să te văd. încă... nu-mi vine să cred că m-ai părăsit... şi că ai o căsnicie fericită. S-a întâmplat atât de repede! Şi eram logodiți, adăugă cu o urmă de reproş.

- îmi pare rău, spuse Antonia, privindu-şi vârfurile

pantofilor. Recunosc că totul a mers foarte repede, dar...

- Eşti fericită? îmi imaginez că asta voiam să aflu. Pentru că dacă nu eşti, vreau să ştii că încă te iubesc, că te voi aştepta şi că dacă nu merge, te vei putea întoarce.

- Nu trebuie! răspunse Antonia înălțând capul. Să aştepți, vreau să spun. M-am... înşelat.

- Aşadar, eşti fericită? îl iubeşti pe acest bărbat?

- Da, murmură tânăra femeie, cu adevărat. Aşa că... n-are rost să speri ceva ce nu se va întâmpla niciodată.

îi părea rău pentru el. Părea atât de nefericit. Iar ea se afla într-o poziție în care ştia mai bine decât oricine cât puteai suferi iubind, fără să fii răsplătit. Dar voia ca lucrurile să fie lămurite, iar Rob să nu se mai legene cu speranțe zadarnice.

Acesta înțelese probabil, deoarece, după o tăcere, reluă:

- Presupun... că am ştiut-o întotdeauna, dar trebuie să încerc să văd realitatea. Sper că vei fi fericită, Antonia. Mereu!

- Mulțumesc, Rob... Eşti... formidabil adăugă tânăra femeie cu lacrimi în ochi, şi meriți pe cineva mai bun decât mine... pe cineva care te va putea iubi din toată inima, fără nici o reținere. Sunt sigură că până la urmă vei întâlni... acea femeie.

- în acest caz, nu mai este nimic de adăugat.

- Nu, răspunse Antonia în şoaptă.

Amabil, Rob o atrase în brațele sale şi, când se aplecă pentru a o săruta pentru ultima dată, ea nu rezistă.

O secundă mai târziu, o voce vibrând de mânie o smulse de lângă Rob.

- în nici un caz, nu vă deranjați pentru mine!

Cu trăsăturile deformate de furie, Patrick îi privea intens. Antonia nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare. Crezu că va leşina.

Capitolul 13

Rob îi dădu drumul imediat, dar nu se îndepărtă. S-ar fi spus că voia s-o apere de furia lui Patrick.

- Sunteți soțul Antoniei, presupun? întrebă liniștit. Aş vrea să vă explic ceea ce tocmai ați văzut.

-Inutil. Era perfect clar. Şi nu am decât un lucu să vă spun: ieşiți!

- Patrick, ascultă... începu Antonia.

- Imediat! Când acest domn va elibera locul!

- N-are rost să vă înfuriați, voi pleca, replică Rob, fără să se emoționeze. Dacă ai nevoie de mine, Antonia, ştii unde mă găseşti.

Antonia de-abia îl auzi; n-avea ochi decât pentru Patrick şi formidabila, înspăimântătoarea sa mânie.

înainte de a ieşi, Rob se opri în fața lui Patrick.

- O iubesc pe Antonia, spuse simplu, iar dacă aflu că i-ați făcut vreun rău, veți avea de-a face cu mine!

- îndrăzniți să mă amenințați în propria mea casă!

- Da. Pentru că nu cred că sunteți un soț bun. Dacă ați fi fost, n-ați fi lăsat-o niciodată să plece.

Apoi, se întoarse spre Antonia şi adăugă:

- Aminteşte-ți ce ți-am spus.

După plecarea sa, o tăcere apăsătoare se lăsă. îngrozită, Antonia nu făcu nici o tentativă pentru a o rupe.

- Era Wallis, desigur. Logodnicul tău? întrebă în sfârşit Patrick.

- Da, murmură tânăra femeie cu o voce gâtuită, dar te înşeli, Patrick. Nu... este ceea ce crezi.

- Ah! nu? La naiba! Şi eu care credeam că te cunosc! Mă gândeam că vei avea destulă bunăcuviință pentru a nu-l face să vină aici! Este josnic! Mi se face greață doar când te văd! exclamă întorcându-i spatele.

- Dacă m-ai lăsa măcar să-ţi explic!

- Te rog! tună Patrick făcând stânga-mprejur. N-are rost să mai şi minţi pe deasupra! Te dezleg de cuvântul dat, Antonia. Aş vrea să pleci cât mai repede posibil... chiar în seara asta. întoarce-te la Dallas... cu Wallis!

Tânăra femeie păli şi trebui să se agaţe de scaun pentru a nu cădea.

- Nu crezi ceea ce spui?

- Oh! ba da, răspunse Patrick cu o voce fără inflexiuni, mai îngrijorătoare chiar decât violenţa şi furia. Poţi lua maşina şi banii care sunt în contul tău. Poţi să ceri divorţul. Voi suporta cheltuielile şi vom fi chit pentru totdeauna.

- Şi Tammy?

- Nu te nelinişti pentru ea. Ne-am descurcat bine când ne-ai părăsit, acum de ce nu? Voi angaja o femeie, una devotată, pentru a o supraveghea... îmi va găsi Lorraine cu siguranţă una. Cel mai important, este să pleci. Nu mai vreau să te văd niciodată, Antonia.

Fiecare din vorbele sale era ca o lovitură de pumnal, dar mândria o susţinu.

- Am înţeles, spuse calmă. Voi pleca astăzi. îmi vei trimite lucrurile mai târziu.

- Perfect.

- O ultimă întrebare: şi Dale?

- Este tot ce te îngrijorează! Nu te-ai întors decât pentru el şi nici măcar n-ai fost în stare să-ţi respecţi angajamentele! Nu-ţi face nici o grijă. îl respect mai mult pe el decât pe tine. El cel puţin, regretă ceea ce a făcut şi, acum, că s-a căsătorit, nu se va mai îndepărta de drumul drept. Nu pot spune acelaşi lucru despre tine. Fii liniştită, nu voi face niciodată nimic împotriva fratelui tău.

- Mulțumesc. Urc să-mi fac bagajele.

- Bună idee! Nu te grăbi. Am o întâlnire peste o jumătate de oră. Iau hârtiile pe care am venit să le caut şi nu mă voi întoarce decât târziu în seara asta.

- Voi fi plecată înainte să te întorci.

Patrick dădu din cap şi ieşi, ca şi când nimic important nu se întâmplase. Antonia rămase câteva clipe nemişcată, parcă paralizată. Apoi, când fu sigură că Patrick ajunsese în birou, se grăbi spre camera sa, unde se prăbuşi pe pat.

Cu o ciudată detaşare, constată că mâinile îi tremurau. îşi privi cu atenție verigheta şi inelul de logodnă. Le scoase cu mişcări automate şi le puse pe noptieră.

Simțea un gol straniu în ea. Aşezată pe pat, cu privirea pierdută, nu mai avea nici măcar puterea să plângă.

Când îşi reveni din buimăceală, constată cu stupoare că trecuse ceva mai mult de o oră de când se întorsese de la Carl. Pentru ea, era ca şi când trecuseră secole. Se ridică asemenea unei somnambule, îşi deschise dulapul şi luă o valiză pe care începu s-o umple la întâmplare. Desprinse o rochie de seară de care nu va avea nevoie, cu siguranță, alese un furou, dar nu o cămaşă de noapte, îşi împachetă uscătorul de păr, uitându-şi peria pe măsuța de toaletă. Şi brusc, se gândi la Tammy. Lăsându-şi bagajele acolo, coborî în biroul lui Patrick. La ora aceea, plecase de mult timp.

Voia neapărat să-i spună adolescentei că nu pleca de bunăvoie. Dar, în starea de confuzie în care se afla, cuvintele nu-i veneau uşor. Termină scrisoarea cerându-i lui Tammy s-o ierte şi o închise, cu lacrimi în ochi. Se pregătea s-o ducă în camera tinerei fete, când răsună soneria.

Ezită să deschidă: dacă nu se mişca, nepoftitul poate va pleca. Dar soneria se auzi din nou.

Era Gram, foarte elegantă, într-un încântător taior bej.

- Gram! Ce surpriză! Haide, intră! Patrick ştia că trebuia să vii?

- Nu. George a venit să-şi vadă un prieten vechi şi am profitat să mă lase aici. Sunt în trecere, micuța mea dragă şi mor de sete.

- Cu ce să te servesc? Am ceai cu gheață, dar dacă preferi...

- Ceai, va fi perfect...

Antonia se duse la bucătărie. De ce naiba îşi alesese Gram pentru a veni, tocmai acea zi dintre toate? Nu-şi terminase bagajele şi nu se simțea în stare să susțină o conversație... Oricum, nu avea de ales! Luă curajoasă două pahare de ceai cu gheață şi se întoarse în salon, unde Gram se instalase deja confortabil.

Vorbiră despre trusoul lui Tammy, despre vremea care amenința să se strice, despre ultimele lecturi ale lui Gram... dar curând, conversația trenă. Antonia, cu ochii la pahar, căuta cu disperare ce să spună pentru a rupe tăcerea, când Gram i-o luă înainte.

- Destul cu prostiile, îi spuse. Ceva nu merge şi vreau să ştiu ce.

- Despre ce este vorba?

- Tu să-mi spui. în afară de faptul că eşti însărcinată.

Prea surprinsă pentru a minți, Antonia o privi uluită.

- De unde ştii?

- Pentru că sunt vrăjitoare, răspunse Gram râzând. Chestiune de fler. Nu mai eşti deloc aceeaşi. Ochii, poate. Dar asta nu pare să te bucure. Aş spune chiar că ai un aer extrem de nefericit. Ce se întâmplă, copila mea?

Era atât de amabilă, atât de prietenoasă, încât Antonia îşi simți toată rezistența prăbuşindu-i-se. îi povesti totul încă de la

început, fără să omită nici un detaliu. Nu mai era timp pentru minciuni. Oricum, Gram nu ar fi întârziat să afle că ea şi Patrick se despărţiseră din nou.

Gram o ascultă în tăcere, cu chipul senin, aşezată confortabil pe pernele fotoliului. Văzând-o atât de calmă, treptat, Antonia se linişti.

- Un adevărat roman! făcu Gram, gânditoare, când povestirea fu teminată. O căsătorie bazată pe răzbunare, şantaj şi teamă. Şi cum oare vrei să meargă? Există totuşi un lucru pe care ai uitat să mi-l spui, Antonia.

- Care?

- îl iubeşti pe nepotul meu? în ciuda a tot ce s-a întâmplat?

Antonia lăsă ochii în jos.

- Da, murmură. Da, îl iubesc, dar nu foloseşte la nimic, pentru că el mă urăşte.

- Hm! Şi presupun că nu i-ai mărturisit sentimentele tale?

- Bineînţeles că nu! exclamă Antonia, pălind.

- Şi bebeluşul? I-ai vorbit despre el?

- N-am putut... n... n-am fost sigură decât astăzi... şi l-a găsit pe Rob aici... şi... şi...

- îţi dai seama că trebuie să-i spui? Este şi copilul lui, are dreptul să ştie.

- Oh nu! exclamă Antonia. Nu! Trebuie să-mi juri că nu-i vei spune! Ar fi capabil să pretindă că... este un mijloc necinstit de a-l reţine!

- Chiar nu văd cum ar putea găsi asta necinstit. în definitiv, eşti soţia lui şi porţi copilul său.

- Te rog, Gram, promite-mi că nu-i vei spune nimic.

- Bine, dar explică-mi puţin, unde ai de gând să mergi, plecând de aici?

- Nu... ştiu. N-are importanţă.

- Aşadar, vei dispărea din nou din vieţile noastre şi cu

strănepotul meu, pe deasupra! Şi crezi că voi permite un asemenea lucru!

Antonia deschise gura pentru a răspunde, dar Gram nu-i lăsă timp.

- Admit că eşti obligată să-l părăseşti pe Patrick, dar cu preţul liniştii mele, vei veni la noi. Oricum, vei avea timp să te gândeşti, ceea ce acum nu eşti capabilă să faci. Haide, vino draga mea, te voi ajuta să-ţi faci valiza.

*
* *

Nimeni nu ar fi putut fi mai amabil, mai înţelegător decât Gram şi Gramps, se gândi Antonia a doua zi după-amiază, odihnindu-se pe balcon. Nu ştiau ce să-i facă pentru a se simţi bine şi erau atât de afectuoşi, de parcă era realmente nepoata lor. în acest caz, de ce avea neîncetat dorinţa de a plânge?

Patrick nu merita osteneala asta. O condamnase fără măcar s-o asculte. De fapt, era sigură că se hotărâse să scape de ea încă de când erau la părinţii Mariei. Iar sărutul lui Rob nu fusese decât un pretext.

Oare cum se ajunsese aici? Existaseră clipe în care părea că totul se putea aranja, în ciuda celor întâmplate. Clipe de pasiune, în care ea însăşi îşi spusese că Lorraine nu mai conta.

Dar se terminase definitiv. Patrick se plictisise de la ea, o trimisese înapoi... iar Lorraine era încă acolo. Aşteptase cu răbdare şi acum, câştigase.

Antonia se încruntă şi îşi schimbă poziţia. Gram şi Gramps o convinseseră să nu ceară divorţul înainte de naşterea bebeluşului. Copilul avea dreptul la numele tatălui său. Iar Patrick va trebui anunţat. Asupra acestui punct, Gramps se arătase inflexibil. Cu salariul său modest nu-şi putea creşte copilul la fel de bine ca Patrick cu averea sa. în cele din urmă cedase, dar insistase să nu i se spună nimic lui Patrick, înainte de

naştere. Nu voia nici să-l vadă, nici să-i datoreze ceva: până atunci, îi vor ajunge economiile ei.

în seara aceea, în timp ce încerca să fie interesată de televizor, sună Patrick. Antonia urmărea cu aviditate conversația, cu privirile ațintite asupra buzelor lui Gram.

- V-ați despărțit din nou? întrebă Gram, părând sincer surprinsă. Unde este? Cum, nu ştii? Te comporți ca un iresponsabil. Imaginează-ți că are nevoie de ceva!

Antonia se crispă; nu trebuia să-l audă pe Patrick pentru a-şi închipui ce răspundea. Când Gram închise, nu putu să vadă decât că nu se înşelase.

- Era Patrick, spuse Gram, cu ochii scânteind de mânie. M-a anunțat de despărțirea voastră. Şi când i-am spus că poate aveai nevoie de ajutor, mi-a răspuns că există la Dallas un tip care se ocupă probabil de tine! M-a lăsat să înțeleg, mai mult sau mai puțin, că ar trebui să fii la el.

- Mă miră că a vorbit de Rob.

- Cu siguranță, n-avea intenția s-o facă, dar când l-am făcut iresponsabil, s-a înfuriat şi a spus mai mult decât voia. Antonia, draga mea, nu vreau să-ți dictez conduita, dar nu crezi că lucrurile s-ar aranja dacă i-aş spune lui Patrick că eşti aici şi l-aş anunța de venirea bebeluşului?

- Nu! te rog. Nu vreau. Nu acum.

Consternată, Gram oftă, cu ochii la cer.

- Dumnezeu să ne ajute! Dar îți jur, Antonia, dacă îmi pot permite, vă voi pedepsi cu plăcere, pe Patrick şi pe tine!

în loc de pedeapsă, bătrâna doamnă o copleşi pe Antonia în timpul săptămânilor următoare cu îngrijirile cele mai atente, ca o mamă. O supraveghea cu conştiinciozitate să mănânce bine, să-şi facă exercițiile, să se odihnească şi să urmeze recomandările lui Carl. Antonia, care de la moartea mamei sale nu mai ştia cum era

să fii răsfăţată, se abandonă cu încântare solicitudinii sale.

* *

Antonia începu să se gândească să-şi caute un apartament, poate la Rockport, pentru a rămâne aproape de Gram şi Gramps. Dar zilele treceau şi nu se putea hotărî să întreprindă nici cel mai mic demers în acest sens.

Nu hotărâse încă nimic, când, după şase săptămâni, Patrick telefonă într-o bună dimineaţă, că va veni acolo să petreacă duminica următoare cu Tammy. Imediat, Antonia anunţă că va lipsi în acea zi. Gram insistă să rămână, dar se ţinu bine. îşi dorea foarte mult s-o vadă pe Tammy, dar ideea de a-l înfrunta pe Patrick, o făcea să tremure. îşi imagina foarte bine furia sa când va descoperi că locuia la bunicii lui.

Duminică, îşi pregăti un picnic şi plecă la Goose Island. Plaja, mărginită de nenumăraţi ficuşi răsuciţi de vânturi, era aproape pustie în acest sezon. Antonia îşi parcă maşina sub arbori şi plecă să se plimbe de-a lungul mării.

Se opri zărind o pereche tânără, ocupată să pregătească masa pe un reşou de campanie. Foarte aproape de ei, un băieţel de trei ani se zbenguia în apă, cu o minge în braţe, scoţând strigăte de bucurie.

Brusc, Antonia făcu cale-ntoarsă, cu ochii în lacrimi. Niciodată nu va cunoaşte această bucurie simplă. Şi dacă-l va vedea într-o zi pe Patrick jucându-se cu copilul său, asta va fi în timpul vizitelor pe care le va acorda tribunalul!

Cu cât mai repede va pleca de la Gram şi Gramps, cu atât va fi mai bine. îi pusese într-o situaţie imposibilă.

N-avea dreptul să-i oblige să mintă şi nu se putea baza pe ei la infinit. Şi ce se va întâmpla dacă Patrick apărea pe neaşteptate?

La urma urmei, de ce să nu se ducă la tatăl său? în ultima scrisoare, acesta insistase să vină să-l vadă. îi va telefona şi-i va

poveti totul. Nu ştia dacă era pregătit s-o găzduiască timp îndelungat, dar n-avea importanță: va fi atât de bine să-l revadă.

Puțin reconfortată, se întoarse încet la maşină. După-amiaza va fi lungă, dar imediat a doua zi, se va informa despre zborurile pentru Spania.

Capitolul 14

Patul se clătina, ea era scuturată şi Antonia se agăța cu disperare de visul său. Era minunat, mergea pe plajă cu un copil, copilul său... iar Patrick le venea în întâmpinare, zâmbind. îşi afundă capul în pernă, nu voia ca visul frumos să dispară! Dar era încă scuturată!

-Antonia, trezeşte-te! o ruga Gram.

în cele din urmă, neliniştea exasperată care se simțea în vocea lui Gram, îi înfrânse rezistența; deschise ochii şi, văzând chipul răvăşit al bătrânei doamne, aruncă pătura şi se ridică brusc.

- Ce se întâmplă? Gramps este bolnav?

- Nu.

Şi puternica, neclintita Gram, izbucni în plâns.

înspăimântată, Antonia sări în picioare.

- Haide, Gram, vorbeşte! Ce este?

Din fericire, Gramps sosi în cameră.

- Tocmai a telefonat Patrick, spuse cu un aer întunecat. Tammy a avut un accident de maşină. Aseară. Era cu nişte prieteni. Ceilalți nu au aproape nimic, dar ea...

Vocea i se frânse. înghiți în sec şi continuă cu greu:

- A fost operată în noaptea asta şi pentru moment este stabilă; îşi recapătă cunoştința din când în când, dar nu a scăpat încă.

Privirea îi deveni imploratoare.

- Te cheamă, Antonia. Patrick i-a cerut lui Dale să telefoneze la Dallas şi să încerce să te găsească.

- Nu i-ai spus că eram aici?

- Nu. îți promisesem, dar...

O asemenea loialitate o tulbură. Chiar în împrejurări atât de dramatice, n-o trădase.

Sperând să le redea curajul lui Gram şi lui Gramps, se strădui

să zâmbească.

- în timp ce mă îmbrac, spuse, du-te şi fă o cafea. Vom pleca imediat.

Chipul lui Gramps se destinse puțin.

- Mulțumesc, Antonia. Ştiam că n-o vei părăsi pe Tammy.

Douăzeci de minute mai târziu, erau la drum. Antonia conducea, uşurată că avea atenția concentrată asupra altui lucru decât starea alarmantă a lui Tammy. Gramps, care reuşea şi el să se controleze, încerca s-o încurajseze pe Gram, complet prăbuşită.

Ajungând lângă port, păru brusc mai calmă, şi-i anunță că după ce se rugase îndelung, acum avea certitudinea că Tammy va scăpa.

Antonia îi invidie această încredere, când pătrunse în camera lui Tammy: cu fața cadaverică, tânăra fată zăcea pe pat, cu ochii închişi, capul înfăşurat într-un bandaj enorm şi un ac de perfuzie în braț.

Cel mai deprimant era că nu se putea face nimic pentru ea. Cu un nod în gât, Antonia ridică ochii şi întâlni privirea lui Patrick. în picioare, lângă pat, o privea fascinat, ca pe o apariție. Până în acea clipă, prea preocupată de Tammy, de-abia îi recunoscuse prezența.

- Cum se simte? întrebă foarte încet Gramps.

- Nu ştiu, răspunse Patrick cu o voce spartă, fără să-şi slăbească soția din ochi. Uneori îşi recapătă cunoştința, dar asta nu durează niciodată mult timp.

Se aplecă spre sora sa şi îi mângâie blând obrazul.

- Tam, îi şopti, Gram şi Gramps sunt aici, la fel şi Antonia.

Brusc, Antonia îşi dădu seama cât de rău arăta. Sub bronzul de pe fața abătută i se ghicea paloarea şi părea că îmbătrânise cu zece ani.

Dar nu era momentul să se gândească la el. La rândul ei, Antonia se aplecă asupra patului.

- Tammy, draga mea? Sunt eu, Antonia.

De data aceasta, Tammy ridică pleoapele.

- ...ziua! murmură ea slab.

Antonia era atât de uşurată s-o audă vorbind, încât era gata să izbucnească în râs. îi zâmbi şi îi luă mâna.

- Iubito! priveşte, Gram şi Gramps sunt aici.

în clipa în care Tammy schiţa un zâmbet slab, pentru bunicii ei, intră o infirmieră.

- îmi pare rău, spuse aceasta cu fermitate, dar nu poate avea atâta lume în cameră în acelaşi timp. Două persoane, nu mai mult.

- Bine, în acest caz te las cu Gram şi Gramps, declară Patrick. Antonia şi cu mine vom ieşi un timp.

- Ai să te întorci? o întrebă cu teamă Tammy pe Antonia. Vreau să rămâi tu, adăugă cu o mină de copil.

- Bineînţeles, draga mea, îndată ce vor pleca Gram şi Gramps, mă voi întoarce. Promit, adăugă aplecându-se şi sărutând-o pe frunte.

Ajunsă pe culoar, Antonia se prăbuşi.

- Vino, îi spuse calm Patrick, să mergem să bem o cafea.

- Patrick... nu va... nu va... muri?

- Nu! mormăi acesta cu asprime. Trebuie să nici nu ne gândim la asta. în sfârşit, adăugă cu un aer disperat, medicii sunt foarte prudenţi. Operaţia mi s-a părut că a durat secole!

Cu ceştile în mâini, se instalară într-un colţ liniştit.

- Ai rămas aici, complet singur, toată noaptea?

- Nu, doamna Mason era şi ea aici. Este doamna care se ocupă de Tammy. Dale şi Marie au venit şi au rămas până când Tammy a fost scoasă din sala de reanimare. Lorraine, a trecut şi

ea.

Inima Antoniei se strânse. Lorraine fusese lângă Patrick în aceste ore tragice, şi nu ea! Se scutură şi bău o înghiţitură de cafea fierbinte. Nu era momentul să aibă regrete.

- Tu unde erai? o întrebă Patrick brusc. Dale l-a sunat pe Wallis, care i-a răspuns că nu avea nici o veste de la tine. Cum au reuşit bunicii să te găsească?

Antonia ridică din umeri.

- Am rămas în legătură cu ei, atâta tot.

Nu dorea să spună mai mult, deocamdată. Adevărul va veni mai târziu.

- Nu crezi că ar trebui să ne întoarcem? îi sugeră ridicându-se.

Patrick o imită şi, în tăcere, se îndreptară spre ascensor.

O oră mai târziu, el reuşi să-şi convingă bunicii să se întoarcă acasă. Nu puteau face nimic pentru Tammy şi pentru că Antonia rămânea, se lăsară convinşi.

Ziua fu lungă. Tammy se trezea din când în când pentru a cădea aproape imediat într-un somn pe care Antonia îl spera odihnitor şi dătător de puteri. Se instalase într-un fotoliu lângă pat, pentru ca Tammy s-o poată vedea de câte ori deschidea ochii. Patrick se aşezase de cealaltă parte a patului, posomorât şi tăcut.

După-amiază, doamna Mason aduse nişte flori şi le propuse să-i înlocuiască. Părea sincer legată de Tammy şi-i plăcu imediat Antoniei. Dar amândoi îi refuzară politicos propunerea. Nu suportau ideea de a se îndepărta de Tammy.

La sfârşitul zilei, Antonia insistă ca Patrick să plece. De mai multe ori, aţipise pe scaun.

- Nu poţi continua aşa la nesfârşit. Trebuie să te duci să te odihneşti. Te rog, Patrick.

- De acord, spuse acesta cu o voce greoaie de oboseală. Dar dacă există cea mai mică schimbare, mă suni.

- Promit.

Patrick se ridică, îşi privi sora îndelung, apoi, înainte de a ieşi, se opri în fața Antoniei.

-Aş vrea... începu cu o voce schimbată, aş vrea să-ți spun... mulțumesc că ai venit şi de asemenea...

- Nu mai adăuga nimic, Patrick, nu acum. Du-te să te odihneşti. Vom vorbi altă dată.

- Foarte bine, aprobă acesta cu un zâmbet slab.

*

* *

în timpul orelor care urmară, Tammy redeveni conştientă de două ori. Ceru apă, se plânse de durere de cap, apoi, pe neaşteptate, începu să delireze şi să aibă convulsii. Antonia trebui să cheme o infirmieră, care-i dădu un calmant, dar Tammy nu păru alinată.

La miezul nopții, Antonia se pregătea să-i telefoneze lui Patrick, când îl văzu venind. Făcuse o baie, se schimbase, dar trăsăturile îi erau încă trase.

- Mă duceam să-ți telefonez, murmură ea. Dumnezeule, cât sunt de mulțumită că eşti aici!

- I s-a agravat starea?

în aceeaşi clipă, Tammy gemu şi se agită. încerca să-şi smulgă acul din braț. Patrick îi opri gestul, iar Antonia îi trecu pe frunte o compresă udă.

După care, Tammy căzu din nou în inconştiență şi într-o nemişcare mult mai impresionantă decât agitația. O infirmieră veni şi-i luă pulsul, şi alergă să caute un medic care-i scoase afară pe Antonia şi pe Patrick.

Mergeau încoace şi încolo pe culoar, când medicul li se alătură.

- Dacă trece noaptea, cred că va fi bine, dar...

„Dar-ul" rămase în suspensie. Nu trebuia să meargă mai

departe. Şi dacă o făcuse, Antonia nu-l auzise. Rugându-se din toată inima, se năpusti spre cameră.

- îşi va reveni! Oh! Dumnezeule, trebuie să se facă bine. îşi va reveni!

Nici măcar nu-şi dăduse seama că vorbise cu voce tare. Patrick se apropie şi murmură:

- Ai dreptate. Va reuşi. Este o luptătoare!

în timpul interminabilelor ore ale nopţii, vorbiră puţin, dar îi unea aceeaşi dorinţă: trebuia ca Tammy să-şi revină!

Zorii începură să apară, când Tammy se agită din nou. Dintr-o mişcare, Patrick şi Antonia se aplecară spre ea. Aceasta deschise ochii, îi privi critic şi spuse brusc:

- Ce obosiţi sunteţi! Sunteţi foarte urâţi!

Antonia râdea şi plângea în acelaşi timp; şi chipul lui Patrick se luminase, ca şi când vedea apărând în sfârşit soarele după o iarnă interminabilă.

Antonia chemă imediat o infirmieră, care păru la fel de mulţumită ca şi ei de progresele lui Tammy. Adolescenta ceru un suc de portocale, iar Patrick insistă ca Antonia să meargă, la rândul ei, să se odihnească. Tammy îi veni în ajutor cu un comentariu elocvent asupra minei îngrozitoare a cumnatei sale şi Antonia trebui să plece, promiţând să se întoarcă la începutul după-amiezii.

Taxiul opri în faţa scării de la intrare exact în clipa în care soarele părea că iese din valuri. în loc să intre direct la ea, Antonia făcu un tur al casei şi coborî pe dig.

Aerul era încă foarte rece, dar nu observă. Frumuseţea zilei care începea o transportă. Soarele inunda cu lumină apele liniştite şi scânteind, valurile veneau încet să i se spargă la picioare. Debordând de recunoştinţă, îi mulţumi lui Dumnezeu pentru spectacolul grandios, pentru ameliorarea stării lui

Tammy, pentru acea viață care se trezea în ea. Orice s-ar întâmpla, nu va uita niciodată bucuria pe care i-o dăduse această dimineață.

Se întoarse cu paşi lenți şi obosiți, atât de extenuată încât nici măcar nu se gândi că nu sperase niciodată să se întoarcă în casa aceasta. Adormi imediat, un somn fără visuri şi nu deschise ochii decât la prânz. Făcu rapid un duş şi alese dintre lucrurile pe care le lăsase aici, o bluză şi o fustă imprimată.

Prevenită de Patrick, Juanita nu se arătă deloc surprinsă s-o vadă intrând în bucătărie. îi preparase chiar prânzul. Veştile despre Tammy erau foarte încurajatoare.

- A fost delicios, exclamă Antonia, terminându-şi cafeaua. Voi chema un taxi şi mă întorc la spital. Patrick va putea veni să se odihnească. Pe curând! spuse ridicându-se.

- Rămâi pe loc şi mai bea o ceaşcă de cafea. Se va ocupa Opal de taxi.

în clipa în care Juanita părăsea încăperea, răsună soneria. Juanita se întoarse anunțând:

- Domnişoara White este în salon; ar vrea să te vadă.

Antonia se ridică oftând. Dacă ar fi plecat măcar cu cinci minute mai devreme!

Când ajunse în salon, Lorraine îi aruncă o privire atât de încărcată de ură, încât se opri brusc.

- Am aflat că te-ai întors, tună şi fulgeră Lorraine. Hotărât lucru, este o manie! încă n-ai înțeles că Patrick n-are deloc nevoie de tine?

- Este posibil, acceptă Antonia, dar Tammy are nevoie de mine.

- Oh! puştoaica aceea! Ar fi timpul să înceteze să facă tot ce-i trece prin cap! Dacă vei rămâne la tine acasă, te va uita foarte repede. Patrick mi-a cerut să mă căsătoresc cu el, imediat după ce veți divorța. Am acceptat şi vreau să dispari... Imediat şi

pentru totdeauna, altfel........................

- Altfel, ce? tună o voce amenințătoare.

Antonia şi Lorraine se întoarseră în acelaşi timp.

în picioare în cadrul uşii, Patrick o fulgera cu privirea pe Lorraine, tulburată evident şi la fel de surprinsă ca Antonia să-l vadă.

- Nu voi mai avea nevoie de serviciile tale, Lorraine, spuse el cu o voce tăioasă. Voi cere la contabilitate să-ți plătească salariul pe o lună.

- Dar Patrick! Lasă-mă cel puțin...

- Inutil. La revedere, Lorraine.

Era o concediere fără echivoc, brutală şi definitivă.

Lorraine traversă încăperea, trecu prin fața lui Patrick fără să-l privească şi câteva secunde mai târziu, auziră trântindu-se uşa de la intrare.

Nemişcată, se priviră un timp în tăcere, până când Antonia se hotărî să întrebe:

- Ce faci aici? Cine este cu Tammy?

- Doamna Mason. Tammy se simte atât de bine, încât au insistat să mă întorc să mă odihnesc. Ti-au transmis să nu te grăbeşti. Tammy se simte chiar atât de bine, încât se bucură deja că nu va mai merge un timp la şcoală, spuse Patrick cu un zâmbet obosit.

- Dar este minunat!

Chipul lui Patrick redeveni brusc serios.

- Sper că n-ai crezut povestea aia cu cererea în căsătorie.

Incapabil să-l privească, Antonia lăsă capul în jos.

- Şi de ce nu? Sunt ani de zile de când ştiu că aveți o legătură. De aceea am plecat.

- Ce? izbucni Patrick atât de violent încât Antonia nu se putu stăpâni să ridice ochii spre el.

Cu privirea scânteind de furie, o prinse de încheietura

mâinii.

- Dar ce tot spui?

- Te rog, Patrick, exclamă tânăra femeie încercând să se elibereze, încetează să faci pe inocentul. Nu mai pot!

îi povesti foarte repede, în cuvinte triste, noaptea în care îi telefonase şi în care răspunsese Lorraine!

- A trecut mai mult de un minut şi când ai răspuns, erai foarte somnoros, ca şi când de-abia te treziseşi.

- îmi amintesc, într-adevăr, spuse Patrick, încruntându-se. Fusesem la o cină de afaceri, Dale, Lorraine şi cu mine. La întoarcere, Dale a dorit să bea un ultim pahar de vin. Avem nişte burbon în cameră, aşa că am urcat acolo. îmi era foarte somn, dar n-am adormit! A sunat telefonul. Lorraine era alături şi a răspuns. Când am luat receptorul, nu era nimeni. Am crezut că a fost o greşeală. îți jur, Antonia, că n-am petrecut niciodată o noapte cu Lorraine, nici atunci, nici altă dată. Dacă îmi amintesc bine, Lorraine a plecat prima. Poți să verifici, îți va confirma fratele tău.

îi dădu drumul şi-şi trecu nervos mâna prin păr.

- Nu m-am mai gândit niciodată la călătoria aceea. Pentru că, atunci când m-am întors, dispăruseşi şi nimeni nu ştia unde erai şi nici de ce fugisei. Am fost sigur că erai cu altul!

- Este... adevărat? Patrick... este adevărat?

Se întrerupse, îngrozită. Ce le făcuse, lui şi tuturor, cu acea gelozie cumplită, dementă, care nu încetase să-i muşte inima?

- Dacă este adevărat? repetă el, aproape strigând. Dar Antonia, eşti singura femeie pe care am iubit-o vreodată!

- Dar... însăşi Lorraine mi-a spus în toate felurile posibile că voi doi... că...

- Lorraine! Ştiu bine că are o slăbiciune pentru mine, dar îți repet că n-a fost niciodată nimic între noi. Dacă a pretins contrariul, a mințit! Nu-i de mirare că te-ai gândit... La naiba.

Lorraine este o secretară remarcabilă şi până astăzi am considerat-o prietenă, dar atâta tot. Nu voi pretinde că în toți aceşti ani am trăit ca un călugăr, dar nu te-am înşelat niciodată, nici prima oară, nici acum. Nu înțelegeam nimic din acuzațiile tale permanente! Eram atât de sigur că o făceai ca să te aperi tu, de ceea ce-mi făcusei!

- Dar în acest caz, de ce... de ce m-ai obligat să ne căsătorim a doua oară?

- Eram furios împotriva lui Dale şi m-am dus la Las Vegas pentru a-l demasca. Nu m-am gândit niciodată să-l trimit la închisoare. Dar te-am văzut. Şi am înțeles că n-am încetat niciodată să te iubesc. Şi brusc, ăsta mi s-a părut... singurul mijloc de a te recăpăta!

- Şi... bluful tău a reuşit pe deplin. în seara aceea te-am urât.

- Şi de multe ori de atunci, spuse Patrick cu amărăciune. Ai repetat-o destul. Ai dreptate, voiam să mă răzbun. Bineînțeles, speram că într-o zi mă vei iubi din nou ca înainte, dar mai ales... eram gelos. Erai logodită şi asta n-o puteam suporta! Dacă nu aveam eu dragostea ta, n-o va avea nimeni altcineva. în ziua aceea... când l-am găsit pe Wallis aici, când te săruta, am ştiut că am pierdut şi că nu te voi mai putea obliga să rămâi, nici măcar pentru Tammy. Ştiu, am multe lucruri pentru care să mă fac iertat! îmi pare rău... şi sper sincer că vei fi fericită.

O speranță nemaipomenită cânta în inima Antoniei, făcând să tacă teama, îndoiala şi ranchiuna. Ridică spre el o privire luminoasă.

- Mulțumesc, îi spuse încet. Dar nu există decât o singură persoană care mă poate face cu adevărat fericită... Tu... Tu, pentru că te iubesc atât de mult!

- Antonia! draga mea... vorbeşti serios? o întrebă Patrick cu o voce gâtuită, îmbrățişând-o. Dar... şi Wallis?

- O greşeală, spuse Antonia cu un râs uşor. Am ştiut-o în

minutul în care te-am văzut la Las Vegas.

- în acest caz, de ce toată această comedie? Nu simțeai cât de mult te iubeam?

- Cu siguranță, amândoi eram actori foarte buni!

- Oh, tu!... Ar trebui... să te bat! murmură Patrick, întrerupându-şi vorbele cu mici sărutări nerăbdătoare; cinci ani de chinuri, îți dai seama?

- Oricum, n-ai să bați o viitoare mamă?

Şocul fu atât de puternic, încât îl simți încordându-se. Şi dacă n-ar fi fost atât de îndrăgostită, ar fi considerat probabil stupefacția lui comică.

- Dragostea mea! Vrei să spui... că tu... că noi...

- Da, răspunse Antonia mângâindu-i buzele, da, Patrick, voi avea un copil, copilul tău. Eşti mulțumit?

- Mulțumit? repetă acesta, năucit. Mulțumit? Mulțumit? strigă ridicând-o de la pământ şi învârtind-o.

Când o puse înapoi, o privi cu atâta afecțiune, încât tânăra femeie îşi simți sufletul răvăşit.

- Credeam, reluă Patrick, din nou serios, că tu erai ceea ce aveam mai prețios pe lume. Şi acum... acum... spuse strângând-o în brațe, ştiu ce înseamnă paradisul.

Brusc, Antonia îl simți înfiorându-se.

- Eram atât de aproape să te pierd, Antonia. Porți copilul meu şi eu te-am alungat!

Tânăra femeie izbucni într-un râs uşor.

- M-am dus să locuiesc la Gram şi Gramps.

- îți bați joc de mine! Mi-ar fi spus!

- Trebuie să crezi că nu...

- Şi despre bebeluş. Ştiau?

- Da, ştiau. Şi nu trebuie să te înfurii împotriva lor: i-am pus să jure că păstrează secretul.

- Nu pot să nu le spun două vorbe!

- Cred că mai degrabă tu meriți două vorbe!

- De ce?

- Pentru că sunt mai mult de cinci minute de când nu m-ai sărutat.

Nu putu încheia, dar nu mai avu motiv să se plângă. Patrick îi înăbuşise cuvintele într-un sărut atât de pasionat, încât câteva minute mai târziu, trebui să-l împingă încet, pentru a-şi recăpăta respirația.

-Ar trebui să ne întoarcem la spital, spuse Patrick privind-o cu o asemenea adorație, încât Antonia îşi simți inima scăpându-i de sub control. Avem multe lucruri să-i spunem lui Tammy. După care, doamnă Traven...

- Da?

- Ne vom întoarce aici, îmi voi pune lucrurile la loc, în camera noastră şi, apoi...

-Apoi? Dar ne va lua foarte mult timp!

Patrick izbucni în râs şi o ridică în brațe.

- în cazul acesta, vino, mică neruşinată fără pudoare! îi spuse ducând-o spre scară.

Antonia închise ochii şi se cuibări lângă umărul său, abandonându-se complet puterii, dorinței şi dragostei lui.

Nici unul, nici celălalt nu o văzu pe bătrâna Juanita care, lângă uşa de la bucătărie, dădu din cap şi zâmbi cu un aer înțelegător.

Sfârșit

.
* *
*
* *